

ካስጠነቀቀው በትዕቢት ከመነፋት አደጋ ራሳቸውን ያድናሉ። የእስተማሪ ቅን ፍላጎት በፍቅር ሌሎችን ማነጽ ነው።

ይህ ምዕራፍ በኢፌሶን 4፥11 ላይ የተዘረዘሩትን ስጦታዎች ጥናት ያካሂድንበት የክፍል አንድ መጨረሻ ነው። በክፍል ሁለት የምናጠናው በ1ቆሮንቶስ 12፥8-10 የተዘረዘሩትን ስጦታዎች ይሆናል።

ክፍል ሁለት

በመንፈስ ቅዱስ የሚሰጡ ስጦታዎች

1ቆሮንቶስ 12፥8-10

ምዕራፍ ሰባት

በመንፈስ ቅዱስ የሚሰጡ ስጦታዎች

በክፍል አንድ በኤፌሶን 4፡11 ላይ የተዘረዘሩትን ስጦታዎች አጥንተናል። እነርሱም ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያኑ የሰጣቸው አገልጋይ ሰዎች ሲሆኑ ስጦታዎቹም ሐዋርያት፣ ነቢያት፣ የወንጌል ሰባኪዎች፣ እረኞችና አስተማሪዎች ናቸው። አሁን ደግሞ በክፍል ሁለት የምናጠናው በ1ቆሮንቶስ 12፡8-10 ላይ የተዘረዘሩትን ስጦታዎች ይሆናል። በመሠረቱ እነዚህ ስጦታዎች በክርስቶስ አካል ውስጥ ለሚገኝ ለእያንዳንዱ አባል በመንፈስ ቅዱስ የሚሰጡ እንደ ሆኑ እንገነዘባለን። በተከታዮቹ ምዕራፎች ስለ እያንዳንዱ ስጦታ በዝርዝር የምንመለከት ሲሆን፣ በቅድሚያ ግን በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ሦስት መሠረታዊ ጥያቄዎችን ለመመለስ እንሞክራለን፡-

- እነዚህ ስጦታዎች ሁሉም ተአምራዊ ናቸውን?
- በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ እነዚህን ስጦታዎች ለመቀበል ቅድመ ዝግጅት ይሆናልን?
- የእነዚህ ስጦታዎች ሀበይት ሀላግዎች ምንድን ናቸው?

በመጨረሻም የእነዚህን ስጦታዎች የአወቃቀርና የአከፋፈል ዐይነቶች እንመረምራለን።

እነዚህ ስጦታዎች ሁሉ ተአምራዊ ናቸውን?

የቀድሞ ጳጳሮችና ሌሎች ጳጳራዊ ሰዎች፣ እንደ እነ ሐዋርያዊ ካርተርና ሐሮልድ ሆርተን የመሳሰሉት ሁሉም ስጦታዎች ማለትም በ1ቆሮንቶስ 12፡8-10 የተጠቀሱት ሙሉ በሙሉ ተአምራዊ ናቸው የሚል ጽኑ አቋም አላቸው። በአሁኑ ጊዜ ምንም እንኳን አንዳንድ

ጽሓፊዎች ከእነዚህ ስጦታዎች ውስጥ ተአምራዊ የሆኑት ከፊሎቶ ብቻ ናቸው የሚል አቋም ቢያሳዩም፣ አብዛኛዎቹ ጳጳሮች ቆስጠያውያንና ካሪዝማቲክስ ክርስቲያኖች ስጦታዎቹ በሙሉ ልዕስ ተፈጥሮታዊ እንደ ሆኑ ይቀበላሉ። እኔ የምረዳው ጳውሎስ እነዚህ ስጦታዎች በሙሉ ተአምራዊ መሆናቸውን ለመግለጽ እንደ ፈለገ ነው። ይህ አቋም ያለው ስለ መሆኑ ሁለት መሠረታዊ ምክንያቶች አሉ፡-

- የስጦታዎቹ ይዘት
- ስጦታዎቹ የተጠቀሱበት ዐውድ

የስጦታዎቹ ይዘት

የተዘረዘሩት ስጦታዎች ተአምራውያን መሆናቸውን አንዳንድ ሰዎች ይጠራጠራሉ። በልዩ ዐይነት ልሳን መናገር፣ በልሳኖች የተነገረውን መተርጉም፣ ትንቢት መናገር፣ የመፈወስ ስጦታዎችና ተአምራትን ማድረግ የመሳሰሉት ተአምራዊ ስጦታዎች መሆናቸው ግልጽ ነው። የእምነት ስጦታም ጳውሎስ በቀጣዩ ምዕራፍ በ1ቆሮንቶስ 13፡2 ላይ እንደ ጻፈው ተራሮችን የሚያፈልስ እምነት ነው። ወደ ጓላ በዝርዝር ስንመለከተው መናፍቅን በመለየት ስጦታ ላይ አነጋጋሪ ጉዳዮች አሉ፤ ይሁን እንጂ ይህም ስጦታ ተአምራዊ ገጽታ እንዳለው ብዙዎች ይረዳሉ።

ከተጠቀሱት የስጦታዎች ዝርዝር ውስጥ የሚቀሩን ጥበብን መናገርና ዕውቀትን መናገር ይሆናሉ። ከዘጠኙ ስጦታዎች ውስጥ ሰባቱ ተአምራዊ ስለ ሆኑ ብቻ የቀሩት ሁለቱም ተአምራዊ ናቸው ብሎ በጭፍን መቀበል አግባብ አይሆንም። እነዚህ ሁለት ስጦታዎች በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በሌሎች ክፍሎች በሌላ ትርጉም ባለመጠቀሳቸውና በዚህም በተጠቀሱበት ምንባብ ዐውድ ልዕለ ተፈጥሮታዊ መሆናቸውን የሚሸር ነገር ስላልተጠቀሰ፣ እነርሱም እንደ ሌሎቹ ስጦታዎች ሁሉ ተአምራዊ መሆናቸውን መቀበል አግባብ ይመስለኛል። እነዚህ ስጦታዎች ተአምራዊ አለመሆናቸው አልተጠቀሰም። በምንባቡ ውስጥ የተዘረዘሩት ሁሉ ተአምራዊ ስጦታዎች መሆናቸው ግን ግልጽ ነው።

ስጦታዎቹ የተዘረዘሩበት ዐውድ

መጽሐፍ ቅዱስን በትክክል ለመተርጉም አንዱ ብልሳት አንድን ምንባብ በአግባቡ ለመረዳት በቅርብ የሚገኘውን ዐውድ መመርመር ነው። እነዚህ ስጦታዎች የተጠቀሱበትን ምንባብ ፈትና ኋላውን ስንቃኝ፣ ስጦታዎቹ ሁሉ ተአምራዊ መሆናቸውን የሚያመለክቱ ሦስት ማስረጃዎችን እናገኛለን፤ እነዚህም ማስረጃዎች፡-

- በቀላጥር 1 ላይ የተጠቀሰው ኒውማቲካ የተሰኘው ቃል አጠቃቀም
- በቀላጥር 2 ላይ የተጠቀሰው የጣዖት አምልኮ እንደምታ
- በቀላጥር 13 ላይ የተጠቀሰው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት

በቀላጥር 1 ላይ የኒውማቲካ አጠቃቀም

በዚህ መጽሐፍ መግቢያ ላይ ካሪዝም የሚለውን ቃል ትርጉም ተመልክተን ነበር። ካሪዝ ማለት ጸጋ ማለት ሲሆን እግዚአብሔር ከጸጋው የተነሣ የሚሰጠን ነገር ሁሉ ካሪዝም ነው። በዚህ ትርጉም መሠረት እግዚአብሔር የሚቸረን ተፈጥሮአዊ ችሎታችንና ተአምራዊ ስጦታዎችን ሁሉ ካሪዝማታ ናቸው።

በ1ቆሮንቶስ 12፡8-10 የተዘረዘሩትን ስጦታዎች አስመልክቶ ጳውሎስ በቀላጥር 4 ላይ ካሪዝማታ እንደ ሆኑ ይጠቅሳል፤ ይህን እንጂ ከዚያ ቀደም ብሎ ባለው ቀላጥር ላይ ሌላ ቃል ተጠቅሞአል።

በቀላጥር 1 ላይ ስጦታዎቹን ኒውማቲካ ይላቸዋል። የቃሉ መሠረታዊ ትርጉም መንፈሳዊ ማለት ሲሆን፤ ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ትርጉሞችም መንፈሳዊ ስጦታ በማለት ይጠሩአቸዋል። ሁሉም የእግዚአብሔር ስጦታዎች ይህ ጠባይ ስለሌላቸው፤ እነዚህ መንፈሳዊ ተብለው መተርጉማቸውና መለየታቸው ትክክል ነው። ሌሎቹ የስጦታ ዐይነቶች ካሪዝማታ ተብለው ቢጠሩም፤ ኒውማቲካ ተብለው የተጠሩት ግን እነዚህ ዘጠኙ ብቻ ናቸው።

በጳውሎስ እይታ እነዚህ አሁን የምናጠናቸው የስጦታ ዐይነቶች ልዩ ስፍራ ተሰጥቶአቸዋል። የእግዚአብሔር ስጦታዎች፤ ሁሉም ካሪዝ

ማታ ሲሆኑ ኒውማቲካ ተብለው የተገለጹት ስጦታዎች ግን እነዚህ ብቻ ናቸው። ጳውሎስ ይህን ኒውማቲካ የተሰኘውን ቃል ለእነዚህ ልዕል ተፈጥሮታዊያን ለሆኑ ስጦታዎች ብቻ ጠብቆ አውሎታል። ይህ አሳብ በቀላጥር 2 ላይ ከተጠቀሰው ጣዖትን ከማምለክ ጉዳይ ጋር ተያይዞአል።

በቀላጥር 2 የተጠቀሰው ጣዖትን የማምለክ ጉዳይ

በምዕራፍ 12፡1 መግቢያ ላይ ጳውሎስ የመልእክቱ አንባቢዎች እውነተኛውን ከሐስተኛው፤ መለኮታዊውን ከዲያብሎሳዊው ለይተው እንዲያውቁ ያሳስባል። እነዚህን ጉዳዮች በተመለከተ አላዋቂ እንዳይሆኑ ከማሳሰቡም ባሻገር (ቀላ1፤ ክርስቲያኖች ከመሆናቸው በፊት በጣዖታት እንዴት እንደ ተወሰዱ ያስታውሳቸዋል (ቀላ 2)። እነዚህ ምእመናን ወደ ክርስቶስ ዘወር ከማለታቸው በፊት በአጋንንት አምልኮ ተሳትፈው ነበር ማለት ነው። በ1ቆሮንቶስ 10፡19-20 እንዲህ የሚል እናነባለን፡-

... ለጣዖት የተሠዋ ምናምን ነው እላለሁን? ወይስ ጣዖት ምናምን እንዲሆን እላለሁን? አይደለም፤ ነገር ግን አሕዛብ የሚሠጧት ለአጋንንት እንዲሆን እንጂ ለእግዚአብሔር እንዳይሠጧ እላለሁ፤ ከአጋንንትም ጋር ማንበረተኞች እንድትሆኑ አልወድም።

ይህ ክፍል እንደሚያሳየን በጣዖት አምልኮና በአጋንንት መካከል ትስስር አለ። የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ምእመናን ራሳቸው ከስይጣን ሥልጣን ዐርነት የወጡ ቢሆኑም፤ አንዳንድ ያላመኑ ሰዎች በስብሰባቸው ይገኙ ነበር። እነዚህም ሰዎች በቤተ ክርስቲያኒቱ ያለውን የአምልኮ ጉባኤ ነጻነት ተጠቅመው መንፈሳዊ ስጦታዎችን ለመለማመድ ይፈልጉና ይሞክሩ ነበር (1ቆሮ 14፡23-25)። ስለሆነም የቆሮንቶስ ምእመናን እውነተኛውን ከሐስተኛው መለየት ነበረባቸው። ዛሬም ቢሆን ይህን ማድረግ ተገቢ ነው። ጳውሎስ እንዲህ ብሎ ያስጠነቅቃቸዋል፡-

ማንም በእግዚአብሔር መንፈስ ሲናገር፡- ኢየሱስ የተረገመ ነው የሚል እንደሌለ፡- በመንፈስ ቅዱስም ካልሆነ በቀር፡- ኢየሱስ ጌታ ነው ሊል አንድ እንኳ እንዳይችል አስታውቃችኋለሁ (ቍ 3)፡፡

ይህን ጉዳይ በምዕራፍ ዐሥራ ሦስት ላይ በዝርዝር እናጠናዋለን፡፡ አሁን ግን መረዳት የሚገባን ነገር፤ ጳውሎስ እነዚህን የሰጠታ ዐይነቶች ዘርዝሮ የጻፈው አስቀድሞ በአጋንንት አሠራር በሚገለጡ ጉዳዮችና በመንፈስ ቅዱስ አሠራር በሚገለጡ ጉዳዮች መካከል ያለውን ልዩነት የቆሮንቶስ ምእመናን ጠንቅቀው እንዲረዱት ማሳሰቢያ ከሰጠ በኋላ መሆኑን ነው፡፡ ዐውዱ አበክሮ የሚያመለክተን ጉዳይ ቢኖር እነዚህ ሰጠታዎች ተአምራዊ መሆናቸውን ነው፡፡

በቀሩ 13 ላይ የተጠቀሰው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት

በመንፈስ ቅዱስ ስለ መጠመቅ ጉዳይ በሌሎች መጻሕፍት በስፋት ገልጿል፡፡ በሐዋርያት ሥራ 1፥5 ላይ እንደ ተጠቀሰው ኢየሱስ ወደ ሰማይ ከማረጉ (ከመውጣቱ) በፊት ደቀ መዛሙርቱ ከጥቂት ቀናት በኋላ በመንፈስ ቅዱስ እንደሚጠመቁ ቃል ገብተዋቸው ነበር፡፡ በዚሁ ምዕራፍ ቀሩ 8 ላይ የመንፈስ ቅዱስ ኀይል እንደሚወርድባቸውና ይህም ኀይል እስከ ዓለም ዳርቻ ምስክሮቹ ለመሆን እንደሚያስችላቸው ነግሮአቸዋል፡፡ በሐዋርያት ሥራ 2 ላይ እንደ ተገለጸው በበዓለ ኀምሳ ቀን መንፈስ ቅዱስ ሲወርድባቸው፤ ሁሉም በመንፈስ ቅዱስ ተሞሉ፤ መንፈስም እንደሰጣቸው በልሳኖች ተናገሩ (ቀ 4)፡፡

ይህ ተመሳሳይ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ሰጠታ ወደፊትም ንስሐ ለሚገቡና በውሃ ለሚጠመቁ ሁሉ ተስፋ ተገብቶአል (ሐሥ 2፥38)፡፡ ሉቃስ በቀጣዮቹ ዓመታት ክርስቲያን ስለ ሆኑትና እንደ ቀድሞዎቹ የበዓለ ኀምሳ ቀን ደቀ መዛሙርት በተመሳሳይ ሁኔታ በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቀው በልሳኖች ስለ ተናገሩት ለዎች ጽፎአል (ሐሥ 10፥46፤ 19፥6)፡፡ በሐዋርያት ሥራ ውስጥ የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ከትንቢት፤ በልሳኖች ከመናገር ሰጠታዎችና ከመሳሰሉት ጋር

ትሰሰር እንዳለው ተጽፎአል፡፡ በመንፈስ ቅዱስ መጠመቅ ሰጠታዎችን ለመቀበል ቅድመ ዝግጅት መሆን አለመሆኑን በቀጣዩ ክፍል የምንመለከተው ይሆናል፡፡ በ1ቆሮንቶስ 12፥13 ላይ ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት የተጻፈው እንዲህ ይላል፡-

እኛ ሁላችን በአንድ መንፈስ አንድ አካል እንድንሆን ተጠምቀናልና፡፡

ከምዕራፉ ህውድ አንጻር የዚህ ቃል አባባል እንደሚከተለው ነው፡-

እኛ ሁላችን ለአንድ አካል በአንድ መንፈስ ተጠምቀናልና፡፡

የዚህ ጥቅስ መሠረታዊ ሐሳብ መንፈስ ቅዱስን ጥምቀት የሚመለከት ሊሆን ስለሚችል፤ ይህም የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት በሐዋርያት ሥራ እንደ ተጠቀሰው በተአምራዊ ክሥተቶች የተደገፈ በመሆኑ፤ ጳውሎስ የዘረዘራቸው ሰጠታዎችም በጠባያቸው ተአምራዊ ናቸው ብለን መደምደም እንችላለን፡፡ የሰጠታዎቹ ይዘትና ሰጠታዎቹ የተጠቀሱበት ሥነ ጽሑፋዊ ዐውድ ሁለቱም ስጦታዎቹ ተአምራዊ መሆናቸውን ያስረዳሉ፡፡ ይህ ድምዳሜ ወደሚቀጥለው ጥያቄ ይመራናል፡፡

የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት እነዚህን ሰጠታዎች ለመቀበል ቅድመ ዝግጅት ነውን?

ይህንን ጥያቄ ለመመለስ ከመሞከራችን በፊት አንድ መሠረታዊ የሆነ መርሕ ማኖር አለብን፡፡ ማመን የሚገባንን ነገር ማመን ያለብን መጽሐፍ ቅዱስ ስለዚያ ነገር ምን እንደሚያስተምር ባለን መረዳት ላይ ተመሥርተን እንጂ ስለዚያ ነገር ባለን ተመክሮ (ልምምድ) ላይ ተመሥርተን መሆን የለበትም፡፡ በዚህ ከተማመንን ልምምዳችንን ወደ እግዚአብሔር ቃል አሥርሳ ከማስገባት ይልቅ በእግዚአብሔር ቃል ብርሃን ልምምዳችንን ለመፈተሽ ይረዳናል፡፡ በዚህ ርዕስ ያነሳው ጥያቄ በዕለት ተዕለት ሕይወታችን ተግባራዊ መሆን አለመ

ሆኑን ከመደምደማችን በፊት በመጽሐፍ ቅዱስ እይታ እንቃኘዋለን።

የመጽሐፍ ቅዱስ እይታ

በእኔ መረዳት የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት እነዚህን ስጦታዎች ለመቀበል ቅድመ ዝግጅት ነው። ይህም የሚሆነው በሚከተሉት ምክንያቶች ነው።

- በሐዋርያት ሥራ የተመዘገቡት ተከታታይ ክንውኖች
- የ1ቆሮንቶስ 12፡13 ትርጉም

የሐዋርያት ሥራ ተከታታይ ክንውኖች

በሐዋርያት ሥራ እንደምናስተውለው የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ወይም ሙላት ልምምድ ከመንፈሳዊ ስጦታዎች መገለጥ ይቀድም ነበር። የመጀመሪያዎቹ ደቀ መዛሙርት በበዓለ ንምሳ ቀን በመንፈስ ቅዱስ እስከ ተሞሉ ድረስ፤ በልሳኖች ተናግረው አያውቁም (ሐሥ 2፡4)። በቆርኔሌዎስና በቤተ ስቡ መካከልም የሆነው ተመሳሳይ ነገር ነው (ሐሥ 10፡44-46)። በሐዋርያት ሥራ 19፡1-6 እንደ ተመዘገበው የኤፌሶን ደቀ መዛሙርት በልሳኖች የተናገሩትና ትንቢት የተናገሩት መንፈስ ቅዱስ ከወረደባቸው በኋላ ነው። በዳኑበት ዕለት የመንፈስ ቅዱስን ጥምቀት የተለማመዱ ሰዎችን በሚመለከት ሰዎቹ በመንፈስ ቅዱስ ከመጠ መቃቸው በፊት መንፈሳዊ ስጦታዎችን ተቀብለዋል ማለት አይቻልም።

የ1ቆሮንቶስ 12፡13 ትርጉም

ከምንባቡ ዐውድ አንጻር የ1ቆሮንቶስ 12፡13 ትርጉም ለቤተ ክርስቲያን ጥቅም በመንፈስ ቅዱስ መጠመቃችንን የሚያስረዳ ነው። የቆሮንቶስ ምእመናን በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቀዋል፤ ይሁን እንጂ በልሳኖች የመናገር ስጦታን ቤተ ክርስቲያንን በማንጽ ከመጠቀም ይልቅ ራሳቸውን ብቻ ለማንጽ ይጠቀሙ ነበር። (1ቆሮ 14፡1-12)። የጳውሎስ ትምህርት መንፈሳዊ ስጦታዎችን ከራሳቸው ግላዊ ጥቅም ይልቅ ለሁሉም ጥቅም እንዲገልጡ ማስረዳትና ማረም ነበር (12፡7)። በ12፡13 ላይም ተመሳሳይ መልእክት ያስተላለፈ ሲሆን እንደሚከተለው

ይጠቃለላል፡-

ለመላዋ ቤተ ክርስቲያን ጥቅም በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቃችኋል፤ ይህም የሆነው ከዚህ ጥምቀት የተነሣ በተቀበላችኋቸው መንፈሳዊ ስጦታዎች በኩል ራሳችሁን ብቻ ሳይሆን ሁሉንም ምእመናን እንድታንጹ ነው።

ይህን በዚህ መልኩ ከተረዳን በርግጥም የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ለመንፈሳዊ ስጦታዎች መገለጥ ቅድመ ዝግጅት ነው። እንደ ሰው መንፈስ ቅዱስን ራሱን ሳይሞላ ከመንፈስ ቅዱስ የሚገኙ እነዚህ ስጦታዎች በእርሱ እንዴት ሊገለጡ ይችላሉ? ይህ አቋም በዕለት ተዕለት አገልግሎት እንዴት ተግባራዊ ሊሆን እንደሚችል እንመለከት።

በተግባር ላይ ማዋል

የመንፈስ ቅዱስ ጥምቀት መንፈሳዊ ስጦታዎችን ለመግለጥ ቅድመ ዝግጅት ነው የሚለውን የመጽሐፍ ቅዱስ እይታ በዕለት ተዕለት አገልግሎት ለመተርጉም ስንነሣ የሚነሡ ጥያቄዎች ይኖራሉ። ለምሳሌ፡- መንፈሳዊ ስጦታዎች ስለሚገለጡባቸው ነገር ግን በመንፈስ ቅዱስ መጠመቃቸውን በግልጽ ስለማይመስክሩ ወይም ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት እኛ በምናምንበት መንገድ ስለማያምኑ ክርስቲያኖች ምን ማለት እንችላለን? ይህን መለሉን አቋም እንዴት መግለጽ ይቻላል? ደግሞ ለእንደዚህ ህይወት ሰዎች ያለን አቀባበል ምን ዐይነት መሆን አለበት?

እኔ እንደምረዳው በእነዚህ አገልጋዮች የሚገለጡ ስጦታዎችን ትክክለኛ ስጦታዎች አይደሉም ብለን መኩንን አይገባንም። መጽሐፍ ቅዱስ የሚናገረውንና እኔም የማስተምረውን፤ ነገር ግን ከእግዚአብሔር ልዕልና የተነሣ የሚገለጠውን የተለየ አሠራር ለይቼ እረዳለሁ። እግዚአብሔር እኛ መቀበል ከምንችለው የበለጠ መስጠት የሚችል ባለጠጋ አምላክ ነው። ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ባይረዱና ልምምዱንም ባይቀበሉ ስንኳ እርሱን ለማገልገል ቅንአት ካላቸው፤

እግዚአብሔር አለማወቃቸውን ወደ ጎን ትቶ ከጸጋው የተነሣ ሊጠቀምባቸው ይችላል። የኢየሱስ ደቀ መዛሙርት ከበዓለ ጎምሳ የመንፈስ ቅዱስ ልምምድ በፊት ለወንጌል ልዩ ተልእኮ ተሰጥቶአቸው ለዐጭር ጊዜ ተሰማርተው ነበር። በዚህ ጊዜም ተአምራት አድርገዋል፤ የታመሙትን ፈውስዋል፤ አጋንንትን አስወጥተዋል። ከበዓለ ጎምሳ በኋላ ግን በእነርሱም ሆነ በሌሎች ትውልዶች ዘንድ ያልተቋረጠ በመንፈስ ቅዱስ የመግለጥ ሥራ ከመንፈስ ቅዱስ ሙሳት የተነሣ ተካሂዶአል። ዛሬም ቢሆን ስለ መንፈስ ቅዱስ ጥምቀት ሳያውቁ ወይም ሳይለማመዱ የመፈወስና ሌሎችንም አገልግሎቶች የሚያካሂዱ አሉ። ስለእነዚህ ሰዎች እግዚአብሔርን ማመስገንና አገልግሎታቸው ከፊት ይልቅ ፍሬያማ እንዲሆንላቸው፤ በመንፈስ ቅዱስ እንዲጠመቁ መጸለይና ማበረታታት ተገቢ ነው። በመንፈስ ቅዱስ ተጠምቀው በልሳኖች ካልተናገሩ መንፈሳቸው እንዴት ይጸልያል (1ቆሮ 14÷14)?

በሌሎች ሰዎች የተለየ ልምምድ ላይ ከማተኩር ይልቅ በራሳችን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ልምምድ ላይ ማተኩር ይገባል። በመንፈስ ቅዱስ የተጠመቅን አማኞች ከሆንን ለመንፈሳውያን ስጦታዎች መነቃቃትና መጸለይ ይገባል። በምዕራፍ 15 ላይ ስለዚህ ጉዳይ በዝርዝር እንነጋገራለን። በመንፈስ ቅዱስ ያልተጠመቅን ከሆንንም እግዚአብሔር ዛሬውኑ እንዲሞላን መጸለይ ይገባል። እግዚአብሔር አባት መንፈሱን ለሚሹት ሁሉ ይሰጣል (ሉቃስ 11÷13)። ኢየሱስ ማንም የተጠማ ቢኖር ይምጣና ይጠጣ ብሎአል (ዮሐ 7÷37-39)። በእምነት ብንቀርበው አያሳፍረንም።

የመንፈሳዊ ስጦታዎች ዐበይት ዐላማዎች

በዚህ የመጽሐፍ ቅዱስ ምንባብ (1ቆሮ 12÷8-10) የተጠቀሱት መንፈሳዊ ስጦታዎች የተሰጡባቸው ሁለት ዐበይት ዐላማዎች አሉ፤ እነርሱም፡- የቤተ ክርስቲያን ዕድገትና የወንጌል ሥርጭት ዐላማዎች ናቸው።

ማነጽ

ክርስቲያኖች መንፈሳዊ ስጦታዎችን ለተሳሳተ ዐላማ ማዋል እንደሚችሉ በ1ቆሮንቶስ በግልጽ ተጽፎአል። የቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ችግርም ይኸው ነበር። መንፈሳዊ ስጦታዎችን ሌሎችን ለማነጽ ከማዋል ይልቅ የገዛ ራሳቸውን ሕይወት ብቻ ለማነጽ ሲጠቀሙ እንመለከታቸዋለን። ስለዚህም ነው ጳውሎስ ስጦታዎችን ለሌሎች ጥቅም ማዋል እንዳለባቸው አበክሮ የሚናገረው። የስጦታዎቹ ዐቢይ ዐላማ ቤተ ክርስቲያንን ማነጽ ነው። መንፈስ ቅዱስን መግለጥ ለእያንዳንዱ ጥቅም ይሰጠዋል (1ቆሮ 12÷7)። በመንፈስ የተጠመቅነው አንድ አካል እንድንሆን ነው (1ቆሮ 12÷13)። የአንድ ስጦታ ጠቃሚ ነቱና ፍሬው የሚመዘነው ቤተ ክርስቲያንን ባነጸበት ልክ ነው። ቃሉ እንዲህ ይላል፡-

... ማንበሩ ይታነጽ ዘንድ ንግግናን ባይተረጉም በልሳኖች ከሚናገር ትንቢትን የሚናገር ይበልጣል (1ቆሮ 14÷5)።

ጳውሎስ የሮሜን ምእመናን ሰማየት ይናፍቅ ነበር። ናፍቆቱ እነርሱ ይጽኑ ዘንድ መንፈሳዊ ስጦታን ለማካፈል ነው (ሮሜ 1÷11)። ስለዚህ ጉዳይ በምዕራፍ 15 ላይ በሰፊው እንነጋገራለን። አሁን ማስታወስ የሚገባን ጉዳይ ግን መንፈሳዊ ስጦታዎች በእኛ እንዲገለጡ የምንጓጓ ከሆንን፤ ዋናው ፍላጎታችን መሆን ያሰበት ክርስቲያን ወገኖቻችንን በእግዚአብሔር ቃል ዕውቀት በማሳደግ ወይም ወንጌል ያልሰሙትን በወንጌል በመድረስ ሌሎችን ለመጥቀም የምንሻ መሆናችንን ነው።

የወንጌል ሥርጭት

በ1ቆሮንቶስ ጳውሎስ ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች ዐላማ ትኩረት ያደረገው በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ባላቸው ጠቀሚታ ላይ ነው። በሌሎች የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች ግን ጳውሎስ እነዚህ ስጦታዎች

ለወንጌል ሥርጭት ያላቸውን ፋይዳ ገልጽላል። በሮሜ 15 ላይ በቃልና በሥራ ክርስቶስ በእርሱ በኩል የሠራውንና ከዚህም የተነሣ አሕዛብ በእምነት እንዴት እንደ ታዘዙ ያስረዳል፡-

አሕዛብ እንዲታዘዙ ክርስቶስ በቃልና በሥራ፡- በምልክትና በድንቅ ነገር ኃይል፡- በመንፈስ ቅዱስም ኃይል በእኔ አድርጎ ከሠራው በቀር ምንም ልናገር አልደፍርም... ስለዚህ ከኢየሩሳሌም ጀምሮ እስከ አልዋሪቆን ድረስ እየዞርሁ የክርስቶስን ወንጌል ፈጽሜ ሰብኪለሁ (ሮሜ 15፡18-19)።

ከሰማይ በሆነ ምልክት ካልተደገፈ በቀር ወንጌል ፈጽሞ ተሰብኮአል ማለት አይቻልም። ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ወደ ዓለም ሁሉ እንዲሄዱና ወንጌልን ለፍጥረት ሁሉ እንዲሰብኩ ሲያዛቸው፤ ቃሉን በምልክቶች እንደሚያጸና ተስፋ ሰጥቶአቸው ነበር (ማር 16፡17-18)። በማርቆስ 16፡20 ላይ ይህ ተስፋ ፍጽሜ ያገኘ ሲሆን፤ በሐዋርያት ሥራም የተመዘገበው የተአምራት ዝርዝር ይህ ተስፋ ቀጣይነት እንደ ነበረውና የሐዋርያቱ ስብከት በእነዚህ ተአምራት ማጽኛ እንዳገኘ እናስተውላለን። እግዚአብሔር እንዲህ ሲል መስክሮአል፡-

እግዚአብሔርም እርሱ ራሱ እንደ ፈቀደ በምልክትና በድንቅ ነገር በልዩ ልዩ ተአምራትም፡- መንፈስ ቅዱስንም በማደል አብሮ መስከረለት (ዕብ 2፡4)።

በሐዋርያት ሥራ 4፡29-31 እንደ ተጻፈውና በደቀ መዛሙርቱ እንደ ታየው፤ እግዚአብሔር ለመፈወስ እጁን ሲዘረጋ፤ በጌታ በኢየሱስ ስም ምልክትና ድንቅ ሲደረግ፤ እንዲሁም የእግዚአብሔር ባሪያዎች የእግዚአብሔርን ቃል በግልጽነት ሲናገሩ ለማየት እኛም ምን ያህል መጸለይና ማመን ባስፈለገን! መንፈሳዊ ስጦታዎች የወንጌል ሥርጭት አገልግሎትን ጦጤታማ ያደርጉታል።

የመንፈሳዊ ስጦታዎች አከፋፈል

በ1ቆሮንቶስ 12፡8-10 ላይ የተዘረዘሩት ዘጠኙ ስጦታዎች ኒውሞቲክ ተብለው በተጨማሪ ስለ ተጠሩ፤ ከሌሎች ካራዝማታ ተለይተው መታየት እንዳለባቸው ተነጋግረናል። የምንባቡ በውድ እንደሚያስረዳን ጳውሎስ እነዚህን ዘጠኝ ስጦታዎች ተአምራዊ ስጦታዎች እድርገን መረዳት እንዳለብን ያስገነዝበናል። በመሆኑም እነዚህ ዘጠኝ ስጦታዎች ከሌሎች የስጦታዎች ዐይነቶች ተለይተው እንደ አንድ የስጦታዎች ዘለላ ይታያሉ። የሚቀጥለው ጥናታችን ይህን ዘለላ በሌሎች ዘርዘር ባሉ ዘለላዎች ከፋፍሎ የማየቱ ጉዳይ ነው።

ሐሮልድ ሆርተን ዘጠኙን ስጦታዎች ሦስት ሦስቱን በማጣመር በሦስት ምድብ ከፍሎአቸዋል፡-

የመገለጥ ስጦታዎች	የገደል ስጦታዎች	የንግግር ስጦታዎች
ጥበብን መናገር	እምነት	በልዩ ዐይነት ልሳን መናገር
ዕውቀትን መናገር	ተአምራት ማድረግ	በልሳኖች የቱ ሃረግን መተርጎም
መናፍስትን መለየት	መፈወስ	ትንቢት መናገር

ይህ አከፋፈል ትክክል ነው አይደለም ማለት የሚቻለው በእያንዳንዱ ስጦታ ትርጉም ስምምነት ላይ ሲደረስ ነው። ለምሳሌ፡- ሆርተን ጥበብን መናገርና ዕውቀትን መናገር ለእግዚአብሔር ሕዝብ የሚሰጡ የመለኮታዊ ጥበብና ዕውቀት አካላት ናቸው ብሎ አያምንም። በዚህ አመለካከት አከፋፈሉ ትክክል አይሆንም። በስጦታዎቹ ትርጉም ላይ ሆርተን ትክክል ቢሆንም እንኳ፤ ጳውሎስ እነዚህን ስጦታዎች በዚህ

አከፋፈል ልንረዳቸው ይፈልግ እንደ ሆነ አናውቅም። ጳውሎስ ስጦታዎቹን ያሰፈረበት ቅደም ተከተል የሆርተንን አከፋፈል ትክክለኛነት አያመላክርም። የሆርተን አከፋፈል ትክክል ቢሆን ኖሮ፣ መናፍቃትን መለየት ሰባተኛ ተራ ላይ ላይሆን ሦስተኛ ተራ ላይ በሆነ ነበር።

ይህ የአከፋፈል ችግር እንዳለ ሆኖ በሁለተኛና በሦስተኛ ረድፍ ላይ ያሉት የሐሮልድ ሆርተን ምድቦች በአብዛኛው ትክክል ናቸው። ትንቢትን መናገር፣ በልዩ ሀይነት ልሳን መናገርና በልሳኖች የተነገረውን መተርጎም በንግግር የሚገለጡ ስጦታዎች ሲሆኑ፣ እምነት፣ መፈወስና፣ ተአምራትን ማድረግ በኃይል የሚገለጡ ስጦታዎች ናቸው። የሆርተንን አከፋፈል አነጋጋሪ የሚደርጉት በመጀመሪያው ምድብ ላይ የሚገኙት ስጦታዎች ናቸው። ለዚህ ችግር መንሥኢው ሆርተን ለስጦታዎቹ የሚሰጣቸው ትርጓሜዎች ትክክለኛነት አጠያያቂ በመሆኑ ነው።

ይህን አነጋጋሪ ጉዳይ ስለ እያንዳንዱ ስጦታ ስናጠና እንመለስበታለን። ይህም የሚሆነው በሚቀጥሉት ምዕራፎች ውስጥ ነው። የስጦታዎቹን ትንታኔ የምንጀምረው የመናገር ስጦታዎች ተብለው የተመደቡትን ማለትም በልዩ ሀይነት ልሳን መናገር፣ በልሳኖች የተነገረውን መተርጎምና ትንቢትን መናገር የተባሉትን በማስቀደም ይሆናል። ከዚያም በማስከተል የኃይል ስጦታዎች ተብለው የተጠሩትን የመፈወስና ተአምራትን የማድረግና የእምነት ስጦታዎችን እናጠናለን። በመጨረሻም አነጋጋሪ የሆኑትን ስጦታዎች ማለትም መናፍቃትን መለየት፣ ጥበብን መናገርና ሰውቀትን መናገር የተሰኙትን እናጠናለን።

ምዕራፍ ስምንት

በልዩ ልሳኖች መናገርና በልሳኖች የተነገረውን መተርጎም

በልዩ ልሳን የመናገር ስጦታን በማስቀደም እነዚህን ሁለት ስጦታዎች አጣምረን እናጠናለን። ለዚህ ምክንያቱ በልሳኖች የተነገረውን ከመተርጎም በፊት በልሳን መናገሩ ተገቢ ስለ ሆነ ነው።

በልዩ ልሳን ስለመናገር ስጦታ ስንነጋገር፣ በቅድሚያ የስጦታውን ምንነት ካጠናን በኋላ ስጦታው የተሰጠበትን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ምክንያቶች እንዳስሳለን። በልሳን መናገር ለተናጋሪው የሚሰጠውን የግል ጥቅምና ለቤተ ክርስቲያን በስብሰባ ወቅት የሚያስገኘውን ጥቅም ለይተን እናስተውላለን። መጽሐፍ ቅዱስ ስለዚህ ርእስ የሚናገረውን በተረዳን ቍጥር ሰዎች ስለዚህ ስጦታ ያላቸውን የተሳሳተ አመለካከት እያጠራን እንሄዳለን።

በዚህ ምዕራፍ በሁለተኛው ክፍል በልሳኖች የተነገረውን ስለ መተርጎም የምናጠና ሲሆን፣ ይህን ስጦታም አስመልክተን ስለ ስጦታው ምንነት፣ ስጦታውን በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እንዴት መጠቀም እንደሚገባና እንደዚሁም ስጦታውን ስለ መሻትና መቀበል እናትታለን።

ልሳኖች

በልሳኖች መናገር ምንድን ነው?

ልሳኖች ቋንቋዎች ናቸው። በሐዋርያት ሥራ 2 ላይ በበዓል ጎምሳ ቀን ደቀ መዛሙርቱ በመንፈስ ቅዱስ ተአምራዊ እሠራር በተሰጣቸው መሠረት ባልተማሩዋቸው ቋንቋዎች ተናገሩ (2:1-11)። የተሰበሰበው ሕዝብ የተገረመውም በዚህ ምክንያት ነበር (2:7-8፣ ከቀ. 11 ጋር አንጻ)። ከዚህም የተነሣ 3000 ያህል ሰዎች አምነው ተጠመቁ (ቀ. 41)።

በዚህ መሠረት በልዩ ልሳን የመናገር ስጦታ ማለት፡-

አንድ ሰው ከመንፈስ ቅዱስ ከተሰጠው ተአምራዊ ችሎታ የተነሣ ባልተማረው ቋንቋ መናገር መቻል ማለት ነው፡፡

ይህ ትርጉም በምዕራፍ ሰባት እንደ ገለጽነው በልዩ ልሳን መናገርን ጨምሮ በ1ቆሮንቶስ 12፡8-10 የተጠቀሱት ስጦታዎች ሁሉ ተአምራዊ ናቸው ከሚለው ጋር ይስማማል፡፡ አንድ ማስ ተዋል የሚገባን ነገር፣ ተአምራዊ ያለው ቋንቋው ላይ ሳይሆን ቋንቋውን የመናገር ችሎታ ላይ መሆኑን ነው፡፡ በልሳኖች መናገር ማለት ተአምራዊ ቋንቋዎችን (የማንም ሆኑ የማን) መናገር ማለት አይደለም፡፡ ልሳኖች ተአምራዊ በሆነ መንገድ የሚነገሩ ተፈጥሮአዊ ቋንቋዎች ናቸው፡፡ ይህም በሐዋርያት ሥራ 2፡6-11 በግልጽ ይታያል፡፡

በበዓለ ኅምሳ ቀን ስለ ተነገሩት ልሳኖች የተነገረው እውነት ሁሉ በአዲስ ኪዳን ውስጥ ለተጠቀሱት ልሳኖችም ያገለግላል፡፡ በሐዋርያት ሥራ 10፡46፡19፡6፤ 1ቆሮንቶስ 12፡10፡13፡1 እና በ1ቆሮንቶስ 14 በተለያዩ ጥቅሶች የተጠቀሰው የግሪክ ቃል በሐዋርያት ሥራ 2፡4 ከተጠቀሰው ጋር ተመሳሳይ ሲሆን፣ ትርጓሜውም በሌሎች ቋንቋዎች መናገር ማለት ነው፡፡ በአንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ትርጉሞች ቃሉን ለማብራራት ሲባል፣ የሚታከሉት ጽሑፎች ከምንባቡ ዐውድም ሆነ ከቋንቋ ሕግ አንጻር አግባብነት የላቸውም፡፡ በልሳኖች መናገር አንዳንድ ጊዜ በስሜት መወሰድን ቢያስከትልም ይህ ሁኔታ አስገዳጅ አይደለም፡፡ በስሜት መወሰድን የቋንቋው ጠባይ አድርጎ መውሰድም በአዲስ ኪዳን ግሪክ ያልተደገፈ አተረጓጎም ነው፡፡ አንዳንዶች ሁለት ዐይነት ልሳኖች እንዳሉም ያስተምራሉ፡፡ እነዚህም ግሎሶላሊያ (በልሳኖች መናገር) እና ዜኖሳሊያ (በባዕድ ልሳኖች መናገር) ናቸው ብለው ያስረዳሉ፡፡ ይሁን እንጂ ይህ አስተምህሮ በአዲስ ኪዳን የሚደገፍ አይደለም፡፡ በቆሮኔ ሌዎስ ቤትና በሌሎችም ስፍራዎች የተነገሩት ልሳኖች የየትኛው የቋንቋ ዝርያ እንደ ሆኑ መለየት ቢያስቸግርም፣ ቋንቋዎች መሆናቸው ግን የተረጋገጠ ነው፡፡

የዘመኑ ትውልድ ካለው የቋንቋ አጠቃቀም የተነሣ ልሳኖች የሚለው ቃል ቋንቋዎች በሚለው ቃል ሊተካ ይችላል፡፡ በዚህም

መሠረት 1ቆሮንቶስ 12፡10 ለአንዱም በልዩ ዐይነት ቋንቋ መናገር፡- ለአንዱም በቋንቋዎች የተነገረውን መተርጎም ይስጠዋል ተብሎ ሊተረጎም ይችላል፡፡

ለእግዚአብሔር በምናገርበት ጊዜ በምናገርበት ልሳንና በአፍ መፍቻ ቋንቋዬ መካከል መሠረታዊ ልዩነት የለም፡፡ ሁለቱም ቋንቋዎች ናቸው፡፡ ልዩነቱ የቋንቋዎቹ ዐይነት ነው፡፡ የሚነገሩበት ሁኔታም ልዩነት አለው፡፡ በልሳኖች ስናገር የምናገራቸውን ቃሎች እንድናገር የሚሰጠኝና የሚያነሣኝ መንፈስ ቅዱስ ስለ ሆነ ተአምራዊ ነው፤ የምናገራቸውን ቃሎች ትርጉም እላውቅም፡፡ በአፍ መፍቻ ቋንቋ ስናገር ግን የተፈጥሮ መግባቢያ ቋንቋዬ ነው፤ ሆኖም በአፍ መፍቻ ቋንቋ መጸለይ የመንፈስ ቅዱስን ዕገዛ ይፈልጋል፡፡

ለምሳሌ፡- በልሳኖች ስናገር፣ መንፈስ ቅዱስ በስዋሒሊ ቋንቋ እንድናገር ያስችለኛል አንበል፡፡ ይህን ቋንቋ አልተማርሁትም፤ ከዚህ በፊት አላውቀውም፡፡ አሁን በልሳኖች የምናገረው ስዋሒሊ ልዕለ ተፈጥሮታዊ ስዋሒሊ ወይም ሰማያዊ ስዋሒሊ አይደለም፤ ያው በአፍሪቃ ውስጥ የሚነገረው መደበኛው ስዋሒሊ ነው የሚሆነው፡፡ ልዕለ ተፈጥሮታዊ ያደረገው እኔ ቋንቋውን ሳልማርና ሳላውቅ መናገር መቻሌ ነው፡፡

አንዳንድ ሰዎች በልሳኖች ሲናገሩ ሰንሰማ ይህ እውነተኛ ቋንቋ ሊሆን አይችልም ብለን እንደመድም ይሆናል፤ እዚህ ላይ ጥንቃቄ ማድረግ ተገቢ ነው፡፡ በዓለም ላይ ብዙ ቋንቋዎች የሚነገሩትን ያህል የቋንቋን ዘይቤ የማይከተሉ ብዙ ቋንቋዎች ስላሉ ባለመመሳሰላቸው ብቻ እውነተኛ ቋንቋዎች አይደሉም ብለን መኩነን አይገባንም፡፡ በልዩ ልሳኖች የሚነገርን መልአክት ትክክለኛነት በመንፈሳችን እንጂ በተፈጥሮአዊ አምላክነት እንዳንመዝን መጠንቀቅ ይገባናል፡፡ የእግዚአብሔር መንፈስ ነገር በመንፈስ ይመረመራልና (1ቆሮ 2፡14)፡፡ ይህ እንዲህ ከሆነ በ1ቆሮንቶስ 13፡1 ላይ የሚገኘው ቃል እንዴት ይተረጎማል?

በሰዎችና በመላእክት ልሳን ብናገር፣ ፍቅር ግን ከሌለኝ እንደሚጮኽ ናስ ወይም እንደሚንሸዋሸዋ ጸናጽል ሆኜአለሁ፡፡

ይህን ጥቅስ ላይ ላዩን ስንመለከተው፤ ልሳን አንድም የሰዎች አሊያም የመላእክት ቋንቋ ሊሆን እንደሚችል ጳውሎስ የሚያመለክት ይመስላል። ይሁን እንጂ በሰማይ ብዙ የመላእክት ቋንቋዎች አሉ ወደሚል ድምዳሜ ከመድረሳችን በፊት ማስታወስ የሚገባን ነገር አለ፤ ይኸውም በምድር ላይ ቋንቋዎች የበዙበት መንሥኢው የሰዎች ኀጢአት መሆኑን ነው (ዘፍ 11፡1)። በሰማይ ኀጢአት ስለሌለ ከአንድ ቋንቋ በላይ ይኖራል ብሎ ማለብ አግባብ አይሆንም። ጳውሎስ ሊያስረዳ የፈለገውን ነጥብ ግንት ባለው ዘይቤ ተጠቅሞ እያስረዳ ነው። በቀጣዩ ቊጥር እንዲህ ይላል፡-

ምሥጢርንም ሁሉና ዕውቀትን ሁሉ ባውቅ . . . ፍቅር ግን ከሌለኝ ከንቱ ነኝ (ቀሌ 2)።

ጳውሎስ ዕውቀት ሁሉ አለኝ ማለቱ እንዳልሆነ ግልጽ ነው። ሁሉን ዐዋቂ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ዕውቀት ሁሉ ቢኖረው እንኳ ፍቅር ግን ከሌለው ከንቱ መሆኑን አጠንክሮ ለማስረዳት ነው። በቀሌ 1 ላይ ጳውሎስ በሰማያዊ ቋንቋ መናገር ቢችልም እንኳ፤ ፍቅር ከሌለው ግን እርሱ ራሱም ከንቱ እንደ ሆነ መናገሩ ነው። የቆርንቶስ ምእመናን በልሳኖች መናገር በሰማያዊ ቋንቋ የመናገርን ያህል ምጡቅ ነው ብለው የተላሳተ አቋም ሳይኖራቸው አልቀረም።

ቅዱሳት መጻሕፍት የሚያስረዱን በልሳኖች ስንናገር፤ በመንፈስ ቅዱስ ኀይል በመደበኛ የሰዎች ቋንቋ እየተናገርን መሆናችንን ነው። ዲያብሎስ በልሳኖች የተነገረውን ይረዳል? የሚለውን የዘወትር ጥያቄ ከዚህ ትርጉም አንጻር መመለስ ይቻላል። መልሱም አዎን ይረዳል ነው። ልሳኖች አንዳንድ ጊዜ ሰማያዊ ቋንቋ ናቸው ብለን ብንቀበል ስንኳ ሰይጣን ከሰማይ የተጣለ መልእክ በመሆኑ ቋንቋውን አይረዳም ለማለት በቂ ምክንያት አይኖረንም። ነገር ግን ምን ዐይነት ልዩነት ያመጣል? በአፍ መፍቻ ቋንቋ የምንጸልየውን ጸሎት ሰይጣን ይረዳል ብንልም የጸሎታችን ኀይል በዚህ ምክንያት ያነሰ አይሆንም! በግልጽም ሆነ በተዘዋዋሪ ዲያብሎስ ልሳኖችን አይረዳም የሚል መጽሐፍ ቅዱሳዊ መረጃ የለም። የእግዚአብሔር ቅዱሳን መላእክትም ሆኑ የርኩሳን መላእክት የለውን ቋንቋ እንደሚለሙና በለው ቋንቋ ሊናገሩ እንደ ሚችሉ የተረጋገጠ ነው (1ነገ 19፡1-8፤ ሉቃስ 1፡26-38፤ ሐሥ 27፡23፤

ማር 1፡23-27፤ 5፡1-13)። ይህ የደራሲው አመለካከት እንደተጠበቀ ሆኖ ሚዛናዊ የሆነ መረዳት ይኖረን ዘንድ የሚከተሉትን መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነታዎች ማገናዘብ አስፈላጊ ነው፡-

- 1) በልሳን የሚናገር . . . በመንፈስ ግን ምሥጢርን ይናገራል (1ቆሮ 14፡2) ስለሚል፤ ጸሎተኛው ለእግዚአብሔር ብቻ የሚናገረውን ይህን ምሥጢር ፍጡር የሆነ ሌላ ሦስተኛ ወገን ይለማዋል ማለት አዳጋች ነው፤
- 2) አማኝ በጸሎት ባለበት ሰዓት የሰይጣንና የመላእክቱ አቋምና ሁኔታ ምን ሊሆን እንደሚችል መገመትና ሊለሙ ቀርቶ ሊቀርቡም እንኳ እንደማይችሉ መረዳቱ ተገቢ ነው (ያዕ 2፡19፤ 4፡7)፤
- 3) ጸሎት እግዚአብሔር ተኩር አንጂ ፍጡር ተኩር ባለመሆኑ፤ በጸሎት ሰዓት የእግዚአብሔር ቅርበት አንጂ የመንፈሳዊ ጠላታችን ቅርበት አልተጠቀሰም (ኤፌ 6፡10-18)፤
- 4) ጸሎት በሰብአዊ ቃላት የሚነገር ብቻ ሳይሆን በእግዚአብሔር ፊት የልብን ሐሳብና ምኞት መግለጽና ማፍሰስ በመሆኑ፤ ይህን የልብ ጥልቀት ዘልቆ ማወቅ የሚችል እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው (1ሳሙ. 1፡12-18፤ ሮሜ 8፡26-27፤ መዝ)።
- 5) እግዚአብሔር የለውን ልጆች ቋንቋ ሁሉ የሚያውቀውን ያህል፤ ጸሎታቸውንም በየቋንቋቸው የሚለማበትን ዕውቀት ያህል መላእክትም ሆኑ አጋንንት የላቸውም፤ ፍጡራን ስለ ሆኑ ሁሉን ዐዋቂ አይደሉምና።
- 6) ሰይጣን ጸሎትን መከላከልና መልሱን ማዘግየት እንጂ ጨርሶ መከልከልም ሆነ መቋቋም አይችልም (ዳን 10፡2-3፤ 10-17፤ ሐሥ 16፡16-18)።
- 7) መላእክትና አጋንንት ምንም እንኳ የሰዎችን ቋንቋ ቢረዱም፤ አንድም ቅዱሳን መላእክት በእግዚአብሔር ተልከው ወደ ሰዎች ሲመጡ፤ ወይም ቅዱሳን ሰዎች አጋንንትን ከሰዎች ሲያስወጡ ከሚደረገው ግንኙነትና ንግግር ውጭ፤ ያለ ክርስቶስ መከላከላችን ሰዎች ከመናፍስት ዓለም ጋር ንግግር ሊያደርጉ አይገባም። ሰዎች በቀጥተኛ ምሥመር ከቅዱሳን መላእክት ጋር ሊነጋገሩ ቢፈልጉ አያገኙባቸውም። ይልቁንም ወደ ጣዖት አምልኮ ሊያመሩ ይችላሉ። ሰዎች በመናፍስት ጠሪዎችና ሙታን ሳቢዎች መከላከላችን ከአጋንንት ዓለም ጋር ግንኙነት ቢፈጥሩ፤ ይህ ሃይማኖትን መካድ ከመሆኑም ባሻገር እጅግ አደገኛ በሆነ የሰይጣን አምልኮ ውስጥ ይገባሉ (1ጢሞ 4፡1-5፤ ዘዳ 18፡9-14፤ ራእይ 22)።
- 8) በመሆኑም ክርስቲያኖች በጸሎታቸው ሰዓት ብቻ በማለብም ይሁን በአእምሮ ሲጸልዩ

እግዚአብሔርን ብቻ በማሰብ በነጻነትና በሥልጣን ሊጸልዩ ይገባል።
ይልቁንም እኛ በልሳኖች የምንናገረውን እንደማንረዳ ተጽፎአል። ታዲያ
የማንረዳውን ቋንቋ መናገሩ ዐላማው ምንድን ነው?

በልሳኖች የመናገር ዐላማ ምንድን ነው?

እነዚህን ስጦታዎች ስሕዝቡ ያዘጋጀው እግዚአብሔር ራሱ
መሆኑን በቅድሚያ ስንገነዘብ፣ ስዚህ ጥያቄ ተገቢውን መልስ መስጠት
እንችላለን። እኛ ለጊዜው የሚታየን ዐላማ ባይኖርም እንኳ
እግዚአብሔር ስጦታውን ለመስጠት ፈቃደኛ መሆኑ ብቻ በቂ ነው።
ይሁን እንጂ መጽሐፍ ቅዱስ የዚህን ስጦታ ዐላማ በተመለከተ በዝምታ
አሳስፈውም። አንዳንድ ጸሐፊዎች በልሳኖች የመናገርን ጥቅም እስከ 17
አድርሰውታል። እኔ ግን በልሳኖች የመናገር አራት መጽሐፍ ቅዱሳዊ
ምክንያቶችን አቀርባለሁ።

- ላላመኑት ምልክት ለመሆን
- በመንፈስ መጸለይ እንዲቻል
- ራስን ለማነጽ
- ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ

ላላመኑት ምልክት መሆኑ

በማርቆስ 16 እንደ ተገለጸው የወንጌልን ስብከት ከሚከተሉት
ምልክቶች አንዱ በልሳኖች መናገር መሆኑን ኢየሱስ ተሰፋ የሰጠ
ሲሆን፣ ዐላማውም የመልእክቶቹን ቃል ለማጽናት ነበር። በበዓለ ኅምሳ
ቀን አምነው ወደ ቤተ ክርስቲያን የተጨመሩት 3000 ያህል ሰዎች
ወደ ክርስቶስ ዘወር ያሉትም የወንጌልን ድምፅ ስምተውና በዚያ
የተነገሩትን ልሳኖች ተአምራዊነት ተረድተው ነው።

ጳውሎስ በ1ቆሮንቶስ 14፡22 ላይ ልሳኖች ለማያምኑ ምልክት
መሆናቸውን የጠቀሰው ይህን አገናዝቦ ነው። ይሁን እንጂ በቀላጥር 23

ላይ እንደ ጠቀሰው የማያምኑ ሰዎች በአማኞች ጉባኤ ቢገኙና ሁሉም
በልሳኖች ብቻ ሲናገሩ ቢስሙአቸው ክርስቲያኖቹ አብደዋል ወደሚል
ድምዳሜ ፈጥነው እንደሚደርሱ ያስገነዝባል። ስለዚህም ጳውሎስ የቆሮ
ንቶስ ምእመናን ትንቢት መናገርን በብርቱ እንዲፈልጉ ያበረታታቸዋል
(ቀ፡ 24-25)። በልሳኖች መናገር ለማያምኑት ምልክት ሆኖ ቢያገ
ለግልም፣ በሌላ ጉኑ ደግሞ በሥርዐት ካልተጠቀምንበት ሊያሸሻቸው
ይችላል።

በእኔ አመለካከት የወንጌል ስብከት በልሳኖች መናገርን አስከ-
ትሎ መቅረብ የለበትም። በወንጌል ስብከት ላይ በልሳኖች መናገር
መልካም ነው፤ ምክንያቱም የተነገረው ይተረጎማል እንል ይሆናል።
ቢተረጎምም ህላማው ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ እንጂ (14፡5)
ያላመኑትን ለመመለስ አይደለም። በበዓለ ኅምሳ ቀን ልሳኖች ምልክት
የሆኑት ስለ ተተረጉሙ ሳይሆን ልሳኖቹ ራሳቸው ከየአገሩ ለበዓል የተሰ-
በሰበው ሕዝብ ቋንቋዎች ሆነው በመገኘታቸው ነው። ልሳኖች
ያላመኑትን ግራ ሳያጋቡ ልሳቸው ለንስሐ እንዲዘጋጅና እንዲነካ
ማድረግ የሚችሉት፣ የገዛ ራሳቸው ቋንቋዎች ሆነው የበዓለ ኅምሳ ቀን
ዐይነቱን እገልግሎት ሲሰጡ ነው። ይህ ዐይነቱ ምልክት መተርጎም
አያስፈልገውም፤ ይሁን እንጂ የወንጌል ስብከት ሊታከልበት ይገባል
(ሐሥ 2፡14-34)።

በመንፈስ መጸለይ

በ1ቆሮንቶስ 14፡14-15 ላይ ጳውሎስ በልሳን ሲጸልይ መንፈሱ
እንደሚጸልይ (ከአእምሮው ጸሎት በተለየ ሁኔታ) ይናገራል። የቆሮንቶስ
ምእመናን ልሳኖችን ያለ አግባብ ስለ ተጠቀሙ በአእምሮ መጸለይ አስ
ፈላጊ መሆኑን ሊያስገነዝባቸው ይወዳል። ጳውሎስ በአሁኑ ዘመን ቢኖር
ኖሮ አበክሮ የሚያሳስበን በመንፈስ የመጸለይን ጉዳይ (በልሳኖች) ይሆን
ነበር። በመንፈሳችንም፣ በአእምሮአችንም በህላቱም መጸለይ ጠቃሚ ነው።
በማንረዳው ቋንቋ የመጸለይ ውጤቱ ወዲያውኑ ሳይታየን ይችላል፤
ከቋንቋችንና ከአእምሮአችን ውሱንነት ነጻ ወጥተን በመንፈስ መቃተትና
በልሳኖች መጸለይ በአፍ መፍቻ ቋንቋ ብቻ ከመጸለይ የተለየ በረከት
አለው። ስለዚህ በሁለቱም መንገድ መጸለይ እስፈላጊ ነው (ቀ፡15)።

በእነዚህ ቊጥሮች ውስጥ ልሳኖች የተጠቀሱት በመንፈስ ለመጸለይ ብቻ ሳይሆን በመንፈስ ለመዘመር (14-15)፣ በመንፈስ ለመባረክ (ቊጥር 16) እና ምስጋና ለማቅረብ (16-17) ጭምር እንደ ሚያገለግሉ ነው። ይህ የልሳኖች ጥቅም በሐሥ 2÷11 እና 10÷46 እንደ ተጠቀሰው የእግዚአብሔርን ታላቅ ሥራ ለመናገርና እግዚአብሔርን ለማክበር የተሰጠ መሆኑን ያመሳክራል።

በመንፈሳችን ልንወድሰው እንችል ዘንድ እግዚአብሔር ይህን የመሰለ መንገድ ስለ መረጠልን ልናመስግነው ይገባል። በማንረዳው ቋንቋ ስንወድሰው ከአእምሮአችን ውሱንነት ተላቅቀን በነጻነት እና ሙሉ ክብርን። በመንፈስ ዓለም ውስጥ ጠልቀን ወሰን የሌለውን አምላክ እንገናኝባለን። በእነዚህ ቃላት ላይ ያለን አመለካከት ምንም ሆነ ምን የተገለጠ መልእክታቸው ግን በልሳኖች ስንናገር፣ በአእምሮ ሆነን በአፍ መፍቻ ቋንቋችን ከምናቀርበው ጸሎት በተለየ መልኩ በመንፈሳችን እንጸልያለን ማለት ነው። በልሳኖች ካልሆነ በቀር በመንፈስ የምንጸልይበት ሌላ መንገድ የለምን? የሚለው ጥያቄ ሊነሣ ይችላል። በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በመንፈስ የመጸለይ ሌላ መንገድ አልተ ጠቀሰም። በልሳኖች ላለመጠቀም ካልተፈለገ በቀር ይህን መስል ጥያቄ ማንሣቱ አግባብ አይሆንም።

በልሳኖች የሚቀርበው የመንፈስ ጸሎትና በመንፈስ ቅዱስ የሚጸለይ ጸሎት ለየራስ ናቸው። በመንፈስ ቅዱስ የሆነ ጸሎት ሁሉ በልሳኖች የሚጸለይ ነው ማለት አይደለም። በልሳኖች መጸለይ ግን አንድ የጸሎት ዐይነት ነው። እውነተኛ ጸሎት ሁሉ በመንፈስ ቅዱስ መሆን አለበት (ኤፌ. 6÷16)። በጸሎትና በልመናም ሁሉ ዘወትር በመንፈስ ጸልዩ... የሚለው ቃል በመንፈስ ቅዱስ የታገዘ እውነተኛ ጸሎት ሁሉ በመንፈስ (በልሳኖች) መጸለይንም ያካተተ እንደ ሆነ ያሳስባል። በይሁዳ 20 ላይ በመንፈስ ቅዱስም እየጸለያችሁ የሚለው ማሳሰቢያ በልሳኖች መጸለይንም ታሳቢ ያደረገ እንደ ሆነ እንረዳለን።

ራስን ማነጽ

በ1ቆሮንቶስ 14÷4 ላይ በልሳን የሚናገር ራሱን ያንጸል ይላል። ምንባቡ እንደሚያስረዳን ጳውሎስ የሚያበረታታው የቆሮንቶስ ምእመናን

በልሳኖች ከሚናገሩ ይልቅ ትንቢትን መናገር በብርቱ እንዲሹ ነው። ምክንያቱም ትንቢትን የሚናገር ማንበሩን ያንጸልና (ቊጥር 5)። በልሳን የሚናገረው ግን ልሳኑ ካልተተረጉ በቀር ራሱን ነው የሚያንጸው (ቊጥር 5)። ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ከልሳኖች ይልቅ ትንቢት መናገር የተሻለ ቢሆንም፣ በቊጥር 18-19 እንደ ተመለከተው ለግል ጸሎት በልሳኖች መናገር ጠቀሚታ አለው። በቤተ ክርስቲያን ስብሰባ ውስጥ ባያደርገውም እንኳ፣ ጳውሎስ በግሉ ከሁላቸውም ይልቅ በልሳኖች መናገሩን መጥቀሱ በግል ጸሎቱ ጊዜ በልሳኖች በመጸለይ ራሱን ማነጽን ያስረዳል።

በልሳኖች መናገር በመንፈሳችን ለመጸለይና የገዛ ራሳችንን መንፈሳዊ ሕይወት ለማሳደግ ያግዘናል። በልሳኖች መናገር የሁሉም ክርስቲያኖች ግዴታ ነውን? የሚል ጥያቄ ይነሣ ይሆናል። 1ቆሮንቶስ 12÷30 ላይ የተጻፈውን ላይ ላዩን ስንመለከተው አይደለም፤ ሁሉም በልሳኖች አይናገሩም የሚል ይመስላል። በዚህ ምንባብ ውስጥ በልሳኖች መናገር ከመተርጉም ስጦታ ጋር ተያይዞ ነው የቀረበው። ሁሉ በልሳኖች ይናገራሉን? ሁሉስ ይተረጎማሉን? የሚለው የጳውሎስ ጥያቄ የሚያስረዳው ሲተረጎም ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ስለሚያገለግለው የልሳን ዐይነት ነው። ይህ ማለት ግን በግላቸው በመንፈስ ለመጸለይ በሚያስችላቸው ልሳኖች አይጸልዩ ማለት አይደለም። 1ቆሮንቶስ 14÷5 ሁላችሁ በልሳኖች ልትናገሩ (ልትጸልዩ) እወድ ነበር ይላል ጳውሎስ። ይህ ክርስቲያኖች ሁሉ በልሳኖች ማለትም በመንፈስ በግል መጸለይን እንደሚተገብሩ የሚያሳይ ነው።

በእኔ አመለካከት በአእምሮ ከሚደረግ ጸሎት በተለየ መልኩ ሰው በመንፈሱ ይጸልይ ዘንድ በመጽሐፍ ቅዱስ የተገለጠ ብቸኛ መንገድ በልሳኖች መናገርና መጸለይ ነው። ይህ ከሆነ ደግሞ እግዚአብሔር ለሰው ፊት አያደላምና ግማሹ ክርስቲያን ኖሮት ግማሹ እንዲያጣ ሐሳቡና ፈቃዱ አይደለም። በሐዋርያት ሥራ እንደምናነበው በልሳኖች መናገር ዐዳዲስ አማኞች በመንፈስ ቅዱስ ሲጠመቁ የሚታይ የተለመደ ከሥተት ነበር።

ቤተ ክርስቲያንን ማነጽ

በ1ቆሮንቶስ 14፥14-15 እና በቀ. 18-19 እንደ ተመለከተው የጳውሎስ መልእክት በልሳኖች የመናገር ጠቀሜታ ለግለሰቡ መሆኑንና በግል ጸሎት መወሰን እንዳለበት ነው። በልሳኖች የሚነገሩትን ቃሎች ካልተረዱ የስጦታው ምንነትና ጠቃሚነት ለሰሚዎች ግልጽ አይሆንም (1ቆሮ 14፥6-11)። ይህ ማለት ግን በልሳኖች መናገር ለጉባኤ ጠቀሜታ የለውም ማለት አይደለም። የመተርጎም ስጦታን ያስከተለ የልሳን መልእክት የትንቢት ስጦታን ያህል ለቤተ ክርስቲያን ጥቅም ያስገኛል (1ቆሮ 14፥1-5)።

ይህም ሆኖ ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ የሚተላለፍ የልሳኖች መልእክትና ትርጉም በአንድ ጉባኤ ከሁለትና ከሦስት መብለጥ የለበትም (1ቆሮ 14፥27)። የሚተረጎም ሰው በሌለበት ጉባኤ በልሳኖች መናገር የተከለከለ ነበር። ይሁን እንጂ ግለሰቡ ለራሱና ለእግዚአብሔር በጥምና እስካቀረበው ድረስ በጉባኤም መካከል ቢሆን ራሱን ለማነጽ በልሳኖች መጸለይ ይችላል ነበር (1ቆሮ 14፥28)።

በልሳኖች የሚናገሩ የመተርጎም ስጦታ ይኖራቸው ዘንድ እንዲጸልዩ ጳውሎስ ያበረታታ ነበር (1ቆሮ 14፥13)። ይህን የሚያደርጉት በልሳኖች በመናገር ራሳቸውን ብቻ ከማነጽ ዐልፈው በመተርጎም ስጦታ ቤተ ክርስቲያንንም እንዲያንጹ ነው።

በልሳኖች የተነገረውን መተርጎም

ቀደም ባለው ክፍል በልዩ ልሳን የመናገር ትርጉም የሚከተለው እንደ ነበረ ተነጋግረናል፡-

አንድ ሰው በመንፈስ ቅዱስ ከተሰጠው ተአምራዊ ችሎታ

የተነሣ ባልተማረው ቋንቋ መናገር መቻል ማለት ነው።

በልሳኖች የተነገረውን የመተርጎም ስጦታ ማለት እንዲህ ነው፡-

ከመንፈስ ቅዱስ ከተሰጠ ተአምራዊ ችሎታ የተነሣ ተናጋሪውም ሆነ ተርጓሚው ፈጽሞ ባልተማሩት ቋንቋ መናገር መቻል ማለት ነው።

ይህን ስጦታ እንደሚከተለው ከፋፍለን እናጠናዋለን፡-

- የስጦታው ምንነት
- ስጦታውን ስለ መቀበል
- በስጦታው ስለ መጠቀም

የስጦታው ምንነት

በ1ቆሮንቶስ 14፥5 ላይ ጳውሎስ የመተርጎም ስጦታ ዐላማ ማገባሩ (ቤተ ክርስቲያን) ይታነጽ ዘንድ ነው። የዚህ ሀይነቱ ማነጽ ግን ምን መልክ ይኖረዋል? ለረጅም ዘመናት በልሳኖች የተነገረውን መተርጎም ትንቢት የመናገር ያህል እንደ ሆነ በብዙዎች ታምኖበት ቈይቶአል። ለዚህ ምክንያቱ ሁለቱም ስጦታዎች ቤተ ክርስቲያንን ስለሚያንጹ ነው (1ቆሮ 14፥4-5)። በተጨማሪም በብዙ አብያተ ክርስቲያናት በልሳኖች የመተርጎም መልእክት ሲተላለፍ ልክ ትንቢት እንደሚተላለፍ ተደርጎ ስለሚቀርብ መተርጎምና መተንበይ እንደ ዐይነት ተደርገው ተወስደዋል።

በሌላ በኩል ደግሞ፡- አንዳንዶች እንደሚያቀርቡት በልሳን መናገር በጸሎትና በውዳሴ መልክ ስለሚተላለፍ (1ቆሮ 14፡14)፣ ትርጉሙም ሲተላለፍ እንደ ትንቢት ሳይሆን የቋንቋን ጠባይ በማገናዘብ ጸሎትን እንደ ጸሎት፣ ውዳሴን እንደ ውዳሴ በማቅረብ መተላለፍ አለበት ይላሉ። ይህ አመለካከት ጳውሎስ በ1ቆሮንቶስ 14፡2 ከተናገረው ጋር ይስማማል፡-

በልሳን የሚናገርስ ለእግዚአብሔር እንጂ ለሰው አይናገርም።

ከዚህ እንደምንረዳው በልሳኖች የተነገረውን የመተርጉም መልእክት መተላለፍ ያለበት በትንቢት መልክ ሳይሆን በውዳሴ ወይም በጸሎት መልክ ነው። ትንቢትና መተርጉም ቤተ ክርስቲያንን ያንጸሉ ሲባሉ ሁለቱም የሚተላለፉት በተመሳሳይ መልክ ነው ማለት አይደለም (ቀጽ 4-5)። በ1ቆሮንቶስ 14፡5 ላይ ያለው የጳውሎስ ትምህርት መተርጉምን ያስከተለ ልሳን እንደ ትንቢት ነው ለማለት ሳይሆን፣ በልሳኖች የተነገረውን መተርጉም ጠቀሜታው ከትንቢት አኩል ነው ምክንያቱም የሁለቱም ዐላማ ቤተ ክርስቲያንን ማነጽ ነው ለለሚል ነው። ጠቃሚነቱ እንዳለ ሆኖ በልሳኖች የተነገረው በተተረጎመ ቀጥር የትንቢት ቅርጽ መያዝ የለበትም፤ ስጦታው በራሱ ልዩ አቀራረብ ቤተ ክርስቲያንን ማነጽ ይችላል።

የዚህን ስጦታ ጠባይ አስመልክቶ ከ1930ዎቹ ጀምሮ በነሆርተን የቀረቡት ጽሑፎች እንደሚያስረዱት ስጦታው አነጋጋሪ ሆኖ ቆይቶአል። እኔም በዚህ ስጦታ ትርጉም ላይ አንድ ወገናዊ መሆን አልሻም። ስለ አንድ ነገር ግን ርግጠኛ ነኝ። በልሳኖች የተነገረውን መተርጉም ምን ዐይነት ጠባይ እንዳለው ለመረዳት በልዩ ልሳን መናገር ማለት ምን ማለት እንደ ሆነ አስቀድሞ መገንዘብን ይጠይቃል። በ1ቆሮንቶስ 14፡2 የተጠቀሰው እንዳለ ሆኖ በልሳን መናገር ሁልጊዜ ለእግዚአብሔር ብቻ መናገር ሆኖ መወሰድ የለበትም።

በሐዋርያት ሥራ 2፡11፣ 10፡46፣ በ1ቆሮንቶስ 14፡16 እና

በ1ቆሮንቶስ 14፡2 ላይ በልሳን መናገር ለእግዚአብሔር ብቻ መናገር የሆነ መሰሎ ይታያል። ይሁን እንጂ እነዚህ ክፍሎች በልሳን የተነገረው መልእክት ምስጋና ማቅረብና የእግዚአብሔርን ሥራ ማወደስን ያካተተ ሊሆን እንደሚችል ያስረዳሉ። ይህም ሲባል ልሳን ሁልጊዜ ውዳሴንና ምስጋናን ብቻ ያዘለ ነው ማለትም አይደለም።

በ1ቆሮንቶስ 14፡2 ላይ የተጠቀሰውም ቢሆን ዐውደ ምንባቡን ስንመረምር፣ በልሳን የሚናገር ለእግዚአብሔር ብቻ የሚናገር እንዳልሆነ ይጠቀራል። በልሳን የሚናገር ለምን ለሰው እንደማይናገር ምክንያቱ በዚያው ጥቅስ ላይ ተስጥቶአል። ይህም የሚያስተውለው የለምና የሚል ነው። የጳውሎስ ዐላማ በልሳኖች አማካይነት የሚቀርቡ ንግግሮችን ሁሉ ለመገደብ አይደለም። የእርሱ መልእክት የሚተረጎም በሌለበት ልሳን ለእግዚአብሔር ብቻ ይነገር ምክንያቱም ሌላ የሚያስተውል ሰው የለምና የሚል ነው።

ስለዚህም ልሳን ከተተረጎመ ከእግዚአብሔር ዘንድ ለሰው የሚተላለፍ መልእክትን የማያካትትበት ምክንያት አይኖርም።

በዚሁ ጥቅስ ላይ ጳውሎስ በልሳን የሚናገር በመንፈስ ግን ምስጢርን ይናገራል ይላል። ጳውሎስ በሌሎች መልእክቶቹ ምስጢር በሚለው ቃል ሲጠቀም ትርጉሙ እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ በኩል ለሰው የገለጠው ነገር የሚል ነው (ኤፌ 3፡4-5)።

በተጨማሪም በ1ቆሮንቶስ 14፡28 ላይ እንደ ተጠቀሰው በልሳን የሚናገር ሰው የሚተረጎም ሰው ከሌለ፣ በማኅበር ዝም እንዲልና ለራሱና ለእግዚአብሔር ብቻ እንዲናገር ታዝዞአል። ይህ ቃል የሚያስረዳው የሚተረጎም ሰው ካለ፣ በልሳን ተናጋሪው ለእግዚአብሔር ብቻ ሳይሆን ለሰውም የሚሆን መልእክት እንዳለው ነው። በቀጥር 21 ላይ ጳውሎስ የገለጸው እግዚአብሔር ለሕዝቡ በሌላ አንደበት (ልሳን) እንደሚናገር ጭምር ነው።

በመጨረሻም፡- ትንቢት ለሰው እንደሚነገር በቀጥታ 3 ላይ ተመልክቶአል። እንዳንድ ጊዜ ትንቢት ለእግዚአብሔር የሚነገርበት ጊዜም አለ (ዘኁ፡፩፡11÷25፤ 1ዜና 25÷3)። ልሳን ያለ ትርጉም ለእግዚአብሔር ብቻ የሚነገር ከሆነ፤ ሲተረጎም ለሰውም ጭምር ይነገራል ብለን መደምደም እንችላለን።

በዐጭሩ በልሳኖች መናገር ማለት ከዚህ በፊት ያልተማርነውን ቋንቋ ተአምራዊ በሆነ የመንፈስ ቅዱስ አሠራር መናገር መቻል ማለት ነው። የስጦታው ዋነኛ ጠባይ ለእግዚአብሔር ይሁን ለሰው ለማንኛቸውም የመናገራችን ጉዳይ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚያስረዳን በልሳኖች ለሁለቱም መናገር ይቻላል። እነዚህን በልሳኖች የተነገሩትን መተርጎም ደግሞ የንግግሩ ትኩረት ወደ እግዚአብሔርም ወደ ሰውም ሊሆን ይችላል። በልሳኖች የተነገረውን የመተርጎም አገልግሎት ለእግዚአብሔር መናገር እንጂ እንደ ትንቢት ለሰው መልእክት የለውም ብለን መደምደም ስሕተት ይሆናል። በተመሳሳይም እግዚአብሔርን መወደስ አይደለም ብሎ ማስተማር ስሕተት ነው። በልሳኖች መናገር ውዳሴ ብቻ ስለ ሆነ መተርጎም አያስፈልግም ብለው በአሁኑ ዘመን አንዳንዶች የሚያስተምሩት ትምህርት መጽሐፍ ቅዱሳዊ ማስረጃ የለውም። የጳውሎስ መልእክት የሚያስረዳን በጉባኤ የሚነገሩ ልሳኖች ሁሉ ቤተ ክርስቲያን እንድትታነጽ መተርጎም ይኖርባቸዋል፤ በመንፈስ ቅዱስ የሆነ የውዳሴ ቃል ዐብሮ ለመተናነጽና ለመነቃቃት ምንኛ አስፈላጊ ነው!

ስጦታውን ስለ መቀበል

በዚህ መጽሐፍ በመጨረሻው ምዕራፍ ላይ ስጦታዎችን በአጠቃላይ አስመልክቶ እንዴት መቀበል አንደሚቻል እንማራለን። በቅድሚያ ግን በልሳኖች የተነገረውን ለመተርጎም ችሎታው እንዲኖራቸው ለሚሹ ጥቂት የማበረታቻ ቃል እነሆ!

በ1ቆሮንቶስ 14÷13 ላይ በማጎበር በልዩ ዓይነት ልሳን የሚናገሩ

ሁሉ ለመተርጎም ስጦታ እንዲጸልዩ የማበረታቻ ቃል ተሰጥቶአል። እግዚአብሔር ደግሞ ላይሰጠን በከንቱ እንድንጸልይ ስለማይናገር፤ ይህን ቃል በእምነት ልንቀበለውና ስጦታውንም ለማግኘት ልንዘጋጅ ይገባል።

ይህን ስጦታ እንዴት እንደምንቀበል መጽሐፍ ቅዱስ በግልጽ አይነግረንም። ይህም የሚተረጎመው ሰው ትርጉሙን የሚቀበልባቸው በርካታ መንገዶች መኖራቸውን ይጠቀሙናል። ትርጉሙ በድምፅ፣ በራእይ ወይም በውስጣዊ መንፈስ ግፊት ሊመጣ ይችላል። በግሌ የተለማመድሁት እንዲህ ነበር፡- በእንዲት ቤተ ክርስቲያን ልሳን ከተነገረ በኋላ ሳይተረጎም ሲቈይ በማየቴ ለረጅም ጊዜ መጸለይ ጀመርሁ። ይህ ክሥተት መጽሐፍ ቅዱሳዊ አለመሆኑን ስለ ተረዳሁ፤ ሌላ ጊዜ ሲደገም እንዳላይ እግዚአብሔር የመተርጎም ስጦታ ይሰጠኝ ዘንድ ለመንሁ። በሌላ ጊዜ ተመሳሳይ ሁኔታ ሲፈጠር መተርጎም እንዳለብኝ ሽክም ተሰማኝ፤ በእምነትም ተናገርሁ፤ እግዚአብሔር እንደማያሳፍረኝም አመንሁ።

ለብዙ ወራት ይህን ስጦታ ተቀብያለሁ ወይስ ከእኔው ከራሴ እየተናገርሁ ነው ያለሁት ብዬ ተሟገትሁ። አንድ ቀን የመተርጎም አገልግሎት ከሰጠሁ በኋላ አንድ ወንድም ወደ እኔ ቀርቦ በትርጉሙ በኩል ቃል በቃል መልእክት እንደ ተቀበለ መሰከረልኝ። ስጦታውን ለወራት ያህል በእምነት ተለማምጃለሁ፤ ዛሬ ግን እግዚአብሔር የስጦታውን ትክክለኝነት አጸናልኝ። ከዚያን ጊዜ ጀምሮ የማጽኛ ምስክርነቶች ብዙ ጊዜ ተደጋግመው ደርሰውኛል። በመላው ዓለም በሚገኙ የጳንጠቆስጤያውያን ጉባኤዎች ውስጥ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ፍሬ ማስረጃ የሚቀርበው በእንደዚህ ዐይነቱ ምስክርነትና ውጤት ነው።

ይህ ማለት ግን የሚተረጎሙ ሰዎች ሁልጊዜ ትርጉሙን የሚቀበሉት ቃል በቃል ነው ማለት አይደለም። እግዚአብሔር በተርጓሚው አእምሮና ህልውና ውስጥ ዐልፎ ነው የሚናገረው። የትርጉሙ ይዘት አንድ ቢሆንም፤ ጌታ የመልእክቱን ሽክም

የሚያስተላልፍበት መንገድ ክተርንሚ ወደ ተርንሚ ይለያያል። የዚህ ስጦታ ጠባይ እንዲህ ከሆነ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ አጠቃቀሙ ምን ይመስላል?

ስጦታውን ስለ መጠቀም

ጳውሎስ በ1ቆሮንቶስ 14፡27 ላይ ስለ ስጦታው አጠቃቀም መመሪያዎች ለጥቶናል። ጥቅሱ የሚከተሉትን ሐሳቦች ያካትታል፡-

1. በልዩ ልሳን የሚናገሩት በእንደ ጉባኤ ሁለት ቢበዛ ሦስት መሆን አለባቸው።

1. የሚናገሩትም ተራ በተራ ሊሆን ይገባዋል።

2. የሚተረጉም ሰው መኖር አለበት።

እነዚህ መመሪያዎች ሲያዩአቸው ለመረዳት ቀላል ቢመስሉም፤ በአተገባበር ላይ በአሁኑ ዘመን ልዩነቶችን ፈጥረዋል። በመጀመሪያ ደረጃ በተራ ቀጥር 1 የተገለጸው የተናጋሪዎቹ ቀጥር ከስብሰባው የጊዜ ርዝመት ጋር ተያያዥነት ይኑረው አይኑረው አጠያያቂ ነው። በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን የተካሄዱት ስብሰባዎች ምን ያህል የጊዜ ርዝመት እንደ ነበራቸው ስለማናውቅ፤ ይህን ጉዳይ መረዳት አስቸጋሪ ነው። የሚሻለው የጳውሎስን መንፈስ መረዳት ሲሆን፤ ይህም ስብሰባዎች ሚዛናቸውን የጠበቁ መሆን እንዳለባቸውና የሚደረገው ነገር ሁሉ ለቤተ ክርስቲያን መታነጽ መሆኑን ማረጋገጥ ነው።

ጳውሎስ በምዕራፉ በአጠቃላይ ያስተላልፈውን ትምህርት በማገናዘብ ይህ መልእክቱና መመሪያው በመደበኛ የቤተ ክርስቲያን ስብሰባዎች እንዲተገበር አስተምሬአለሁ። ይሁን እንጂ የሙሉ ቀን ወይም ሌሊቱን ዘመሉ ወይም ለተራዘመ ጊዜ የሚካሄድ ስብሰባ ከሆነ

የልሳን ተናጋሪዎችን ቀጥር በሦስት መገደቡ የሚጠበቅ አይደለም። የእኔ ምክር እንደዚህ መሰል የተራዘመ ስብሰባዎችን የሚያዘጋጁ መሪዎች የየቀኑን ወይም የሌሊቱን ጊዜ በዐጫጭር መርሐ ግብር ክፋፍለው ሁለት ወይም ሦስት የሚለውን መመሪያ በየመርሐ ግብሩ እንዲተገብሩ ነው።

የመጽሐፍ ቅዱስ መመሪያው ሁለት ወይም ሦስት ሆነው በልሳኖች እንዲናገሩ ከሆነ፤ አራተኛ ሰው በልዩ ልሳን ቢናገር፤ የሚተረጎሙት ሰዎች ምን ማድረግ ይኖርባቸዋል? የሚለው ጥያቄ ሌላው እነጋጋሪ ጉዳይ ነው። ለዚህ ጥያቄ መልስ ከመስጠቴ በፊት ማወቅ የሚገባን ነገር መሪዎች መጽሐፍ ቅዱሳዊውን መመሪያ ለቤተ ክርስቲያን አበክረው ካስተማሩ፤ ይህ ዐይነት ችግር እንደማይከሰት ነው። ይሁንና አራተኛ መልእክት በልሳን ቢተላለፍ፤ የእኔ አቋም ምንም እንኳን ከጳጳሮችና ሌሎች ያለውን የቁዩ ልማድ ጋር የሚቃረን ቢሆንም መተርጎም አለበት የሚል ነው።

ይህን ያልሁበት ምክንያት በ1ቆሮንቶስ 14 ላይ የጳውሎስን መርሐ መሠረት በማድረግ ነው። ይህም መርሐ ሁሉም ነገር ቤተ ክርስቲያንን ለማንጽ ይሁን የሚል ነው (ቀጥ 4፤5፤17፤26)። የትኛው ነው ይበልጥ የሚያንጸው? አራተኛውን የልሳን መልእክት መተርጎም ነው? ወይስ አለመተርጎም? ቢተረጎም የተሻለ እንደሚሆን ግልጽ ነው። ስለዚህ እኔ የማደርገው አራተኛውን የልሳን ንግግር ከተረጎምሁ በኋላ በግልም ሆነ በጉባኤ እንደ ሁኔታው አመቺነት ለወደፊት ሦስት ብቻ መናገር እንደሚጠበቅባቸው በፍቅር ማሳሰቢያ መለጠት ነው።

ወዳሴ ብቻ እንጂ መልእክት ስላልሆነ በሚል አመለካከት አራተኛው መልእክት ሳይተረጎም እንዲታለፍ ማድረግ ተገቢ አይሆንም። ጳውሎስ ወዳሴ ወይም መልእክት ብሎ ልዩነት አያስ ቀምጥም። ጳውሎስን በትክክል ተረድቼው ከሆነ፤ በጉባኤ የሚነገር ልዩ ልሳን ሁሉ (በግልና በዝምታ የሚጸለዩበት ካልሆነ) መተርጎም አለበት፤ ምክንያቱም ካልተተረጎመ የሚሰሙት አይታነጹም።

የሚነሳው ሌላ ጥያቄ አንዱም ይተርጉም (ቀ. 27) ሲል ጳውሎስ ምን ማለቱ ነው? የሚል ነው። እባባሉ ቃል በቃል ሲወሰድ አንድ ሰው ይተርጉም ማለት ነው። አንዱ የሚለው የጳውሎስ አጠቃቀም ቀላጥር አንድን አመለካከት እንጂ አንዳችሁ የሚለውን ለማለት አይደለም የሚሉ አሉ። ከዚህ በመነሣት አንዳንድ እስተማሪዎች በአንድ ጉባኤ አንድ የሚተረጎም ሰው ብቻ መሆን አለበት ይላሉ። በአንድ ጉባኤ በልዩ ልሳን ሦስት ሰዎች ቢናገሩ፣ የመጀመሪያውን ልሳን መልእክት የተረገመው ያው ሰው ሌሎችንም መተርጎም አለበት እንደ ማለት ነው። መልእክቶቹን የተረገመው አንድ ሰው ብቻ ይሆናል ማለት ነው።

የጥቅሱ ትርጉም በዚህ መንገድ ብቻ ሳይሆን ይችላል። አንድ ሰው ይተርጎም ሲባል እያንዳንዱን የልሳን መልእክት አንድ ሰው ብቻ ይተርጎም በሚለውም ያስሄዳል። በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ዮሴብረውን የሥርዐት አለመኖር ስናገናኝብ፣ አንድ የልሳን መልእክት ሲተላለፍ ብዙዎች ለመተርጎም ይፎካከሩ ይሆናል ብለን እናስባለን። ሥርዐት የጉደለውን አሠራር ለማስቆምና በልሳን የተነገረን አንድ መልእክት አንድ ሰው ብቻ እንዲተረጎም ጳውሎስ የደነገው ሥርዐት ነው።

የጳውሎስ ፀላማ ሙሉ ለሙሉ ይህ ነው ለማለት ባንደፍርም፣ ጥቅሱን ለመረዳት ለጊዜው ከዚህ የተሻለ አማራጭ የለንም። ቀደም ባለው ክፍል ያስተላለፍሁት የግል አመለካከቱና ምክሬ እንዳለ ሆኖ በጥቅሱ ትርጉም ላይ ክፍተት ስለሚኖር፣ በእያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን የሚገኙ መሪዎች የጥቅሱን ትርጉምና አተገባበር በተረዱት መጠንና መንገድ እንዲያስተላልፉት እተዋለሁ። ሁሉም ነገር በሥርዐት እስከ ተከናወነ ድረስ አንድ፣ ሁለትም ሆነ ሦስት ሰዎች ቢተረጎሙ የሚፈጥረው ችግርም ሆነ የሚያስከትለው ሰውጥ የለም (ቀ. 40)።

በልሳኖች የተነገረውን ስለ መተርጎም ሰጦታ እንደ የሚቀረን የመጨረሻ ጥያቄ ቢኖር በግል በልሳን የመናገር ጉዳይ ነው። ቀደም ብለን እንደ ተነጋገርነው፣ ጳውሎስ በግል በልሳን መጸለይ ከፍተኛ ጠቀሜታ እንዳለው ገልጿል (ቀ. 18-19)። በልሳኖች የተነገረውን

የመተርጎም ሰጦታ ቢኖረን፣ ለራሳችን የምንናገረውን ልሳን ለእኛው መልሰን መተርጎም እንችላለን ወይ? የሚለው ጥያቄ መነሣት የሚገባው ነው። መልሱ ይህን ማድረግ የለብንም የሚል ነው። በልሳኖች የተነገረውን የመተርጎም ሰጦታ የሚሰጠው ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ሲሆን (ቀ.5) በትርጉም የሚተላለፉ መልእክቶችንና የትንቢት ቃሎችን ደግሞ ሌሎች እንዲለዩላቸው (እንዲመዝኑላቸው) ተደንግጎአል (ቀ. 29)። ስለሆነም በልሳኖች የተነገረውን የመተርጎም ሰጦታ ተግባራዊ የሚሆነው በጉባኤ ሲሆን፣ ይህ ተግባራዊ የሚሆነው በጉባኤ መካከል ለጉባኤው የሚነገሩ የልሳኖችን መልእክት ለመተርጎም ብቻ ነው።

አስደናቂ ምስክርነትና ማጽኛ

ይህን ርእስ ከመደምደማችን በፊት የእግዚአብሔርን ታማኝነትና የእነዚህን ሰጦታዎች ትክክለኝነት የሚያሰረዳ አንድ ምስክርነት ልንገራችሁ።

በ1977 የአንድ መጽሐፍ ቅዱስ ኮሌጅ ተጠባባቂ ኅላፊ ነበርሁ። በዕለተ ቅዳሜ 45 ተማሪዎችን ይገፍ በአቅራቢያችን ወደሚገኝ ቤተ ክርስቲያን ለእገልግሎት ሄድሁ። ተማሪዎቹ በመዝሙርና በምስክርነት ሲያገለግሉ እኔ በሰብከት አገለገልሁ። ሰብከቱን እንደ ጨረሰሁ በስተኋላ የተቀመጠች አንዲት ሴት በልሳን ትናገር ጀመር። የድምፅ ማስተላለፊያው በእጄ ስለ ነበረና በዚህች ሴት በኩል የሚተላለፈው መልእክት ቢተረጎም፣ ምእመኑን እንደሚያንጽ ስለ ተረዳሁ ለመተርጎም አስብሁ። ጌታ በልቤ እንዳስቀመጠ በእምነት ትርጉሙን ተናገርሁ። ትርጉሙ እንዳበቃ አንድ መዝሙር ዘምረን መጋቢው ጉባኤውን በጸሎት አሰናበተ።

ስብሰባው እንዳለቀ ከተማሪዎቻችን መካከል አንዱ የሆነውና ከቡርኪናፋሶ የመጣ ወጣት ወደ እኔ እየገሠገሠ መጣ። በደስታ ይፈነድቃል። ምን አገኘህ? ብዬ ስጠይቀው፣ ቅድም በልሳን የተናገረችው ሴት እኮ የተናገረችበት ቋንቋ የእኔ እፍ መፍቻ ቋንቋ ነው

አለ። የቡርኪናፋሶ ቋንቋ ፈረንሳይኛ መሆኑን ዐውቃለሁ፤ እኔም በመጠኑ ፈረንሳይኛ እስማለሁ፤ ይህች ሴት ደግሞ ፈረንሳይኛ እንዳልተናገረች ርግጠኛ ነበርሁና ምን ቋንቋ ይሆን የተላለፈው ብዬ ተገረምሁ።

ምን ቋንቋ እንደ ተናገረች ስጠይቀው በሞሮ ቋንቋ ነው አለኝ። እኔም ሆንሁ የተናገረችው አየርላንዳዊት ሴት ይህን ቋንቋ አናውቀውም። በእውነተኛ የለዎች ቋንቋ የልሳን መልእክት ሲተላለፍ ተገኝቼ በመስማቴና የተረጉምሁትም ራሴ በመሆኔ ደስታ ተሰማኝ። ተማሪ ከነበርሁባቸው ከ1960ዎቹ ጀምሮ በልሳን የተነገረውን በእምነት ስተረጉም ኖራለሁ፤ ስጦታውን ግን በትክክል ስለ መቀበል እስካሁን ማረጋገጫ አግኝቼ አላውቅም ነበር። በጌታ በኢየሱስ የተነገረውን ተስፋ ማለትም እግዚአብሔር ለሚለምኑት መልካም ስጦታን እንደሚሰጥ አምን ነበር (ማቴ 7:11)።

በድፍረት ለላደረግሁት ነገር አልሠጋሁም፤ ቢሆንም የመጽሐፍ ቅዱስ ኮሌጅ ተማሪዬ በሆነ ወጣት ፊት ተሳስቼ ቢሆን ኖሮ ምንኛ ያሳፍር ነበር።

ፊራ ተባ እያልሁ ወጣቱን ተማሪ ትርጉሙ እንዴት ነበር? ትክክል ነበር ወይ? አልሁት። በጣም ትክክል ነው ብሎ መለሰልኝ። ይህ ባይሆን ኖሮ ምስክርነቴን በዚህ ባሳስፈርኩ ነበር! መንፈስ ቅዱስ አንዲት አየርላንዳዊት ሴትን አነሣሥቶ በማታውቀው አፍሪቃዊ ቋንቋ እንድትናገር አስቻለች፤ የዚህን ትርጉም ደግሞ ቋንቋውን ለማያውቅ እንግሊዛዊ ሰው ገለጠለት። ምንኛ አስደናቂ ነገር ነው! እግዚአብሔር ታማኝ ነው። ቃሉም እውነት ነው። መንፈስ ቅዱስ ዛሬም ቢሆን እርሱ ራሱ እንደ ወደደ ስጦታዎቹን ያከፋፍላል። የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች በአሁኑ ዘመን አይሠሩም የሚሉ ወገኖች ለዚህ እውነታ መልስ አይኖራቸውም።

ምዕራፍ ዘጠኝ

ትንቢትን የመናገር ስጦታ

በ ምዕራፍ ሰባት እንደ ተመለከትነው ሐሮልድ ሆርተን የትንቢት ስጦታን እንደ ልሳንና ልሳንን እንደ መተርጉም ስጦታዎች ሁሉ በንግግር ስጦታ ምድብ ውስጥ አስፍሮታል። ይህን አመዳደብ መሠረት አድርገን በዚህ ምዕራፍ ለለዚህ ስጦታ እንማራለን። በዚህ ምዕራፍ ውስጥ ስጦታው የንግግር ብቻ ሳይሆን የመገለጥ ጠባይ እንዳለውም ጨምረን እንመለከታለን።

በምዕራፍ ሦስት ውስጥ ስለ ነቢያት አገልግሎት ስናጠና በኤፌሶን 4:11 በተጠቀሰው የነቢያት ስጦታና በ1ቆሮንቶስ 12:8-10 በተጠቀሰው ትንቢትን የመናገር ስጦታ መካከል መሠረታዊ ልዩነት መኖሩን ተረድተናል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ሦስት የትንቢት እርከኖች አንዳሉ ነበር ቀደም ብለን የተነጋገርነው።

1. በበዓለ ኅምሳ ቀን ከፈለለው ከመንፈስ ቅዱስ የተነሣ የእግዚአብሔር ሕዝብ ሁሉ ትንቢት ይናገራሉ (ሐሥ 2:17-18)። ይህ ማለት የእግዚአብሔር መንፈስ የተሰጠን ስለ እግዚአብሔር አንድንናገር ነው።
2. ሁሉም ሳይሆኑ ከእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል አንዳንዶቹ ትንቢት የመናገር ስጦታ ይኖራቸዋል፤ ዓላማውም ቤተ ክርስቲያንን ለማንጽ ነው (1ቆሮ 12:10፤ ሮሜ 12:6)።
3. ትንቢት የመናገር ስጦታ ከተሰጣቸው መካከል አንዳንዶቹ በኤፌሶን

4÷11 ላይ የተጠቀሰው የነቢይነት አገልግሎት አላቸው፤ ይህንም በምዕራፍ ሦስት ላይ ተመልከተናል።

በዚህ ምዕራፍ የምንመለከተው ከላይ በተራ ቀላጥር 2 የተጠቀሰውን ስጦታ ነው፤ ስለዚህ ትንቢት የመናገር ስጦታ ጠባይ፤ አስፈላጊነትና አጠቃቀም እናጠናል።

የስጦታው ጠባይ

በ1ቆሮንቶስ 14÷1 ላይ ጳውሎስ መንፈሳዊ ስጦታዎችን፤ ይልቁንም ትንቢት መናገርን በብርቱ እንድንፈልግ በማበረታታት ይጽፋል። በቀላጥር 3-4 እንዲህ ይላል፡-

ትንቢትን የሚናገር ግን ለማነጽና ለመምከር፤ ለማጽናናትም ለሰው ይናገራል። . . . ትንቢት የሚናገር ግን ማገበሩን ያንጻል።

ይህ አባባል ጳውሎስ ትንቢት ስለ መናገር የሰጠው ትርጉም ተደርጎ ባይወሰድም፤ ስለ ስጦታው ጠባይ ግን በግልጽ ያስረዳል። የትንቢት መልእክት ለሰዎች የሚተላለፍ ሲሆን ዓላማውም ለማነጽ፤ ለማበረታታት፤ ለማጽናናትና ለማሳደግ ነው። በመንፈስ ቅዱስ የሚሰጥ ስጦታ እንደ መሆኑ መጠን መልእክቱም ከእርሱ የሚመነጭ ነው (1ቆሮ 12÷10)። በምዕራፍ ሰባት እንደ ተነጋገርነው ይህ ስጦታ ተአምራዊ ነው። ከዚህ በመነሣት የትንቢትን ስጦታ እንደሚከተለው እንተረገጥማለን፡-

ትንቢት የመናገር ስጦታ ማለት በመንፈስ ቅዱስ በመነሣት ሰዎችን ለማነጽ፤ ለማበረታታት፤ ለማጽናናትና እንዲሁም ቤተ ክርስቲያንን ለማሳደግ ስለ እግዚአብሔር ሆኖ መናገር ማለት ነው።

በዚህ ትርጉም መሠረት የትንቢት ስጦታ የወደፊቱን የማመልከት ወይም የመግለጥ ይዘት አይኖረውም፤ ይሁን እንጂ ከስብከት የተለየ እንደ ሆነም መረዳት ያስፈልጋል። የሚከተሉትን ንኡሳን ርእሶች ተራ በተራ እንመለከታቸዋለን፡-

- ትንቢትን መናገርና የወደፊቱን ማመልከት

- ትንቢትን መናገርና መግለጥ

- ትንቢትን መናገርና ስብከት

ትንቢትን መናገርና የወደፊቱን ማመልከት

ብዙ ክርስቲያኖች ትንቢትን መናገር የሚለውን አላብ የወደፊቱን ከመናገር ወይም ከትንቢያ ጋር እንድ አድርገው ይመለከቱታል። ይህ የሆነበት ምክንያት ምናልባትም በብሉይ ኪዳን ስለ ጌታችን ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ መምጣት ከተነገሩት ትንቢቶች በመነሣት ይሆናል። የዕብራውያን መጽሐፍ ቅዱስ ሦስት ክፍሎች ሲኖሩት እነዚህም ሕግ፤ ነቢያትና መዘመራት ናቸው። በአዲስ ኪዳን እይታ ትንቢት የተናገሩት ነቢያት ብቻ ሳይሆኑ የብሉይ ኪዳን ክፍሎች ሁሉ ሊመጣ ያለው ማን እንደ ሆነ በገጾቻቸው አስፍረዋል (ሉቃስ 16÷16፤ 24÷25፤ 27፤ 44፤ ሮሜ 1÷2፤ 3÷21 ወዘተ...)።

በምዕራፍ ሦስት እንደ ተመልከትነው በብሉይ ኪዳንም ጊዜ ቢሆን ትንቢትን መናገር ማለት የወደፊቱን መተንበይ ብቻ ማለት አይደለም። እንዳንድ ነቢያት የወደፊቱን አመላካቾች ነበሩ፤ ያም ሆኖ ግን የመልእክታቸው ዐላማ ስለ እግዚአብሔር ሆነው ለሕዝቡ ወቅታዊ መልእክትን ማስተላለፍ ነበር። እውነተኛ የብሉይ ኪዳን ነቢይ የወደፊቱን የሚናገር ብቻ ሳይሆን ስለ እግዚአብሔር ሆኖ የሚናገር ነው። እንዳንድ ጊዜ ግን በመንፈስ ቅዱስ እነሣሽነት ነቢያቱ የወደፊቱንም ያመለክቱ ነበር። በምዕራፍ ሦስት እንዳጠናነው በአዲስ

ኪዳን የሚገኝ የክርስቲያን ነቢይ ተግባርም ይኸው ነው። ነቢይ (ነቢይት) የወደፊቱን ጭምር የሚያመለክት መልእክትን ያዘለ መገለጥ ከእግዚአብሔር ዘንድ ለሕዝቡ ያስተላልፋል።

በአዲስ ኪዳን የተሰጠው የትንቢት ስጦታም ተግባር ተመሳሳይ ዐላማ አለው። በ1ቆሮንቶስ 14፡1-5 ላይ ጳውሎስ ትንቢትን የመናገር ስጦታ የወደፊቱን የማሳወቅ ዐላማ እንዳለው አልጠቀሰም። አንዳንድ ጊዜ የወደፊቱን የሚያመለክት ነገር እይነገርበትም ማለት አይደለም። ትንቢት የሚናገር ሰው የወደፊቱን ካመለከተ ሌሎች ተጨማሪ ስጦታዎች ማለትም ጥበብን መናገርና ዕውቀትን መናገር ተዳብላል የሚል ጥያቄ ያስነሣል። ይህን ጥያቄ በቀጣዩ ክፍል እንመለከተዋለን።

ትንቢትን መናገርና መገለጥ

ቀደም ብለን እንደ ተናገርነው፣ ትንቢት የመናገር ስጦታ በመሠረታዊ ይዘቱ የማነጻ፣ የማበረታታት፣ የማጽናናትና ማሳደግ ይዘት እንጂ የመገለጥ ይዘት የለውም (1ቆሮ 14፡3)። መገለጥ የሚለው ቃል ትንቢትን ከመናገር ጋር በተያያዘ ሁለት የተለያዩ አጠቃቀምን ያካትታል።

1. ስጦታው ሁልጊዜ የመግለጥ ጠባይ ያለው ሲሆን፣ ተናጋሪው በተወሰነ ወቅት እግዚአብሔር ለቤተ ክርስቲያን ወይም ለግለሰብ ሊናገር የፈቀደውን ነገር በመንፈስ ቅዱስ የሚገልጥበት ንግግር ነው። ስለሆነም ከሥተቱ ቅጽበታዊ ነው።
2. ከዚህ የተለየውና ሌላው የመገለጥ ትርጉም አንድ ሰው ስላለፈው፣ አሁን ስላለውና ስለሚመጣው ሁኔታ ተአምራዊ የሆነ እይታ እንዲኖረው የሚያስችል ሲሆን፣ ይህም መንፈስ ቅዱስ ካልገለጠለት በቀር ሰው ሊደርስበት የማይችል መረዳት ነው። ከሥተቱ ሂደታዊና ዕድገታዊ ነው።

ጳውሎስ ትንቢት የመናገር ስጦታንና መገለጥን እያይዞ የጠቀሰባቸውን ክፍሎች ስንመረምር፣ መገለጥ የሚለው ቃል በየትኛው ትርጓሜ እንደሚታይ እናስተውል። መገለጥ ከትንቢት ጋር የተያያዘው በሁለተኛው ትርጉም መሠረት ከሆነ፣ ጥበብን የመናገርና ዕውቀትን የመናገር ስጦታዎችን ጠባይ እንድንረዳ ያስችለናል። ሆኖም ሌሎች ብዙ ሰዎች ጥበብን ስለ መናገርና ዕውቀትን ስለ መናገር ስጦታዎች የመገለጥ ጠባይ የሚያምኑት በዚህ ትርጉም ነው። ይህን ጉዳይ በምዕራፍ 14 ላይም እናነግራለን። የምናጠናቸው ጥቅሶች 1ቆሮንቶስ 13፡2፣ 9 እና 14፡6፣ 25፣ 30 ናቸው።

በ1ቆሮንቶስ 13፡2 ላይ ጳውሎስ የትንቢት ስጦታን ሚስጢርንና ዕውቀትን ሁሉ ከማወቅ ጋር ያያይዘዋል። ጳውሎስ በዚህ ጥቅስ የተጠቀመበት ምስጢር የሚለው ቃል በኢፌሶን 3፡3-6 ላይ ከተጠቀመበት ቃል ጋር ተመሳሳይ ትርጉም አለው። ይህም በመገለጥ ያስተዋለው የክርስቶስ ምስጢር ነው።

... በመንፈስ አሁን እንደ ተገለጠ በሌሎቹ ትውልዶች ዘንድ ለሰው ልጆች አልታወቀም (ቀ. 5)።

ጳውሎስ ምስጢር የሚለውን ቃል የተረዳው በመንፈስ ቅዱስ እስኪገለጥ ድረስ የተሰወረ ነገር መሆኑን ነው። በ1ቆሮንቶስ 13፡2 ያለው መረዳትም ይህ ከሆነ የትንቢት ስጦታ ከተአምራዊ መገለጥ ጋር ትስስር አለው ማለት ነው። ይህም ሆኖ በመገለጥ የሚመጣ ትንቢታዊ እይታ ከፊል ዕውቀት እንጂ ፍጹም ዕውቀት እንዳልሆነ በ1ቆሮንቶስ 13፡9-10 ተመልክቶአል።

ትንቢትና መገለጥ ያላቸውን ትስስር የሚያመለክቱ ሌሎች ክፍሎችም በ1ቆሮንቶስ 14 ላይ የሚገኙ ሲሆን፣ እነርሱም በቀጥታ 6፣ 24-25 እና ከ29-30 ላይ የተገለጹት ናቸው። በቀጥታ 6 ላይ የሚገኘው ሐሳብ የሚያሳየው በትንቢትና በመገለጥ መካከል ያለውን ግንኙነት ሳይሆን ልዩነትን ነው። በቀጥታ 29-32 ላይ የሚገኘው ምንባብ

ትንቢትን ከመናገር ስጦታ ይልቅ በኤፌሶን 4፡11 ከተጠቀሰው የነቢይነት ስጦታ ጋር መገለጥ ያለውን ትስስር የሚያሳይ ነው።

በቀሩም 24-25 ላይ ትንቢት በመናገር ላይ እያለ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ስለ ተገኘ ያላመነ ሰው እንዲህ ይላል ...በልቡም የተሰወረ ይገለጣል። ይህ የሚያስረዳው ትንቢት በሚነገርበት ጊዜ ተአምራዊ መገለጥ ሊከሰት እንደሚችል ነው።

ቀደም ብለን ያነሳነውን ጥያቄ ለመመለስ ያህል አንዳንድ የአዲስ ኪዳን ክፍሎች ትንቢትን የመናገር ስጦታ ተአምራዊ መገለጥን ሊያካትት እንደሚችል ያስረዳሉ። በዚህ መረዳት መሠረት በትንቢት የሚነገር መልእክት ተአምራዊ መገለጥን አካትቶ ከተገኘ፣ ሌሎች ስጦታዎች ማለትም ጥበብን መናገርና ዕውቀትን መናገር ተዳብለዋል የሚለው አመለካከት ስሕተት ይሆናል። ትንቢትን የመናገር ስጦታ በራሱ ተአምራዊ የሆነ የመገለጥ ጠባይ አለው ማለት ነው። በምዕራፍ 14 እንደምንመለከተው ጥበብን የመናገርና ዕውቀትን የመናገር ስጦታዎች ራሳቸው የመገለጥ ስጦታዎች ለመሆናቸው ገና አነጋጋሪ ጉዳይ ነው።

በመሆኑም ትንቢት በሚነገርበት ጊዜ የመገለጥን ቃል መጠባበቅ ተገቢ ይሆናል። ጥበብን መናገርና ዕውቀትን መናገር የመገለጥ ስጦታዎች ቢሆኑም እንኳ የትንቢት ስጦታ ራሱም በመገለጥ ስጦታዎች ምድብ የማይታይበት ምክንያት የለም። ይህን ስንል ግን የትንቢት መልእክት ሁልጊዜ መገለጥን ያካትታል ማለት አይደለም። ብዙውን ጊዜ የማበረታቻ፣ የማጽኛና ቤተ ክርስቲያንን የሚያንጽ መልእክት ብቻ ሊተላለፍበት ይችላል። ትንቢትን መናገር እንዲህ ከሆነ ክስብክት የሚለየው በምንድን ነው?

ትንቢትን መናገርና ሰብክት

በ1ቆሮንቶስ 14፡3 ላይ የትንቢትን አገልግሎት አስመልክቶ ክተሰጠው ቀላል እገላለጽ የተነሣ አንዳንዶች ትንቢትን ክስብክትና

ከማስተማር ጋር አንድ አድርገው ያዩታል።

በማስተማር አገልግሎቱ ራሱን ስለ እግዚአብሔር ሆኖ እንደሚናገር የሚቈጥርና የትንቢት ስጦታ እንዳለው የሚናገር አንድ የመጽሐፍ ቅዱስ አስተማሪ ዐውቃለሁ። በአስተማሪነቱ ተደናቂና ስመጥር ነው፤ ትንቢት እየተናገረ ግን አይደለም።

የነቢይ አገልግሎት ከአስተማሪ አገልግሎት የተለየ እንደ ሆነ በኤፌሶን 4፡11 እና በቆሮንቶስ 12፡29 ላይ የሚገኙት ክፍሎች ያሰረዳሉ። የብሉይ ኪዳን ነቢያት ይተነብዩና ይሰብኩ ነበር። ነቢይ ብቁ አስተማሪ ሆኖ ሊገኝ ይችላል። በተግባርና በአጠቃቀም ላይ አንዳንድ ጊዜ ተጣምረው ቢታዩም ሁለቱ ስጦታዎች ግን ሊምታቱ አይገባም።

እውነተኛ ሰብክት ቅዱሳት መጻሕፍትን በማብራራት የእግዚአብሔርን ሐሳብና ምክር ይገልጣል፤ ያሳውቃልም። እውነተኛ ትንቢት ቅዱሳት መጻሕፍትን ሳይቀላቅል የእግዚአብሔርን ሐሳብና ምክር ይገልጣል፤ ሆኖም ይህ ሐሳብና ምክር ከቅዱሳት መጻሕፍት ጋር መስማማት አለበት። ጥሩ ሰብክት መንፈስ ቅዱሳዊ አነሣሽነቱ ከትንቢት ያነሰ አይደለም፤ የመልእክቱ ይዘት ግን ከእግዚአብሔር ዘንድ የመጣ ሆኖ በቅዱሳት መጻሕፍት በኩል ይገለጣል። የትንቢት መልእክት በቀጥታ ከእግዚአብሔር የሚሰጥ ስለ ሆነ ግልጽና ክስብክት የተለየ ነው።

ይህ ሲባል ግን የትንቢት ስጦታ ካለን ማስተማር አያስፈልገንም ማለት አይደለም። እያንዳንዱ ስጦታ በዐላማ የሚሰጥ ስለ ሆነ፣ ሁሉም ለቤተ ክርስቲያን አስፈላጊ ናቸው። በመንፈስ ቅዱስ ተቀብቶ ቅዱሳት መጻሕፍትን መግለጥን የመሰለና ይህን የሚተካ አገልግሎት የለም፤ ጤናማ ትምህርት የሚተላለፈውና የሚጠበቀው በዚህ አገልግሎት ነው። ይሁን እንጂ የማስተማር አገልግሎት ያላቸው ትንቢትን ለመናገር በብርቱ የማይፈልጉበት ምክንያት አይኖርም (1ቆሮ 14፡39)።

ስለዚህ ትንቢት ማለት ቀጥተኛና ቅጽበታዊ በሆነ የመንፈስ ቅዱስ ማነሣሣት ቅዱሳት መጻሕፍትን ሳይቀላቅሉ ነገር ግን ከእነርሱ አስተምህሮ ጋር በሚስማማ መንገድ ስለ እግዚአብሔር ሆኖ መናገር ማለት ነው። እግዚአብሔር የሁከት አምላክ አይደለም። መንፈስ ቅዱስ

ዛሬም ቢሆን እርሱ ራሱ እንዲጻፉ እስትንፋሱን ካተመባቸው ከቅዱሳት መጻሕፍት ጋር የሚፃረር መልእክት እንዲነገር አያነሣም።

ትንቢት፣ የወደፊቱን መናገር፣ መገለጥና ስብከት ግንኙነታቸውና ልዩነታቸው ይህን ያህል ግልጽ ከሆነልን፤ ስለ ትንቢት ስጦታ ምንነት ለማብራራትና ለመተርጎም ምቹ ሁኔታ ይፈጠርልናል። እስካሁን በተረዳነው መሠረት ትንቢት ማለት፦

ተአምራዊ በሆነ የመንፈስ ቅዱስ ማነሣሣት ስለ እግዚአብሔር ሆኖ መናገር ማለት ሲሆን ዐላማውም ቤተ ክርስቲያንን ማጠናከር፣ ማበረታታት፣ ማጽናናትና ማሳደግ ነው። ትንቢት በይዘቱ አንዳንድ ጊዜ መገለጥንና የወደፊቱን ሁኔታ የሚያካትት ሲሆን፣ በሌላ መልኩ ደግሞ በቅዱሳት መጻሕፍት አማካይነት ከእግዚአብሔር ዘንድ መልእክትን ከሚያመጣው የአስተማሪ አገልግሎት የተለየ ነው።

ከላይ የተሰጠው ማብራሪያ ስለ ስጦታው ምንነት አስፈላጊነቱን አጉልቶ ስለሚያሳይ በቀጣዩ ክፍል ይህን እናጠናለን።

የስጦታው አስፈላጊነት

በ1ቆሮንቶስ 12፡31 እንደ ተመለከትነው ስጦታዎች አንዱ ከሌላው ይልቅ የተሻለ አስፈላጊ እንደ ሆኑ እንረዳለን። የተሻሉትና የሚበልጡት ስጦታዎች የትኞቹ እንደ ሆኑ ባይገለጥም፣ የአንድ ስጦታ አስፈላጊነት የሚለካው ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ባለው ጠቀሜታ ነው (1ቆሮ 14፡5)። መንፈሳዊ ስጦታዎችን ለመሻትና ለመተግበር የሚያነሣላቸው በላማም ፍቅር ሊሆን ይገባዋል (1ቆሮ 13)። ለቤተ ክርስቲያን ባልንጀሮቻችን ፍቅር ሲኖረን የመታነጻቸው ጉዳይ ግድ ይለናል።

የትንቢት ስጦታ ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ከተሰጡ ስጦታዎች መካከል በመሆኑ አስፈላጊነቱ የጌላ ነው (1ቆሮ 14፡4)። መንፈሳዊ ስጦታን ይልቁንም ትንቢት መናገርን በብርቱ ፈልጎ ተብለን የታዘዝነው በዚህ ምክንያት ነው (1ቆሮ 14፡1፡39)። ይህ ጥቅስ ከ1ቆሮንቶስ 12፡31

ጋር ስናያይዘው፣ ትንቢት መናገር የሚበልጠው የጸጋ ስጦታ ከተባሉት አንዱ ነው።

እንደ መንፈሳዊ ስጦታ ቤተ ክርስቲያንን ለማነጽ ያለው ጠቀሜታ እንዳለ ሆኖ በአጠቃቀም ሂደት ግን ስሕተት ሊከሰት ይችላል። ለዚህ ምክንያቱ ስጦታው የሚመነጨው ከእግዚአብሔር ቢሆንም፣ የሚተገብሩት ሰዎች ግን ደካማ ፍጡራን ስለ ሆኑ ነው! የትንቢት መልእክቶች ሊለዩ ወይም ሊመዘኑ ይገባል (1ተሰ 5፡19-21)። የትንቢት መልእክቶች ስሕተት አልባ ተደርገው እንዳይቈጠሩ እነዚህ ቃሎች ያሳስባሉ።

የትንቢት መልእክት እንዴት ይመዘናል? የሚል ጥያቄ ሊነሣ ይችላል። ትንቢታዊ መልእክትን የምንመዝንበት መስፈርት ሊኖር ይገባል። ይህም መመዘኛ የመጽሐፍ ቅዱስ እስተምህሮ ነው። 2ጴጥሮስ 1፡19-21 እና 1ጢሞቴዎስ 3፡16-17 ላይ እንደ ተገለጸው መጽሐፍ ቅዱስ የእግዚአብሔር መንፈስ ያለበትና የማይሻር የእግዚአብሔር ቃል ነው። መጽሐፍ ቅዱስ በሌላ በምንም የማይመዘን ነገር ግን በቤተ ክርስቲያን የሚተላለፉ ትንቢቶች ሁሉ የሚመዘኑበት መለኪያ ነው። እግዚአብሔር ራሱን በራሱ ስለማያቃርን፣ ከቅዱሳት መጻሕፍት ጋር የማይስማማ የትንቢት ቃል ቅዱሳት መጻሕፍት እንዲጻፉ ካስቻለው ከመንፈስ ቅዱስ ሊወጣ አይችልም። ይሁን እንጂ የትንቢትን ቃል በተጻፈው ቃል ስንመዝን የመጽሐፍ ቅዱስ የአተረጓጎም ስልታችን ትክክለኛ መሆኑን ማረጋገጥ አለብን። ነገር ግን ይህ እስተምህሮ እኛ የምንመራው በመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ነው በሚሉና መጽሐፍ ቅዱስን በሚያጣጥሉ ሰዎች ዘንድ ተቀባይነት ላያገኝ ይችላል።

የትንቢት ቃል ከቅዱሳት መጻሕፍት ጋር ካልተስማማ ምንጩ ከየት ሊሆን ይችላል? የዚህ ሀይነት ትንቢት ሦስት ምንጮች ሊኖሩት ይችላሉ። እውነተኛ ትንቢት በመንፈስ ቅዱስ አነሣሽነት የሚነገር ትንቢት ነው። ለዚህም ማስረጃዎች 2ሳሙኤል 23፡2፣ ኤርምያስ 1፡9፣ ሐዋርያት ሥራ 19፡6 እና 21፡11 ናቸው። በኤርምያስ 23፡16 እና በሕዝቅኤል 13፡2-3 እንደ ተጻፈው ሰው በራሱ መንፈስ ተነሣሽነት ሊተነብይ ይችላል። ጳውሎስ በ1ቆሮንቶስ 12፡1-3 እንዳሳሰበው የትንቢት ቃል በክፉ መንፈስ አነሣሽነት ሊነገርም ይችላል፤ ይህ ደግሞ

እጅግ የከፋ ነው። ዐልፎ ዐልፎ ግን በመንፈስ ቅዱስ እነሣሽነት የሚነገር የትንቢት ቃል ከተናጋሪው ግለሰብ መንፈስ ሊቀየጥበት ይችላል።

የትንቢት ስጦታ በርግጥም ቤተ ክርስቲያንን ለማንጽ ካለው ተፈላጊነት አንጻር ከተሻሉት ስጦታዎች አንዱ ነው። ይሁን እንጂ በማስተላለፍ ሂደት የትንቢት ቃል በብላዊ ስሕተት ሊኖርበት ስለሚችል፣ ከቅዱሳት መጻሕፍት ቃልና ትምህርት ጋር መስማማቱ ሊመዘን ይገባል። ርእሰ ነገሩ ከቅዱሳት መጻሕፍት አድማስ የወጣ፣ ለግለሰብ ወይም ለቤተ ክርስቲያን የተላከ የመገለጥ መልእክት ቢሆን፣ ይዘቱ ብቻ ሳይሆን ምንጩም ማለት ተናጋሪውን ለዚህ ያነሣው መንፈስ መመርመር አለበት (1ቆሮ 14፡29)። የስጦታውን አስፈላጊነት ከተረዳን ዘንድ ቀጥሎ ስለ አጠቃቀሙ እንወያያለን።

የስጦታው አጠቃቀም

ቀደም ብለን እንደ ተረዳነው የትንቢት ስጦታ ከተሻሉት ስጦታዎች መካከል አንዱ ነው። እግዚአብሔር ስጦታውን በብርቱ እንድንፈልግ የሚያበረታታን ሲሆን፣ በዛሬ ዘመን ቤተ ክርስቲያን ውስጥም ይህ ስጦታ እንዲገለጥ ይፈልጋል። በእማኞች ጎብረት ውስጥ ያለውን ተፈላጊነት በተመለከተ በልዩ ልሳን ከመናገር ይልቅ (ካልተተረጎመ በቀር) በትንቢት መናገር ይመረጣል (1ቆሮ 14፡5)። ያላመኑትንም በተመለከተ ልሳን ብቻ በሚነገርበት ማኅበር ከሚገኙ ይልቅ ትንቢት በሚነገርበት ቢገኙ የተሻለ ይጠቀማሉ (1ቆሮ 14፡23-25)። የዚህን ስጦታ አጠቃቀም አስመልክቶ ጳውሎስ በ1ቆሮ 14 ላይ ግልጽ መመሪያዎችን አስፍሮአል።

በመጀመሪያ ደረጃ ስጦታው የሌላቸው ሰዎች ስጦታውን በብርቱ እንዲፈልጉ ይበረታታሉ። ምዕራፉ በመግቢያውና በፍጻሜው ላይ ይህን ምክር በተደጋጋሚ አካትቶአል (ቀ. 1 እና ቀ. 39)። በምዕራፍ 15 ላይ በአጠቃላይ ስጦታዎችን በተመለከተ እንዴት መቀበል እንደሚቻል እንነጋገራለን እግዚአብሔር ስጦታውን በብርቱ እንድንፈልግ ያዘዘው ሊሰጠን በጎ ፈቃዱ መሆኑን ለማረጋገጥ እንደ ሆነ ማስገንዘብ ጠቃሚ ነገር ነው። እግዚአብሔር የሁከትም የሥጋትም ምንጭ አይደለም።

እርሱ የነፍስን ጥማት ያረካል፤ ፊልጉ ብሎ ያዘዘውንና የፈቀደውንም ነገር መንፈግ ባሕርይ አይደለም። የሚነፍግ ቢሆን ከለጋሽነት መለኮታዊ ባሕርይ ጋር ይፃረራል።

ስጦታውን አንዴ ከተቀበልን መተግበር ያለብን በእምነት ነው (ሮሜ12፡6) የስጦታውን አተሳባብር መቈጣጠር እንደምንችል በ1ቆሮንቶስ 14፡32 ላይ የተጠቀሰ ሲሆን ስለ አጠቃቀሙ ዝርዝር መመሪያዎች የተሰጡበት ምክንያትም በሥርዐት ልንቈጣጠረው እንድንችል ነው። የስጦታው አጠቃቀም የመንፈስ ቅዱስ ድርሻ ብቻ ቢሆን ኖሮ፣ እነዚህ መመሪያዎች መኖራቸው አግባብም አስፈላጊም አይሆንም ነበር።

ስጦታውን ለመቈጣጠር እግዚአብሔር ጎሳፈነት ስለ ሰጠን፣ ጳውሎስ የሚከተሉትን ማድረግ እንደምንችል ያሳስባል፡-

- በአንድ ስብሰባ ውስጥ ሊተላለፉ የሚገባቸውን የትንቢት ቢት መልእክቶች ቀጥሮ መቈጣጠር (14፡29)፤
- ለሌላ ሰው አንድ ነገር ቢገለጥለት ትንበያውን ማስቆም (14፡30)፤
- ያላመኑ ሰዎች በተገኙበት በልሳን ከመናገር ይልቅ ትንቢት ቢት መናገር (14፡23-25)፤

ስጦታውን ለመቈጣጠር ያለን ችሎታ ከሚገለጥባቸው መንገዶች አንዱ መልእክቱን ስናስተላልፍ የምንጠቀምባቸውን ቃሎች መምረጥ መቻል ነው። ስሕተት አልባ ፍጡራን በላልሆንን፣ የትንቢት መልእክቶችን በአንደኛ መደብ ሳይሆን በሦስተኛ መደብ ማስተላለፉ ተገቢ ነው። እግዚአብሔርን ወክሰን ስለምንናገር፣ እኔ ብለን ከማቅረብ እርሱ ብለን መናገር ተገቢ ነው። ይህን አደርጋለሁ፣ ይላል ጌታ ከማለት ጌታ ይህን ያደርጋል ማለት ይደገፋል። የምንናገረውን ከእግዚአብሔር እንደ ተቀበልን ብናምንም እኛ አምላክ አይደለንም፤ አምላክ የሆንን አስመስለን መናገርም የለብንም። ልጆቼ ሆይ እኔ ይህን አደርጋለሁ፣ ይላል የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር የሚለው እቀራረብ ስሕተት አልባ

የሆነውንና በቅዱሳት መጻሕፍት ያለውን ቃል የተናገሩ ነዚያት የተጠቀሙበት አባባል ነው። በአሁኑ ዘመን ከሚገኙ ነዚያት እፍ ግን ይህ የሚመስል አገላለጽ መውጣት አይገባውም። ጌታ እንዲህ ይላል። የሚል አገላለጽ ቢጠቀሙ አግባብ ነው።

የትንቢት መልእክት ጥንታዊነት ባለው የቋንቋ ዘዬ መተላለፍም የለበትም። ጥንታዊ ቋንቋ ብቻ ቅዱስ ይመስል እንዳንድ ክርስቲያኖች ከዘመናት በፊት ይነገር በነበረ ቋንቋ ሲተነብዩና ሲጻልዩ ይደመጣል።

የመንፈስ ቅዱስ ቋንቋ ግን ያረጀና የሰነበተ አይደለም! እነዚህን በሚመስሉ ቃላት እንድንጠቀም የሚያነሳሰብን መንፈስ ቅዱስ ሳይሆን ያደግንበት ወግና ሥርዐት ውጤቶች ናቸው። በከባድና በጥንታዊ ቋንቋ ለዛ የሚተላለፉ መልእክቶች የመንፈስ ቅዱስ አነሣሽነት የላቸውም ማለት ሳይሆን በተላልፍ ሰዎች ሊረዱት በሚችሉ ቋንቋ ብንጠቀም፤ በመንፈስ ቅዱስ ተነሣሽነቱ ያነሰ አለመሆኑን እንድናስተውል ነው።

ሌላው ማስታወስ የሚገባን ጉዳይ የትንቢት መልእክት ሲተላለፍ የመንፈስ ቅዱስ ተነሣሽነቱ የሚለካው በርዝመቱ አለመሆኑን ነው። በመንፈስ ቅዱስ አነሣሽነት የሚነገሩ ዐጫጭር መልእክቶችም ውጤታቸው ነገሩ ይሆናል። ከጥቂት ዓመታት በፊት በቤተ ክርስቲያናችን ጠቅላላ ጉባኤ ላይ ተገኝቼ ነበር። የስብሰባው ሊቀ መንበር የስብሰባው ሂደት እንዲቋረጥ ጠየቀና እንድንጻልይ ተደረገ። በዚህ መካከል እንደ የማውቀው የቤተ ክርስቲያን መጋቢ ከነበረበት የጸሎት ቡድን ተነሥቶ ወደ እኔ መጣና ዴቪድ ከጌታ ዘንድ ለአንተ የሚሆን ቃል አለኝ አለ። እሺ አልሁትና የሚናገረውን በጉጉት ጠበቅሁ፤ ምክንያቱም በዚህ ጊዜ እኔ ማንም በማያውቀው ችግር ውስጥ በማለፍ ላይ ነበርሁና ጭንቀት ነበረብኝ። ከዚያም መጋቢው መልእክቱ ቀላል ነው አለኝ። ጌታ እንድንግርህ የሚፈልገው ይህን ነው። ዴቪድ ነገር ሁሉ መልካም ነው።

ዴቪድ፣ ነገር ሁሉ መልካም ነው! ጥቂት ቃሎች! ይህን ቃል በሰማሁበት ቅጽበት ጭንቀቱ ከራሴ ጀምሮ እስከ እግራ ድረስ ከመላው ሰውነቴ ሲገፈፍ ተሰማኝ! ነገር ሁሉ በርግጥ መልካም ሆነ፤ ያስጨንቀኝ

የነበረው ነገር ሁሉ እንደ ምናምን ሆነ። የወንድሜ የትንቢት ቃል በጭር ግን ነይልን የተሞላ ነበር። ረጅም ባለመሆኑ ብቻ ከጌታ የተቀበልነውን ቃል ለማስተላለፍ መሸማቀቅ የለብንም፤ እንዲያውም አንዳንድ ጊዜ አንዳንድ የትንቢት መልእክቶች በተራዘሙ ቊጥር መገፈላቸውን ተቀብሎ እየሚሸሸ ይሄዳል።

በመጨረሻም፡- የትንቢት ስጦታን የሚተገብሩ ሁሉ ስጦታው የተሰጠበትን ዐላማ ልብ ሊሉ ይገባል። ቤተ ክርስቲያንን ለማበረታታትና ለማጽናናት የተሰጠ ነው (1ቆሮ 14፡3-4) የጳውሎስ አባባል ተግሣጽን ያካተተ አይደለም። ስጦታው ለመግሠጽ የተሰጠ አይደለም። ምሪትን ለመስጠት መሆኑም አልተጠቀሰም። እንዳንድ ክርስቲያኖች በትንቢት ስጦታ በኩል ከእግዚአብሔር ምሪት ተቀብለው ይሆናል፤ ይሁን እንጂ የእግዚአብሔር ልጆች ሁሉ በግላቸው የመንፈስ ቅዱስን ምሪት መቀበል የልጅነት መብታቸው መሆኑን ማወቅ ይኖርባቸዋል (ሮሜ 8፡14) በትንቢት አገልግሎት የሚመጣ ምሪት አስቀድሞ እኛ ራሳችን ከእግዚአብሔር ዘንድ ለተነገረን ቃል ማጽኛና ማመላከሪያ ነው (ሐሥ 13፡1-3)። በምዕራፍ ሦስት ላይ እንደ ተማርነው በሐዋርያት ሥራ 21፡1-5 ላይ የተጠቀሰውንና ጳውሎስ ስለ ትንቢት የነበረውን መረዳት ልብ በለ።

በማጠቃለያም፡- ትንቢት በርግጥም አስደናቂ ስጦታ መሆኑን እንረዳለን። በመንፈስ ቅዱስ አነሣሽነት ስለ እግዚአብሔር ሆኖ ለእግዚአብሔር ሕዝብ መናገር ምንኛ መታደል ነው! ስለሆነም ይህን ስጦታ እግዚአብሔር በብርቱ እንድንፈልገው ያበረታታናል። እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ እንድንሞላ ያደረገው ትንቢት እንድንናገር ነው (ሐሥ 2፡16)። ይህን ሁላችን ማድረግ እንችላለን። ሁላችንም በኤፌሶን 4፡11 እንደ ተጠቀሱት ነዚያት ላንሆን እንችላለን፤ ይሁን እንጂ ቤተ ክርስቲያንን ለማበረታታት፤ ለማጽናናትና ለማገዝ የሚጠቅመውን የትንቢት ስጦታ በብርቱ መፈለግ እንችላለን። ኢየሱስ ስለ መጥምቁ ዮሐንስ ሲናገር ከተነሡት ነዚያት ሁሉ እንደሚበልጥ ገለጸ። ያም ሆኖ ግን በመንግሥተ ሰማያት ከሁሉ የሚያንሰው ይበልጠዋል አለ (ማቴ 11፡11) የእግዚአብሔር መንግሥት ተካፋዮች የመሆናችን አንዱ የክበረ ዕድል ትንቢት መናገር መቻላችን ነው!

ምዕራፍ ዐሥር

የመፈወስ ስጦታዎች

በ መጽሐፍ ቅዱስ እግዚአብሔር ሕመምተኞችን ለመፈወስ ንይል አንዳለውና ይህንን ለማድረግም በጎ ፈቃዱ መሆኑን በብዙ ስፍራዎች ይናገራል፤ በ1ቆሮንቶስ 12፡9 ላይ የተጻፉት የመፈወስ ስጦታዎችም የዚህ አካል ናቸው። በዚህ ምዕራፍ የምናጠናው ስለመፈወስ ስጦታዎች ብቻ ሳይሆን መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ፈውስ አገልግሎት የሚናገረውንም አጠቃላይ ገጽታ ይሆናል። ይህን ርዕስ በሚከተሉት ዘርፎች ከፋፍለን እናጠናዋለን።

- ልዩ ልዩ የፈውስ ዐይነቶች
- ፈዋሻችን እግዚአብሔር
- የክርስቲያኖች ፈውስ ያዕቆብ 5
- የመፈወስ ስጦታዎች
- አንዳንዶች የማይፈወሱበት ምክንያት
- የመጨረሻው ፈውስ

ልዩ ልዩ የፈውስ ዐይነቶች

ፈውስ የሚለው ቃል መሠረታዊ ትርጉም አንድን የቁሰለ ወይም የታመመ ሰው ጤንነት እንዲመለስ ማድረግ መቻል ማለት ነው። ፈውስ አብዛኛውን ጊዜ ተፈጥሮታዊ በሆነ ሂደት ይከናወናል። እግዚአብሔር በአካላችን ውስጥ ያኖረው የንጥረ ነገሮች ውሕደትና ሂደት የፈውስን ተግባር ያፋጥናሉ፤ ለምሳሌ፡- የቁሰለ ጣት የሚጠግነው ከዚህ የተነሣ ነው። ተፈጥሮታዊ የፈውስ ሂደት እየተካሄደ ሳለ

የመጀመሪያ ርዳታ ሕክምና ሲደረግለት ሰውነታችን የፈውስ ሂደቱ ይፋጠናል። እንዲህ አይነቱ ርዳታ ሊመጣ ካለው የባሰ አደጋና ውስብስብ የጤና ቀውስ ሊታደግም ይችላል።

አንዳንድ ጊዜ በሕክምና ርዳታ በመታገዝ ካልሆነ በቀር በተፈጥሮ፣ የመከላከል ሥረዐት ብቻ ሰውን ወደ ሙሉ ጤንነት መመለስ አዳጋች የሚሆንበት ጊዜ አለ። ይህ ሁኔታ ሲከሰት ታማሚው በሕክምና ባለሙያዎች ችሎታና ርዳታ ከመደገፍ በቀር ሌላ አማራጭ አይኖረውም። በተፈጥሮታዊ የሰውነት የመከላከል ሥርዐት አማካይነትና በሕክምና ዕገዛ ስለሚገኘው ፈውስም ቢሆን፣ ክርስቲያኖች እግዚአብሔርን ልናመሰግን ይገባል። አዲስ ኪዳን ስለ ተአምራዊ ፈውስ ብዙ ቢናገርም፣ በሕክምና ዕገዛ ስለሚገኘውም ፈውስ ይጠቅሳል። ኢየሱስ ሕመምተኞች ባለ መድኃኒት እንደሚያስፈልጋቸው ተናግሮአል (ማር 2፡17)። ጳውሎስ ደግሞ አጋር ሠራተኛውን፣ የተወደደው ባለ መድኃኒቱ ሉቃስ በማለት ይጠራዋል (ቆላ 4፡14)። ጢሞቴዎስንም፣ ስለ ሆድህና ስለ በሽታህ ብዛት ጥቂት የወይን ጠጅ ጠጣ ብሎታል (1ጢሞ 5፡23)። እነዚህ ሁሉ ከሕክምና ጋር የተያያዙ ናቸው። ሌሎችም በሉቃስ 10፡29-37 እና በራእይ 3፡18 የሚገኙት ክፍሎች ስለ ሕክምና ጠቃሚነት ያስረዳሉ።

አሳዛኝ ነገር ግን አሁንም መድኃኒት ያልተገኘላቸው የሕመም በይነቶች መኖራቸው ነው። ብዙ ሰዎች ተአምራዊ ፈውስ የሚ ሹትም ከእንደነዚህ ዐይነቶች በሽታዎች ለመዳን ነው። "አማራጭ ሕክምና" በተሰኙት ባህላዊ የሕክምና ዘዴዎች ስለ መጠቀምና አለመጠቀም ልዩ ልዩ አስተያየቶች ይሰጣሉ። አንዳንዶቹ ጉዳት የሚያስከትሉ ሲሆን፣ ሌሎቹ ደግሞ ለጊዜው ሕመሙን ቢያስታግሡም፣ ለዘላቂታው ግን ከጥቅማቸው ጎጂነታቸው ያመዝናል። በጠንቋዮች አማካይነት የሚደረጉ የባሕል ሕክምናዎች ጊዜያዊ የአካል ዕፎይታ ያስገኙ ቢመስሉም፣ እነዚህ የፈውስ ተግባራት የሚከናወኑት በሰይጣናዊ አሠራር መሆኑን ብዙ ታካሚዎች አያስተውሉም። በምዕራፍ 13 ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎችና ስለ ሰይጣን ተግዳሮት ስንነጋገር ይህን ጉዳይ እናነግራለን።

ለክርስቲያኖች በተፈጥሮ ከሚገኘውና በሕክምናም ከሚደረገው ፈውስ ሌላ ያለው አማራጭ አንድ ብቻ ነው፤ ይህም አማራጭ

ከእግዚአብሔር ከራሱ የሚገኘው ተአምራዊ ፈውስ ነው። ከእግዚአብሔር ከራሱ ካልሆነ በቀር ሌሎች አማራጭ ባለ መድኃኒቶች ማፈላለግ አያሻም። መለኮታዊ ፈውስ ለእግዚአብሔር ልጆች ተስጥቶአል። በተፈጥሮ የሰውነት ሥርዐት የሚገኘውን ፈውስና በሕክምና የሚገኘውን ፈውስ አንክድም። መለኮታዊ ፈውስ ስንል ግን ያለምንም ተጨማሪ ዕገዛ በእግዚአብሔር ተአምራዊ ኃይል የሚገኘውን የበሽታ ወይም የድካም መወገድ ማለታችን ነው።

ፈዋሻችን እግዚአብሔር

ከበሽታ መፈወስ ለእግዚአብሔር ልጆች የተሰጠ ዕድል ፈንታ መሆኑን በዘፀአት 15፡26 ላይ የተሰጠን ተስፋ ያመለክታል። እስራኤላውያን ከግብጽ ምድር በእግዚአብሔር ተአምራዊ ክንድ ዐርነት ወጥተዋል። ግብጽውያንም በቀይ ባሕር ውስጥ ሰጥመው ቀርተዋል። እግዚአብሔር በማራ የሚገኘውን መራራ ውግ ወደ ጣፋጭነት በመቀየር በተጨማሪ ክንዱን አሳይቶአል (ዘፀአት 15፡23-25)። እግዚአብሔር የሕዝቡን መሻት ማሟላት እንደሚችል አሳያቸው። ከዚያም የሚከተለውን ተስፋና ዋስትና ሰጣቸው፡-

አንተ የአምላክህን የእግዚአብሔርን ቃል አጥብቀህ ብትሰማ፡- በፊቱም የሚበጀውን ብታደርግ፡- . . . በግብፃውያን ላይ የመጣሁትን በሽታ አሳደርስብህም እኔ ፈዋሸህ እግዚአብሔር ነኝና (ተራ 26)።

አንዳንዶች የተስፋውን ቅድመ ሁኔታ ስላላሟሉ እግዚአብሔር በሰጠው የፈውስ ቃል ተጠቃሚ ሳይሆኑ ቀርተዋል። ይህ ግን የተስፋውን ቃል ዋጋ አያሳጣውም። እንዲያውም ተስፋውን ያጸናዋል። ሕዝቡ ጤናማ ይሆን ዘንድ የእግዚአብሔር ፈቃድ ነበር። በሽታ ርግማን ሲሆን መንሥኢውም አለመታዘዝ ነበር (ዘጸ 28፡59-61)።

የእግዚአብሔር ፈቃድ ሰዎችን መፈወስ እንደ ሆነ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ አገልግሎት ተመስክሮአል፡-

እርሱም መልካም እያደረገ፤ ለዲያብሎስም የተገዙትን ሁሉ እየ ፈወሰ ዞረ (ሐሥ 10፥38)።

በወንጌላትም የዚህ ዐይነት ብዙ ማስረጃዎች ተጠቅሰዋል (ማቴ 4፥23-24፤ 8፥16፤ 9፥35፤ ማር 6፥56፤ ሉቃስ 6፥17-19)።

ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን እንዲሰብኩ በላካቸው ጊዜ ደዌንና ሕማምንም ሁሉ እንዲፈውሱ ሥልጣን ሰጣቸው (ማቴ 10፥7-8)። ይህ ሥልጣን ኢየሱስ በምድር በነበረበት ጊዜ ብቻ የተወሰነ አልነበረም። ኢየሱስ ከዕርገቱ በፊት ለደቀ መዛሙርቱ ባስተላለፈው የመጨረሻ መልእክቱ ደቀ መዛሙርቱ ወደ ዓለም ሁሉ ሄደው ወንጌልን እንዲሰበኩ አዘዛቸው። የሚያምኑትም አጋንንት ያወጣሉ፤ በአዲስ ቋንቋ ይናገራሉ፤ ድወያንን በስሙ ይፈውሳሉ (ማር 16፥15-20)።

ደቀ መዛሙርቱ ይህን ሁሉ ማከናወናቸው በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ተጽፎአል። በሐዋርያት ሥራ 3፥7-9 ላይ እንደምናነበው አንድ ሽባ የነበረ ሰው በኢየሱስ ስም በመፈወሱ በሺህ ለሚቈጠሩ ሰዎች መዳን ምክንያት ሆኖአል (ሐሥ 4፥4)። በሐዋርያት ሥራ 4፥30 ላይ ቤተ ክርስቲያን እግዚአብሔር ክንዱን እንዲዘረጋና በኢየሱስ ስም ፈውስ እንዲደረግ ጸለየች፤ በሐዋርያት ሥራ 5፥14-16 እንደ ተጻፈው በኢየሱሳቤም ጉዳናዎች ላይ ብዙዎች ተፈወሱ፤ በእስጢፋኖስ እጅ ተአምራት ተደረጉ (ሐሥ 6፥8)፤ ፊልጶስም በሰማርያ ከተማ ወንጌልን በሰበከ ጊዜ የታመሙ ተፈወሱ (ሐሥ 8፥7)።

በሐዋርያት ሥራ 9፥33-42 ላይ እንደምናገኘው በዴፕሮስ እጅ የታመሙ ተፈውስዋል፤ የሞተም ሰው ተነሥቶአል። በጳውሎስ እጅ በንካሳው ዘልሎአል (ሐሥ 14፥8-10)፤ በሽታዎችም ተወግደዋል (ሐሥ 19፥12)፤ የሞተም ሰው ተነሥቶአል (ሐሥ 20፥9-21)። የፈውስ ንይል እንዳልተቋረጠና ቀጣይነቱንም የሚያሳይ በሐዋርያት ሥራ የመጨረሻው ምዕራፍ ላይ ሰዎች ከበሽታቸው ሲፈወሱ እናነባለን (ሐሥ 28፥8-9)።

ከላይ የዘረዘርናቸው ተአምራዊ ፈውሶች ሁሉ የመፈወስ ስጦታን በተግባር የሚያሳዩ ሲሆን፤ እነዚህን ፈውሶች የተቀበሉት አብዛኛዎቹ ሰዎች ክርስቲያኖች እንዳልነበሩ እናስተውላለን። በያዕቆብ 5፥14-16 ላይ

ክርስቲያኖች ከሕመማቸው እንዴት እንደሚፈወሱ የሚያመለክተውን ክፍል ቀጥሎ እንመለከታለን።

የክርስቲያኖች ፈውስ፡- ያዕቆብ 5

በያዕቆብ 5 ላይ የተጠቀሰው ዘይት በመቀባትና በሽማግሌዎች ጸሎት የሚገኘው ፈውስ ከመለኮታዊ የፈውስ መንገዶች አንዱ ሲሆን፤ ከመፈወስ ስጦታዎች ጋር አንድ ተደርጎ መታየት ግን የለበትም። ይህን የምልበት ምክንያት መንፈሳዊ ስጦታዎች መንፈስ ቅዱስ እንደ ፈቀደ ለእያንዳንዱ ክርስቲያን የሚሰጡ ስለ ሆነና (1ቆሮ 12፥11) ሁሉም የመፈወስ ስጦታ ስለሌላቸው ነው (1ቆሮ 12፥30)። ይሁን እንጂ ሁሉም ሽማግሌዎች በጌታ ስም የታመሙ ሁሉ እንዲፈወሱ የእምነት ጸሎት መጸለይ ይጠበቅባቸዋል (ያዕ 5፥14-15)።

ከዚህ በመነሣት በያዕቆብ 5 ላይ የሚገኘውንና ለመለኮታዊ ፈውስ ምሳሌ የሆነውን ክፍል እናጠናለን። በአዲስ ኪዳን ክርስቲያኖች ሲታመሙ ለፈውስ መደረግ ያለበት ጸሎት የተጠቀሰው ይህ ዐይነቱ ጸሎት በመሆኑ በምሳሌነት ያገለግላል። ያዕቆብ 5፥13-16 እንዲህ ይላል፡-

ከእናንተ መከራን የሚቀበል ማንም ቢኖር እርሱ ይጸልይ፤ ደስ የሚለውም ማንም ቢኖር እርሱ ይዘምር። ከእናንተ የታመመ ማንም ቢኖር የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎች ወደ እርሱ ይጥሩ፤ በጌታም ስም እርሱን ዘይት ቀብተው ይጸልዩለት። የእምነትም ጸሎት ድውዩን ያድናል ጌታም ያስነሣዋል፤ ኃጢአትንም ሠርቶ እንደ ሆነ ይሰረይለታል። እርስ በርሳችሁ በኃጢአታችሁ ተናዘዙ፡- ትፈውሱም ዘንድ እያንዳንዱ ስለ ሌላው ይጸልይ፤ የጻድቅ ሰው ጸሎት በሥራዋ እጅግ ኃይል ታደርጋለች።

በአዲስ ኪዳን ለክርስቲያኖች በግልጽ የተሰጠ የፈውስ ተስፋ ቢኖር ይህ ነው። በመሆኑም የያዕቆብን መልእክት በማስተዋል መከታተሉ መልካም ነው።

በመጀመሪያ ደረጃ፣ ምንባብ ከእናንተ ማንም በሚል የተሰፋውን ተቀባዮች ያመለክታል (ቀ፡14)። ያዕቆብ መልእክቱን የጻፈው ለክርስቲያኖች በመሆኑ ይህ የፈውስ ተስፋ ያለምንም አድልዎ ለሁሉም ክርስቲያን የሚያገለግል ነው።

በሁለተኛ ደረጃ፣ የታመመው ሰው የቤተ ክርስቲያን ሽማግሌዎችን ይጥራ ይላል (ቀ፡14)። በያዕቆብ መረዳት ሰውዬው በቤተ ክርስቲያን ጉባኤ መካከል ያለ ሳይሆን በቤቱ የሚገኝ ታማሚ ነው። ሽማግሌዎች ይጸልዩለት (ቀ፡14)፤ ጌታም ያስነሣዋል (ቀ፡15) የሚሉት ቃሎች ታማሚው ሰው በዐልጋ ላይ እንደሚገኝ ያመለክታል።

በሦስተኛ ደረጃ፣ የሚጠሩት ሽማግሌዎች መሆናቸውን ነው የምንረዳው። በምዕራፍ ዐምስት እንደ ተማርነው፣ በአዲስ ኪዳን ዘመን የነበሩት ሽማግሌዎች የእረኞች ጥምረት ናቸው። የታመመው ሰው አንድን ሽማግሌ ሳይሆን ሽማግሌዎችን ሁሉ ይጥራ ነው የተባለው፤ ይህ ሽማግሌዎች ሁሉ መገኘት እንዳለባቸው ይጠቀሳል። የሁሉም መገኘት የቤተ ክርስቲያንን ሁለንተና ይወክላል፤ የታመመው ሰውም የእግዚአብሔር ቤተ ሰብ ማኅበረተኝነት መኖሩን ይረዳል። ሽማግሌዎች በኅብረት ቢጸልዩ፣ እግዚአብሔር የሚለውን ለመስማትና ለመስማት እንዲሁም በእምነት ተስማምቶ ለመጸለይ ያግዛቸዋል።

በአራተኛ ደረጃ፣ ሽማግሌዎቹ የታመመውን ሰው ዘይት እንዲቀቡ ታዝዟል (ቀ፡14)። ቅባት የሚለው ቃል በአዲስ ኪዳን ውስጥ ከፈውስና ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ተያይዞ ብዙ ጊዜ ተጠቅሶአል (ከሉቃስ 4፡18 ጋር አነጻ፣ ሐሥ 10፡38)። በዚህ ምንባብ ውስጥ ዘይቱ የመንፈስ ቅዱስ ምሳሌ ነው። ዘይቱ በራሱ መድኃኒትነት የለውም። የወይራ ዘይት ለአንዳንድ ሕመሞች መድኃኒትነት ቢኖረውም፣ ለሁሉ በሽታ ግን ፈውስ አይደለም። ለሕመምተኛውም ሆነ ለሽማግሌዎቹ ዘይቱ የሚያሟላ ለክተው የፈውስ ኃይል ያለው በመንፈስ ቅዱስ አሠራር ውስጥ እንደ ሆነ ነው። ፈውስ የሚገኘው በሰው ጥበብና ችሎታ ሳይሆን በሁሉን ቻዩ በእግዚአብሔር ኃይል ነው። የመንፈስ ቅዱስ መገኘት የሚያሳስበን ሌላ ነገር ኢየሱስን ከሙታን ያስነሣውና አሁን በእኛ ውስጥ ያለው ይህ መንፈስ ቅዱስ ከዕለታት አንድ ቀን እኛንም ከሙታን በማስነሣት የሚያከናውነውን የመጨረሻውን ፈውስ ነው (ሮሜ 8፡11)።

በዚህ ምንባብ የተጠቀለው ሌላው ጉዳይ ሽማግሌዎቹ የታመመውን ሰው ዘይት የሚቀቡት በጌታ ስም መሆኑ ነው (ቀ፡14)። ይህ ልምምድ ከአስማታዊ አሠራር ጋር መያያዝ የለበትም። በጸሎታችን መደምደሚያ ላይ በኢየሱስ ስም የሚለውን ሐረግ ብቻ ስላስገባን ጸሎቱ ይመለሳል ማለት አይደለም። በመጽሐፍ ቅዱስ ዘመን አንድ ነገር በአንድ ሰው ስም ሲከናወን ጉዳዩ የሰውዬውን ዕውቅና ማግኘቱንና በእርሱ ሥልጣን መደረጉን ያስረዳናል። ኢየሱስ ራሱ እንኳ ያደረጋቸው ነገሮች አብ ሲያደርግ ያየውን እንደ ሆነ ተናግሮአል (ዮሐ 5፡19)። ኢየሱስ በአባቱ ስም እንደ መጣ ያሳጠቀ ሲሆን፣ ይህም ማለት በአባቱ ሥልጣን ተልኮአል ማለት ነው (ዮሐ 5፡43)። ሥልጣኑ የሚያስረዳው አባቱ እንዲያደርግ የላከውን ጉዳይ ብቻ ማከናወኑን ነው። ሕመምተኞችን በኢየሱስ ስም መፈወስ ማለት በጸሎት መጨረሻ ላይ ስሙን ከመጥራት ያለፈና የጠለቀ ጉዳይ ነው (ያዕ 5፡ ማር 16፡17-18)። በስሙ መጸለይ ማለት በእያንዳንዱ ጉዳይ ላይ የእርሱን አሳብ ማድመጥና መከተል ማለት ነው።

ይህ በዚህ ምንባብ ቀጥሎ ወደሚገኘው፣ የእምነትም ጸሎት ድውዶን ያድናል ወደሚለው ዋና ነጥብ ይመራናል (ቀ፡15)። እምነት ከመስማት በመሆኑና መስማትም የእግዚአብሔርን ቃል ስለ ሆነ (ሮሜ 10፡17)፣ ሽማግሌዎቹ ትክክለኛ የእምነት ጸሎት መጸለይ የሚችሉት በጉዳዩ ላይ የእግዚአብሔርን ሐሳብ በመረዳት ከጸለዩ ብቻ እንደ ሆነ እንገነዘባለን። እግዚአብሔር ሊፈውስ እንደሚችል ማመን አንድ ነገር ነው። አሁን በዚህ ቅጽበት እግዚአብሔር ይፈውሳል ብሎ በርግጠኝነት መጸለይ ሌላ ጉዳይ ነው። ለዚህ ሀይነቱ እምነት ከጌታ ዘንድ የመጣ ቃል ያስፈልገናል። አንድ ልብ ማለት የሚገባን ነገር ማመን ያለባቸው ሽማግሌዎቹ እንጂ ሕመምተኛው አለመሆኑን ነው። በኢየሱስ አገልግሎት ውስጥ እምነት ከፈውስ ጋር ተያይዞ በተጠቀሰባቸው ብዙ ህኔ ታዎች፣ እምነት እንዲኖር የሚጠበቅበት ሰው ፈውስ ጠያቂው እንጂ የግድ የታመመው ሰው ብቻ አልነበረም።

በእምነት የተደረገ ጸሎት በሽተኛውን ይፈውሰዋል፤ ጌታም ያስነሣዋል (ቀ፡15)። ይህን ሲል ያዕቆብ ምን ማለቱ ነው? በአንድ በኩል የሚጠበቀው ቅጽበታዊና ተአምራዊ ፈውስ መሆኑ ነው። የያዕቆብም

አንዱ ሐሳብ ይኸው ነው። የታመመው ሰው ፈጣን ፈውስ ይታይበታል። እንደዚህ ዐይነቱን ፈውስ ስናይ እግዚአብሔርን ልናመሰግን ይገባናል። ይሁን እንጂ ሁልጊዜ እንደዚህ ዐይነቱ ፈውስ አያጋጥምም። በእኔ አመለካከት ከጸሎት በኋላ በታመመው ሰው ላይ ቅጽበተታዊ ለውጥ ባይታይም እንኳ ከመምተኛው ዝግመታዊ ፈውስን በመጠባበቅ እግዚአብሔርን ተስፋ እንዲያደርግ ማበረታታት አስፈላጊ ነው።

ይህ ጉዳይ አንድ ጥያቄ ያስነሣል? ፈውሱ ለምን ያህል ጊዜ ይዘገይ ይሆን? ፈውሱ እስከ ዕለተ ትንሣኤ ቢዘገይስ? ይህ ጥያቄ ካለማመን የሚመነጭ ጥያቄ ቢመስልም፣ ያዕቆብ በምዕራፍ አራት መጨረሻ የሚለውን እንስማ!

አሁንም፡- ዛሬ ወይም ነገ ወደዚህ ከተማ እንሄዳለን፣ በዚያም ዓመት እንኖራለን፣ እንነግድማለን እናተርፍማለን የምትሉ እናንተ፡- ተመልከቱ፣ ነገ የሚሆነውን አታውቁምና። ሕይወታችሁ ምንድር ነው? ጥቂት ጊዜ ታይቶ ላለ እንደሚጠፋ እንፍዋለት ናችሁና። በዚህ ፈንታ፡- ጌታ ቢፈቅድ ብንኖርም ይህን ወይም ያን እናደርጋለን ማለት ይገባችኋል (ዮሴፍ 4፡13-15)።

ይህ ምንባብ የሚያስረዳው ነገን እንኖር ዘንድ የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሁን አይሁን እንደማናውቅ ነው። በያዕቆብ 5 የተገለጸው ተስፋ ከዚህ ቃል ጋር ሚዛኑን ጠብቆ መታየት አለበት። ቅጽበተታዊ ፈውስ የጌታ ፈቃድ ሳይሆን ቢቀር እንኳ ጌታ እንደሚያስነሣው ተስፋ አለን። ይህም የትንሣኤ ተስፋ ነው (1ቆሮስ 15፡35)። በዚህ ምዕራፍ መጨረሻ የመጨረሻው ፈውስ የሚለውን ርእስ ስናጠና በዝርዝር እንመለስበታለን።

በመጨረሻም በያዕቆብ 5 ላይ የሰፈረውን አንድ ሐሳብ እንመልከት። ይህም ንጹህነትን ሠርቶ እንደ ሆነ ይሰረይለታል የሚለው ነው (ቀ፡15)። የዚህ እንድምታ የታመመው ሰው የሕመሙ መንገድ በግል የፈጸመው በደል ነው። እንደ ሆነ የሚለው ቃል የንጹህነት መንገድ ላይኖረው እንደሚችልም ያመለክታል። ዝርዝሩን አንዳንዶች ለምን አይፈወሱም በሚለው ርእስ የምናጠናው ሲሆን፣ በሰዊሩ ግን አንዳንድ በሽታዎች መንገድ እቶው ከንጹህነት ድርጊት ጋር ሊያያዝ ይችላል።

ይህ ከሆነ መፍትሔው በግልጽ ተስጥቶአል። ንጹህነታችንን ብንናዘዝ እግዚአብሔር ይቅር ሊለንና ከሀመዓም ሁሉ ሊያነጻን የታመነና ጻድቅ ስለ ሆነ ስሙ ይመስገን (1ዮሐ 1፡9)።

በያዕቆብ 5 ላይ የተጻፈው የፈውስ ተስፋ ለክርስቲያኖች የታዘዘና የተሰጠ ነው። በመፈወስ ስጦታዎች አማካይነት የሚገለጠው የፈውስ ተስፋ በአብዛኛው ላላመኑ ሰዎች የሚያገለግል ነው በቀጣዩ ክፍል ስለዚህ የፈውስ ዐይነት እንማራለን።

የመፈወስ ስጦታዎች

በያዕቆብ 5 ላይ የተጻፈው የመፈወስ ስጦታዎች ምሳሌ ተደርጎ መታየት እንደሌለበት ቀደም ብዬ አስገንዝቤአለሁ። በያዕቆብ 5 ላይ በሽማግሌዎች የእምነት ጸሎት ጌታ የታመመውን እንደሚፈውስ የተነገረ ሲሆን የመፈወስ ስጦታን በተመለከተ ስጦታው በሚገለጥበት አማኝ በኩል ፈውሱ እንደሚከናወን እንረዳለን።

እዚህ ላይ ከፍተኛ ጥንቃቄ መደረግ አለበት። ፈውሱ የተገኘው ከሁለቱ በየትኛውም መንገድ ቢሆን የፈውሱ ባለቤት እግዚአብሔር ብቻ ስለ ሆነ፣ እርሱ የተጠቀመባቸው ሰዎች ለእግዚአብሔር ክብር ሊሰጡና ሊያመሰግኑት ይገባል። ይህ አስፈላጊ ግንዛቤ ነው። ይህ እንዳለ ሆኖ የመፈወስ ስጦታን በተመለከተ የመጽሐፍ ቅዱስ ቋንቋ የሚያስረዳው ፈውሱን የሚያከናውነው ክርስቲያኑ እንደ ሆነ ነው።

በሥጋ ፈውስ አገልግሎት ውስጥ የአገልጋዮችን ድርሻ በተመለከተ የሚከተሉትን መጽሐፍ ቅዱሳዊ እውነታዎች መገንዘብ ያስፈልጋል፡- 1) ፈውስ የሚካሄደው የክርስቶስን መካከለኛነት መሠረት አድርጎ መሆኑን (ኤፌ 4፡7-10)፣ 2) የፈውሱ ንይል የሚመነጨው ከክርስቶስ ሥልጣን መሆኑን (ማቴ 10፡1፣ ሉቃስ 10፡19)፣ 3) ፈውስ የሚደረገው የመንፈስ ቅዱስ የልዕልና አሠራር በእኛ ሲገለጥ መሆኑን (1ቆሮ 12፡7-11)፣ 4) የቤተ ክርስቲያንን ዕድገት ዐላማው ያደረገ መንፈስ ቅዱስን የመግለጥ ሥራ በጸጋ ስጦታዎች አማካይነት በአገልጋዮች ሲከናወን እንደ ሆነ (1ቆሮ 12፡7)፣ 5) በመንፈስ ቅዱስ የመመራቱ ርግጠኝነት በአገልጋዮች ውስጥ ሲኖር መሆኑን (ሐሥ 14፡8-

18)። ሐዋርያቱም ሆኑ አማኞች የታመሙትን ፈውሱ የተባሉትና ይህንንም ያከናወኑት ከላይ የተጠቀሱትን አስተምህሮዎች መሠረት በማድረግ ነው።

ለምሳሌ፡- ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን ሲልካቸው ሲታመሙት ጸልዩ አላላቸውም፤ ያላቸው ድሃዎችን ፈውሱ ነው (ማቴ 10፡8፤ ሉቃስ 10፡9)። ጴጥሮስ በመልካም የመቅደሱ ደጅ የነበረውን ዐንካሳ በው ሲናገረው (ሐሥ 3) የተጠቀመው ቃል ይህን ያለኝን ግን እስጥሃለሁ ነው። ዐንካሳውም በቅጽበት ተፈወሰ! ጴጥሮስ እሱን ያለውን ነገር የተቀበለው ከጌታ ከራሱ ስለ ሆነ፤ ዐንካሳውን የፈወሰው ጌታ ነው። ጴጥሮስ ያደረገው ነገር ቢኖር ማስተላለፍ ነው። በወንጌልም ውስጥ ጌታ ድሃዎችን ፈውሱ ብሎ ያዘዛቸው በዚህ መልኩ እንዲያስተላልፉ ነው። በነጻ ተቀብለዋልና በነጻ መስጠት አለባቸው (ማቴ 10፡8)።

ዛሬም ቢሆን ክርስቲያን የመፈወስን ስጦታ በመቀበል እርሱ ደግሞ ይህን ፈውስ ለሌሎች ያስተላልፋል። ይህ ማለት ግን የመፈወስን ስጦታ የተቀበለ ሰው ያገኘውን ሁሉ ይፈውሳል ማለት አይደለም። በ1ቆሮንቶስ 12፡9 እና 12፡30 ላይ እንደ ተጻፈው፤ የመፈወስ ስጦታ አለው ሳይሆን፤ በብዙ ቊጥር የመፈወስ ስጦታዎች ይኖሩታል ነው የተባለው።

ይህ አባባል እንደ በሽታው ሀይነት እግዚአብሔር ልዩ ልዩ ዐዓይነት የመፈወስ ስጦታዎችን ሲሰጥ እንደሚችል እመልካች ነው። ጴጥሮስ ከጌታ ዘንድ ዐንካሳውን ሰው የሚፈውስበት ስጦታ ተቀበለ፤ እርሱንም ለዐንካሳው አስተላለፈ። ይህ በጴጥሮስ አገልግሎት ውስጥ የአንድ ጊዜ አጋጣሚ አልነበረም፤ እርሱ በቀጣዮቹ ጊዜያት በተከታታይ ብዙ ሰዎች በእጁ በመፈወሳቸው የመፈወስ ስጦታዎች እንደ ነበሩት እናስተውላለን (ሐሥ 5፡15-16፤ 9፡32-35)።

የመፈወስ ስጦታዎች ተብሎ በብዙ ቊጥር የተጠቀሰበት ምክንያት ይህ ከሆነ እንድምታው መንፈስ ቅዱስ እያንዳንዱን ስጦታ እንደ ፈቀደ እንደሚያካፍል ሁሉ፤ እያንዳንዱን የመፈወስ ስጦታም እንዲሁ ያደርጋል ማለት ነው። የመፈወስ ስጦታዎች ያሉት ሰው የታመመውን መፈወስ የሚችለው፤ ታማሚው ግለሰብ የያዘውን የተለየ በሽታ ለመፈወስ የሚያስችል ስጦታ ከመንፈስ ቅዱስ ሲቀበል ብቻ ይሆናል።

ሲታመሙ ክርስቲያኖች የተመደበውን የፈውስ አገልግሎት በያዕቆብ 5 ላይ ስለምናገኝ፤ የመፈወስ ስጦታዎች ዋና ዐላማ ያላመኑትን መፈወስ ነው። በአዲስ ኪዳን ዘመን የፈውስ አገልግሎት ሲካሄድ፤ ታዳሚዎች ልባቸውን ለወንጌል ደወል ይሰጡ ነበር (ማቴ 4፡23-25፤ ማርቆስ 3፡7-8፤ ዮሐ 6፡2፤ ሐሥ 3፡4፤ 5፡12-16፤ 8፡6)። ፈውስ የወንጌል ገይልና ሥልጣን መገለጫም ነበር (ማር 16፡15-18፤ ሐሥ 4፡29-30)። ከፈውስ የተነሣ ብዙዎች ወንጌልን ያዳምጡ ነበር (ሐሥ 3 እና 4፡4፤ 8፡6-7፤ 9፡34-35)።

የመፈወስ ስጦታዎች ዐላማ ከሥጋ ሕመም ልጅይታን ለማግኘት ብቻ ሳይሆን፤ ከዚህም ዐልፎ የነጠሉት ይቅርታን ለማስገኘት ሰዎችን ያዘጋጃል። ረዳት የለሽ የነበረው ሽባው ሰው ታነሣና ሂድ ከሚሉት ቃላት ያለፈ ነገር መስማት ይሻ ነበር። በክርስቶስ ትእዛዝ ተነሥቶ መመላለሱ ያረጋገጠለት ነገር ቢኖር፤ ክርስቶስ ከፈውስ ባሻገር ንጠሐትህ ተሰረዮችልህ ለማለት ሥልጣን እንደ ነበረው ነው (ሉቃስ 5፡18-16)።

የሚያሳዝነው ጉዳይ የሰው ልጆች ከነፍሳቸው ይልቅ የሥጋቸው ጉዳይ ይገዳቸዋል። እውነተኛ ንስሐ የሚያስገኘውን ወንጌል ወደ ጌን ትተው በፈውስ ወንጌል እስካልተኩት ድረስ፤ የፈውስ አገልግሎት ሰዎችን ስነጠሐታችን ሲል ወደ ሞተው ወደ ኢየሱስ በመጥራት የከበረ ሥራ ይሠራል።

በሐዋርያት ሥራ ውስጥ እንደምንመለከተው የመፈወስ ስጦታዎች አገልግሎት ከወንጌል ስብከት ጋር በተጓዳኝ ሲካሄድ እናስተውላለን። በማርቆስ 16፡15-20 ላይ ጌታችን ኢየሱስ በግልጽ ተሰሩ እንደ ገባው ፈውስ የወንጌልን ቃል ለማጽናት ከተሰጡት ተአምራዊ ምልክቶች አንዱ ነው።

¹⁵እንዲሁም አላቸው፡- ወደ ዓለም ሁሉ ሂዱ፤ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ሰበኩ። ¹⁶የመነ የተጠመቀም ይድናል ያላመነ ግን ይፈረድበታል። ¹⁷የመኑትንም እነዚህ ምልክቶች ይከተሉላቸዋል፤ በሰሜ አጋንንትን ያወጣሉ፤ በአዲስ ቋንቋ ይናገራሉ፤ እባቦችን ይይዛሉ። ¹⁸የሚገድልም ነገር ቢጠጡ አይጉዳቸውም፤ እጃቸውን በድውዮች ላይ ይጭናሉ እነርሱም ይድናሉ።

“ጌታ ኢየሱስም ከእነርሱ ጋር ከተናገረ በኋላ ወደ ሰማይ ዐረገ፤ በእግዚአብሔርም ቀኝ ተቀመጠ።” እነርሱም ወጥተው በየሰፍራው ሁሉ ሰበኩ። ጌታም ከእነርሱ ጋር ይሠራ ነበር በሚከተሉትም ምልክቶች ቃሉን ያጸና ነበር።

የመፈወስ ስጦታዎች አጠቃቀም በዚህ ምንባብ ውስጥ ተካትቶአል። በአሁኑ ዘመን የዚህን ስጦታ አገልግሎት በተመለከተ ሦስት ጉዳዮችን እናስተውላለን።

በመጀመሪያ ደረጃ፣ የተስፋው ቃል የተሰጠው ጀምሮ የወንጌል ሥር ጭት ተግባር በሚካሄድበት አካባቢ ነው። ምንም እንኳን የፈውስ አገልግሎት በሌሎችም ስብሰባዎች ሊገለጥ ቢችልም በጀምሮ የወንጌል ሥራ ላይ መገለጡ ግን የሚጠበቅ ነው።

በሁለተኛ ደረጃ፣ ይህ ስጦታ የሚተገበረው በእምነት ሲሆን (ቀፋ17) ማመን የሚገባቸውም እጃቸውን በድውዮች ላይ የሚጭኑት ናቸው። ምልክቱ የሚያገለግለው ያላመነው ሰው ለማመን እንዲበረታታ ነው። የማመን ጎሳፊነቱ የሚያርፈው ባላመነው ሕመምተኛ ላይ ሳይሆን በአማኝ ሰባኪ ላይ ነው። ወንጌላውያን የሚስብኩት የወንጌል ቃል በምልክቶች እንዲጸና ተአምራታዊ የፈውስ ተአምራትን ሊጠባበቁ ይገባል። ዛሬም በዘመናችን በዓለም ዙሪያ እግዚአብሔር ቃሉን በምልክቶች ሲያጸና ማየት እንዴት ታላቅ በረከት ነው! እግዚአብሔርን ልናመሰግን ይገባል።

በመጨረሻም፣ የፈውስ አገልግሎት የሚተገበረው በኢየሱስ ስም ነው (ቀፋ17)። ይህ ማለት ስሙን በአንደበት መጥራት ብቻ ማለት ሳይሆን በእርሱ ሥልጣን ግክናወን ማለት ነው (ሐሥ 14፥10)። በኢየሱስ ሥልጣን፣ ለእርሱ ክብር፣ ለመንግሥቱ መስፋፋትና ለትእዛዙ መፈጸም ዛሬም አገልጋዮቹ በሕመማን ላይ እጅ መጫን ይችላሉ፤ ሕመማንም ከዚህ የተነሣ ይድናሉ።

አንዳንዶች የማይፈወሱበት ምክንያት

እንፈወስ ዘንድ እምነት እንዲኖረን መጽሐፍ ቅዱስ በብዙ ተስፋዎች ያበረታታል። ይህም ሆኖ ከልምድ እንደምናየው የማይፈወሱ ሕመማን ያጋጥሙናል። ለምን እንዳልተፈወሱም ይገርመናል። ለዚህ ክሥተት ቀላል መልስ አናገኝለትም። ይህን አስቸጋሪ የሆነ ግን ገሃድ የወጣ እውነታ ለመረዳት የሚያግዙንን ጥቂት ነጥቦች ላስፍር። በቅድሚያ ግን የበሽታዎችን መንሥሊ በተመለከተ መጽሐፍ ቅዱስ ምን እንደሚልና በመጀመሪያ ነገር ስዎች ለምን እንደሚታመሙ እንመርምር።

መጀመሪያውኑ ለምን እንደምንታመም

በሽታ በዓለም ላይ እንዴት እንደ ተከሠተና እኛም በበሽታ ለምን እንደምንጠቃ አንዳንድ ምክንያቶችን እንመልከት።

በሽታ በዓለም ላይ ለምን ተከሠተ?

ለዚህ መልስ ለማግኘት ወደ መጽሐፍ ቅዱስ የመጀመሪያው መጽሐፍ እንሂድ። እግዚአብሔር ወንድና ሴትን በፈጠራቸው ጊዜ ፍጹማን ነበሩ፤ ይኖሩ የነበረበትም መኖሪያ ፍጹም ነበር።

እግዚአብሔር የፈጠረው ፍጥረት ሁሉ እጅግ መልካም ነበር (ዘፍ 1፥31)። አዳምና ሔዋን በመንፈሳቸው ብቻ ሳይሆን በሥጋቸውም ፍጹማን ነበሩ። ገጢአትም ሆነ በሽታ በኤደን ገነት ውስጥ ከመጀመሪያው አልነበሩም። ነገር ግን በዘፍጥረት 3 ላይ እንደምናነበው አዳምና ሔዋን ለእግዚአብሔር ሳይታዘዙ ሲቀሩ በምድር ላይ ርግማን ሆኑ። ከዚህም የተነሣ ሕመምና ሞት ወደ ዓለም ገቡ።

ጳውሎስ በሮሜ 8 ላይ ይህን ያብራራው ሲሆን በእግዚአብሔር ፈቃድ ፍጥረት ሁሉ ለክንቱነት ተዳርጎአል ይላል። ይሁን እንጂ በመጨረሻ ፍጥረት ሁሉ ከመበሰበስ ባርነት ነጻ እንደሚወጣ ይታወቃል (ሮሜ 8፥20-21 አ.መ.ት)። ይህ እስኪፈጸም ድረስ ግን እስከ አሁን

ድረስ ፍጥረት ሁሉ በምጥ ጊዜ እንዳለው ሥቃይ በመቃተት ላይ እንደሚገኝ እናውቃለን (ቀ.22 እ.መ.ት)። እኛ ክርስቲያኖችም የሰው ነታችን ቤዛ የሆነውን ልጅነታችንን በናፍቆት እየተጠባበቅን በውስጣችን እንቃትታለን (ቀ. 23-25 እ.መ.ት)።

በመጀመሪያ ከተሠራው ንጢአት የተነሣ የሚከተሉት እስከፊ ውጤቶች በዓለም ላይ ተከሥተዋል፡-

- እግዚአብሔር ፍጥረታዊውን ዓለም ረገመ
- በውጤቱም ሕመምና ሞት ወደ ዓለም ገባ
- ይህ የፍጥረት ሁኔታ እስከ ዛሬም ቀጥሎአል
- ጌታችን ተመልሶ እስኪመጣ ድረስ የሰው ዘር ሁሉ (ክርስቲያኖችንም ጨምሮ) ከፍጥረት ሁሉ ጋር የዚህ መከራ ተቋቋሽ ናቸው።
- ይህ ሁሉ ቢሆንም እኛ ግን የመጪው ዘመን መያዣ የሚሆንልን የመንፈስ በኩራት በውስጣችን ይኖራል።
- በፍጻሜ ዘመን የሰውነታችንን ቤዛ እንቀበላለን፤ ፍጥረትም ነጻ ይወጣል።

በሽታ በዓለም እንዴት ተከሠተ ለሚለው ጥያቄ መጽሐፍ ቅዱሳዊ መልሱ በሽታና ሞት ወደ ዓለም የገቡት እዳምና ሔዋን ንጢአት በሠሩ ሰዓት ከተላለፈው ከእግዚአብሔር ርግማን የተነሣ ነው።

ለምን እንታመማለን?

የዚህ ጥያቄ ከፊል መልስ የሚገኘው ቀደም ብለን በጠቀስነው ትንታኔ ውስጥ ነው። የምንታመምበት እንዲ ግልጽ ምክንያት በኃጢአት በወደቀ ዓለም ውስጥ በመኖራችን ሲሆን፤ እንዳንዴም የሕመማችን መንሥሊው ይኸ ብቻ ይሆናል። በጉንፋንና በኢንፍሊዌንሳ ልንያዝ የምንችልበት ምክንያት በእነዚህ ሕዋሳት በተበከለ የእየር ንብረት ውስጥ ስለምንኖርና የሰውነታችንም የተፈጥሮ መከላከያ ይህንኑ መቋቋም ሳይችል ሲቀር ነው።

ለሕመም ሌሎች መንሥሊዎች እንዳሉም መጽሐፍ ቅዱስ ይጠቀሙናል። ጎሳፊነት ከኮደለው እኩሪ የተነሣ ልንታመም እንችላለን።

ጥበብ የሌለው የእመጋባብ ዘዴና የእካል እንቅስቃሴ ጉድለት ለበሽታ ያጋልጣሉ ወይም በሽታን ለመከላከል ያለንን ዐቅም ያመነምናሉ። እግዚአብሔር ለእስራኤል የሰጣቸው የጤናማነት ተስፋ ቅድመ ሁኔታዎች ያሉት ሲሆን፤ እነርሱም እመጋባብን ጨምሮ የእግዚአብሔርን ትእዛዛትና ሥርዐቶች መጠበቅና መፈጸም ናቸው። እነዚህ ትእዛዛቱ የሰንበት ዕረፍትንም ያካተቱ ናቸው። በእዲስ ኪዳን ክርስቲያኖች ከሰንበት ሕግ ነጻ ብንሆንም፤ በላምንት እንድ ቀን ማረፍ ግን መጽሐፍ ቅዱሳዊ መርሕ ነው። ከሰመት እስኪፈጠር ድረስ ለእገልግሎት በመሮጥ እግዚአብሔርን ማስከበር 'እይቻልም'።

የሕመም ሌላው ተጨማሪ ምክንያት በግል የተፈጸመ ንጢአት ነው። በብሉይ ኪዳን እንደምንረዳው ንጢአት የሚሠሩ ሰዎችን እግዚአብሔር እንዳንድ ጊዜ በበሽታ ይቀጣቸው ነበር። እስራኤል የእግዚአብሔርን ትእዛዛት ከጠበቁ ፈውስ እንደሚሆንላቸው ቃል ተገብቶላቸዋል (ዘጸ 15÷26)። ካልታዘዙ ግን በበሽታ እንደሚቀጡ ተነግሮአቸዋል (ዘጸ 28÷58-6)። በኃጢአታቸው ምክንያት በላምጽ የተመቱ ሰዎችም ነበሩ። እነርሱም የሙሴ እገት ማርያም (ዘጥ 12÷1)፤ ግያዝና (2ኛ 5÷25-27)፤ ዮዝያን (2ዜና 26÷16-21) ናቸው። 'ይሁን እንጂ የእንዳንድ ሰዎች ሕመም ከኃጢአት ድርጊት ጋር ተያያዥነት እንደሌለው ከመጽሐፍ ኢዮብ እንረዳለን።

በእዲስ ኪዳንም ተመሳሳይ ሁኔታዎችን እንመለከታለን። ለእንዳንዶች መታመም በግል የፈጸሙት የኃጢአት ድርጊት ምክንያት ቢሆንም፤ ሌሎች ደግሞ የመታመማቸው መንሥሊ የኃጢአት ድርጊት እንዳልሆነ እናነባለን። በቤተ ሰይዳ መጠመቂያ የነበረውን ሰው ኢየሱስ ... ከዚህ የሚብስ እንዳይደርስብህ ወደ ፊት ንጢአት አትሥራ አለው (ዮሐ 5÷14)። በሐዋርያት ሥራ እንደ ተጻፈው ደግሞ ሄሮድስ በትዕቢት ንጢአት ምክንያት በትል ተበልቶ ሞቶአል (ሐሥ 12÷21-23)። በቆሮንቶስ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ የጌታን ማእድ ስለ ናቁ እንዳንዶች በሕመም ተቀጥተዋል (1ቆሮ 11÷30)። በያዕቆብ 5÷15 ላይ እንደምናነበው የበሽታው መንሥሊ ከኃጢአት ድርጊት ጋር ተያያዥነት ያለው ይመስላል።

ሌሎች የአዲስ ኪዳን ምንግቦች ደግሞ በሽታ አንዳንድ ጊዜ ከጎጠኝነት ድርጊት ጋር ተያያዥነት እንደሌለው ያስረዳሉ። በዮሐንስ 9፡1 ዕጩ ሆኖ የተወለደውን ሰው በተመለከተ ደቀ መዛሙርቱ የሰውዬው ዕውርነት ከወላጆቹ ጎጠኝነት ጋር በቀጥታ የተያያዘ ቢመስላቸውም፤ ይህ እንዳልሆነ ግን ኢየሱስ በ ቊጥር 2 ላይ አሙልክቶአል። ያዕቆብ 5፡14 እንደሚጠቀሙ በሽታ ሁልጊዜ የጎጠኝነት ድርጊት ውጤት ላይሆን ይችላል። ጎጠኝነት ሠርቶ አንድ ሆነ (ቊ15) የሚለው ግን ሰውዬው ጎጠኝነቱን ቢናዘዝ የጎጠኝነቱን ይቅርታ እንደሚቀበል ያሳያል።

በመሆኑም ሰው ታምሞ ብናገኘው በጎጠኝነት ድርጊት ነው ብለን ፈጥነን እንዳንኩንነው መጠንቀቅ አለብን። ጎጠኝነት ሠርቶ ከሆነ ግን ሕመምተኛው ጎጠኝነቱን በመናዘዝ የጎጠኝነቱን ይቅርታና የሕመሙን ፈውስ ከእግዚአብሔር ዘንድ መቀበል ይኖርበታል።

የክርስቶስ የመሥዋዕትነት ሞት ለጎጠኝነት ስርየትን አስገኝቶአል። ጎጠኝነታችንን ብንናዘዝ እግዚአብሔር ይቅር ይለናል (ዮሐ 1፡9)። በያዕቆብ 5፡15-16 እንደተጠቀሰው ጎጠኝነትን መናዘዝ የሥጋ ፈውስንም ያፋጥናል።

በመጨረሻም አንዳንድ በሽታዎች በሰይጣንና በክፉ መናፍስት አሠራር ምክንያት እንደሚከሰቱ መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል። በሐዋርያት ሥራ 10፡38 ላይ ጴጥሮስ ሲናገር . . . ለዲያብሎስ የተገዙትን ሁሉ እየፈወሰ ዞረ ይላል። ይህ ቃል በሽታ ሁሉ የሚመነጨው ከሰይጣን ነው ማለት ሳይሆን፤ ለይጣን አንዳንድ ጊዜ በበሽታ ሊያጠቃ እንደሚችል ይጠቀሳል። በማቴዎስ 12፡22፤ ማርቆስ 9፡17 እና በቊ 25 ላይ ዕውርነት፤ ደንቆርነትና ዲዳነት ከክፉ መናፍስት አሠራር ጋር ተያይዘው መጠቀሳቸው የአንዳንድ በሽታዎች መንሥኢ ለይጣን ሊሆን እንደሚችል ያረጋግጣል።

ሌላው አሰገራሚ ምሳሌ በሉቃስ 13፡11 ላይ የተጠቀሰው ሲሆን፤ ሴትዮዋን ጉባጣ ያደረጋት የድካም መንፈስ (ቊ11) እና ሰይጣን (ቊ16) እንደ ሆነ ኢየሱስ ተናግሮአል። የሰይጣን መልእክተኛ በሆነ ክፉ መንፈስ ለዚህ በሽታ ተዳርጋለች። ጎጠኝነት ለመሥራቷ ወይም የበሽታዋ መንሥኢ ጎጠኝነት ለመሆኑ ኢየሱስ የተናገረው ነገር የለም።

እንዲያውም የአብርሃም ልጅ በመሆኗ ከዚህ እስራቷ በቶሎ መፈታት እንዳለባትና የሰንበት ቀን እስኪያልፍ እንኳ ፈውሷ መዘግየት እንደሌለበት አበሠረ (ቊ6)። በሽታ ከሰይጣን የእስራት መንገዶች አንዱ ሲሆን፤ ኢየሱስ የመጣው ከዚህ እስራት ሊፈታና ሊፈውስን ነው (ሐሥ 10፡38)።

በሽታ በአጠቃላይ በሚከተሉት ምክንያቶች ሊከሠት ይችላል፡-

- በገዛ ራሳችን ግድየለሽ አኗኗር

- በግል በተፈጸመ የጎጠኝነት ድርጊት

- በሰይጣን ጥቃት

- በጎጠኝነት በወደቀና በተበከለ ዓለም ውስጥ በመኖራችን

በዚህ ክፍል መግቢያ ላይ አንዳንድ ፈውስ ያልተገኘላቸው ሰዎች እንዳሉ እንሥተን ነበር። ለምን እንደማይፈወሱ ቀጥሎ እንመለከታለን።

አንዳንዶች ለምን እንደማይፈወሱ

ሰዎች በልዩ ልዩ በሽታ ለምን እንደሚጠቁ ምክንያቶቹን ቀደም ብለን ተመልክተናል። መጽሐፍ ቅዱስ የታመሙ ሰዎች ፈውሳቸውን ከእግዚአብሔር ዘንድ ለመቀበል ተስፋ እንዲያደርጉ ቢያበረታታም፤ አንዳንድ ሰዎች ግን ሳይፈወሱ ይቀራሉ። ይህ ለምን እንደ ሆነ ከዚህ ቀጥሎ ዐምስት ምክንያቶች የምንጠቅስ ሲሆን፤ ሰዎች የማይፈወሱት ከእነዚህ መካከል በአንዱ ወይም በሌላው ምክንያት ይሆናል፡-

- አካሄድን እንደ እግዚአብሔር ቃል ለማሳመር አለመፈለግ

- የበሽታን ሰይጣናዊ መንሥኢ ለመመርመርና ለመለየት አለመቻል

- የእምነት ማጣት

- የሥጋ ሕመም ለመንፈሳዊ ሕይወታችን መልካም ሆኖ ሲገኝ

- የልዑል እግዚአብሔር ሁሉን ዐዋቂነት አሠራር

በመጀመሪያ ደረጃ፣ ሰው አካሄዱን እንደ እግዚአብሔር ቃል ካላሳመረና የእግዚአብሔርን ቃል በውዴታው ከጣሰ ፈውስ ላያገኝ ይችላል። ይህም በደረጃ የሚለያይ ሲሆን ቀደም ብለን እንደ ጠቀስነው ከግድየለሽነት አኗኗር ጀምሮ በጎጢአት ድርጊት እስከ መጽናት ሊደርስ ይችላል። የጎጢአት ድርጊቱ ከበሽታው ጋር ሊያያዝም ላይያያዝም ይችላል።

ቀደም ባለው ክፍል ውስጥ የጠቀስናቸው ምሳሌዎች የጎጢአት ድርጊት በፈጸሙ ሰዎች ላይ ለድርጊታቸው ቅጣት እግዚአብሔር በሽታን በቀጥታ እንደ ላከባቸው ነው። አንዳንዴ ግን ሕመም በተዘዋዋሪ የጎጢአት ውጤት ሊሆን ይችላል። እግዚአብሔር በፍጥረተኛነት ዓለም ውስጥ ካኖረው ሥርዐት የተነሣ አንዳንድ ድርጊቶች የሚያስከትሏቸው ውጤቶች አሉ። እጅን በእሳት ላይ ማኖር መቃጠልን እንደሚያስከትል ማለት ነው።

ፈውስ ፈላጊዎች ከሆንን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኘውን በመለየት እንደ ቃሉ መመላለስ፣ እንደ ባለ አእምሮ ማሰብና፣ ጤናማ አኗኗርንም መምራት ይገባናል። ይህን የላትን ሰዎች ከሆንን፣ ምሕረትና ይቅርታ ብንለምንና አካሄዳችንን ለመቀየር ብንወስን እግዚአብሔር ይምረናል።

የሰዎች ፈውስን አለመቀበል ሌላው ምክንያት ሕመሙ በሰይጣን አሠራር የተከሠተ ሆኖ ላለ ነገር ግን ይህ ሳይታወቅ ሲቀር ነው። ሁሉ ሕመም ከሰይጣን አይደለም፤ በእግዚአብሔር ትእዛዝ የሚመጣ ሕመምም አለ። በሽታው ከሰይጣን አሠራር ጋር የተያያዘ ከሆነ፣ በኢየሱስ ስም መገሠጽ አለበት። የበሽታን መንሥኢ መለየት በፈውስ አገልግሎት የተሰማሩ አገልጋዮች ኅላፊነት ሲሆን፣ መናፍስትን በመለየት ለጠታ በመጠቀም ይህን ማድረግ ይችላሉ። ሕመምተኛው የበሽታውን መንሥኢ ሳይለይ ይችላል።

የበሽታው መንሥኢ ከአጋንንት ሆኖ ቢገኝ፣ ክርስቲያኖች ሊፈሩ አይገባቸውም። ኢየሱስ በሞቱ ኀይል በመስቀል ላይ ሰይጣንንና ሠራዊቱን ድል ነሥቶአል። በቂላስይስ 2፥15 እንደ ተጠቀሰው ኢየሱስ በመስቀሉ ኀይል የአጋንንትን ኀይላት ሥልጣን ገፍፎአል። በመስቀሉ ኀይል አሸንፎ በአደባባይ አጋልጦአቸዋል። ኢየሱስ በክፋት ሠራዊት

ሁሉ ላይ በሥልጣን የበላይ ነው፤ ሁሉም ከእግሮቹ በታች ናቸው (ኤፌ 1፥21-22)። እኛም የኀይልና የሥልጣን ሁሉ ራስ በሆነው በክርስቶስ ተሞልተናል (ቂላስይስ 2፥10)። ለእኛም በጠላት ኀይል ሁሉ ላይ ሥልጣን ስለ ተሰጠን የሚጉዳን አንዳች ነገር የለም (ሉቃስ 10፥19)። ከአጋንንት በሚመጡ በሽታዎች ሁሉ ላይ በኢየሱስ ስም ሥልጣን አለን።

አንዳንዶች የማይፈወሱበት ሌላው ምክንያት አለማመን ነው። ይህ እምነት ማጣት በሕመምተኛው ብቻ የሚታይ ሳይሆን ለሕመምተኛው የሚጸልዩ ሰዎች እምነት ማጣት ጭምር ነው። በፈውስ የሚያገለግሉ ሰዎች እምነት ሊኖራቸው ይገባል (ማር 16፥17-18፣ ያዕ 5፥14-15)። እምነት በሌለበት የጸሎት መልስን መቀበል አይኖርም (ያዕ 1፥6-7)። እምነት የሚጠበቀው ከእነርሱ ሆኖ ላለ ወንጌላውያንና ሽማግሌዎች አንዳንድ ጊዜ እምነት በበሽተኛው ዘንድ ብቻ እንዲታይ ሲያስተምሩ ይታያሉ። የታመመውም ሰው ፈውሱን ለመቀበል ማመን ይጠበቅበታል። ኢየሱስ በተደጋጋሚ እምነትህ አድኖሃል በማለት ይናገር ነበር (ማቴ 9፥22፣ ማር 10፥52፣ ሉቃ 17፥19፤...ወዘተ)። በማርቆስ 6፥5-6 እንደምናነበው ሕዝቡ ካለማመናቸው የተነሣ ኢየሱስ በትውልድ አካባቢው ተአምራት ማድረግ አለመፈለጉን እንረዳለን። አንዳንድ ሰዎች እምነት የማይኖራቸው የእግዚአብሔር ቃል ስለ ፈውስ የሚናገረውን ባለመስማታቸው ነው። ይህን ዐይነት አለማመን ለማስወገድ ዘወትር የእግዚአብሔርን ቃል ማንበብና ጤናማ የመጽሐፍ ቅዱስ አስተምህሮን መከታተል ይጠቅማል።

ባለመፈወላችን ምክንያት ሆኖ የምናገኘው ሌላው ጉዳይ በብዙ ክርስቲያኖች ዘንድ ለመቀበል የሚያስቸግር ምክንያት ሆኖ እናገኘዋለን። ለመንፈሳዊ ሕይወታችን ጥቅም ሲል እግዚአብሔር አንዳንድ ጊዜ የሥጋ ፈውስን ሊያዘገይ እንደሚችል መጽሐፍ ቅዱሳዊ ማስረጃዎች አሉ። በብሉይ ኪዳን መጽሐፈ ኢዮብ ለዚህ ዐይነተኛ ምሳሌ ሲሆን፣ በአዲስ ኪዳን ደግሞ የዕብራውያን ጸሐፊ እግዚአብሔር ከቅድስናው እንድንካፈል ለጥቅማችን ሲል አንደሚቀጣን ይናገራል (ዕብ 12፥10-11)። ሙሉ በሙሉ ርግጠኛ ባንሆንም፣ የጳውሎስ የሥጋው መጉሰሚያ ሕመም ሊሆን እንደሚችል እንረዳለን (2ቆሮ 12፥1-10)።

ለመንፈሳዊ ጥቅማችን ሲል እግዚአብሔር እንዳንድ ጊዜ አካላዊ ጉሳቀላና እንዲደርስብን የሚፈቅድበት ወቅት ይኖራል።

በመጨረሻም አንድ ልብ ልብ የሚገባው እውነት እግዚአብሔር ልዑል አምላክ እንደ ሆነና የወደደውን ሁሉ እንደሚያደርግ ነው። መንገዱ ከመንገዳችን ሐሳቡ ከሐሳባችን እጅግ የላቀ ነው። የሰማይና የምድር ፈጣሪ የሆነውን አምላክ ይህን አድርግ ብለን ልንመራውም፣ ልናዘውም አንችልም። አንዳንዶች የማይፈወሱበት ምክንያት ጌታን ፊት ለፊት እስክምናይባት ዕለት ድረስ ምስጢር ሆኖ ሊቈይ ይችላል። በዚያች ዕለት ይገለጥልናል። እስከዚያች ዕለት ግን ዕውቀታችን ከፊል ዕይታችንም ድንግዝግዝ ያለ ይሆናል (1ቆሮ 13፡9-12)።

ኢየሱስ በቤተ ሰይጳ የነበሩትን ሕመምተኞች ሁሉ ለምን እንዳልፈወሰ (ዮሐ5፡1-9)፣ ጳውሎስ በገላትያ ለምን እንደ ታመመ (ገላ 4፡13)፣ ጳውሎስ ጥራፊሞስን በሚሊጢን ታሞ እያለ ለምን ትቶት እንደ ሄደ (2ጢሞ 4፡20)፣ አፍሮዲጡ ለእግዚአብሔር ሥራ ሲል እስከ ሞት ድረስ ለምን እንደ ታመመ (2ጢሞ 2፡25-30) ምክንያቶቹን አናውቅም። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር ፈዋሽ አምላካችን ስለ ሆነ ዛሬም ይሁን ወደፊት እንደ ተሰፋ ቃሉ ሕዝቡን ሁሉ ይፈውሳል። ይህም የመጨረሻውና የማያዳግም የእግዚአብሔር የፈውስ ሥራ ይሆናል።

የመጨረሻው ፈውስ

ቀደም ባለው የጥናታችን ክፍል መጀመሪያው በሽታ በዓለም ላይ ለምን እንደ ተከሠተ እራት ዘፍጥረትንና ሮሜ 8ን በማነጻጸር ተመልክተን ነበር። በሽታና ሞት ወደ ዓለም የገቡት በአዳም ኅጢአት ምክንያት መሆኑን ተገንዝበናል። እግዚአብሔር ግን የቤዛነትን መንገድ ሳያዘጋጅልን በኅጢአታችን እንዲሁ አልተወንም! ኢየሱስ ስለ ኅጢአታችን ሞቶአል! በሞቱም ለበሽታ የመጨረሻውን መድኃኒት አስገኝቶአል። ክርስቶስ በመስቀል ላይ በፈጸመው የስርዐት ሞት የሚያምኑ ሁሉ ከእግዚአብሔር ጋር የሚታረቁበትን መንገድ ከፍቶአል። ክርስቶስ በቀራንዮ መስቀል የፈጸመውን ሥራ የሚያምኑና

በንስሐ የሚመለሱ ከኅጢአታቸው ይነጻሉ። የበሽታ መንሥእ የሆነው ኅጢአት ስርዐት ተገኝቶለታል። ከፈጣሪያቸው ጋር ኅብረት ይኖራን ዘንድ ክርስቶስ በሞቱ ሲያስታርቀን፣ ለሥጋችንም የፈውስ ምክንያት ሆኖልናል። የሥጋ ፈውስ በስርዐት ውስጥ ተጠቃልሎአል የምንለው በዚህ መረዳት ነው።

ይህ ሲባል ግን ክርስቶስ ለኅጢአታችን በሞተበት መልኩ ለበሽታችንም ሞቶአል ማለት አይደለም። የአዳም ኅጢአት ለሞት ምክንያትና መንሥእ ነበር። እኛም የኅጢአት ይቅርታን አሁን በዚህ ሕይወት የምንቀበል ሲሆን በሞት ላይ የምንቀዳጀው ድል ግን ኢየሱስ ተመልሶ እስኪመጣ ድረስ እውን አይሆንም (1ቆሮ 15፡50-57)። በተመሳሳይ ሁኔታ የአዳም ኃጢአት በሽታ ወደ ዓለም እንዲገባ ምክንያትና መንሥእ ሆኖአል። ይሁን እንጂ የኅጢአት ይቅርታን አሁን በዚህ ሕይወት ብንቀበልም፣ በበሽታ ሁሉ ላይ የመጨረሻው ድል እውን የሚሆነው ኢየሱስ ተመልሶ ሲመጣ እንጂ ከዚያ በፊት አይሆንም (ራእ 21፡4)።

አሁን የምንቀበለው ፈውስ ሁሉ የመጨረሻው ዘመን ተስፋና ዋስትና ነው። አሁን የምድራዊውን ሰው መልክ ይዘናል፤ ይህም አዳም ነው። ያን ጊዜ ግን የሰማያዊው ሰው መልክ ይኖረናል (1ቆሮንቶስ 15፡49)። ሰውነታችን በቅጽበት ዐይን ይለወጣል። መለከት ይነፋል፤ ሙታንም ይነሣሉ፤ እኛም እንለወጣለን። ሰውነታችንም የማይሞትና የማይበሰብስ ይሆናል። ሰውነታችን የኢየሱስን የክብር ሰውነት ይመስል ዘንድ ይለወጣል።

ምን ዐይነት አስደናቂ ቀን ነው! ከዚያ በኋላ ሕመም ፈጽሞ አይኖርም። የመጨረሻው ፈውስ ይህ ነው!

... የእግዚአብሔር ድንኳን በሰዎች መካከል ነው፤ ከእነርሱም ጋር ያድራል። እነርሱም ሕዝቡ ይሆናሉ እግዚአብሔርም እርሱ ራሱ ከእነርሱ ጋር ሆኖ አምላካቸው ይሆናል እንባዎችንም ሁሉ ከዐይናቸው ያብሳል። ሞትም ከእንግዲህ ወዲህ አይሆንም። ንዘንም ቢሆን ጩኸት ወይም ሥቃይ ከእንግዲህ ወዲህ አይሆንም። የቀደመው ሥርዐት ዐልፎአልና (ራእ 21፡3-4)።

እስከዚያች ዕለት ድረስ የሰውነታችን ቤዛ የሆነውን ልጅነት እየተጠባበቅን ከሌላው ፍጥረት ጋር ዐብረን ብንቃትትም እኛ የመንፈስ በኩራት አለን (ሮሜ 8÷18-27)። ያው መንፈስ ቅዱስ አሁን ራሱ እንደ ወደደ ለሕዝቡ የመፈወስን ስጦታ ይስጣል (1ቆሮ 12÷9-11)።

ምዕራፍ ዐሥራ አንድ

ተአምራትን ማድረግ

ቀደም ባለው ምዕራፍ የመፈወስ ስጦታዎችን በተመለከተ ስንማር መጽሐፍ ቅዱስ በጥቅልሉ በሚናገረው የፈውስ ዐይነትና በ1ቆሮንቶስ በተጠቀሰው የመፈወስ ስጦታዎች መካከል ያለውን ልዩነት ለመረዳት ሞክረናል። ሁሉም ተአምራዊ ፈውሶች የመፈወስ ስጦታዎች ውጤት ላይሆኑ ይችላሉ። በዚህ ምዕራፍ ተአምራትን ስለ ማድረግ ስጦታ ስንማር፣ እንደዚሁ ሁሉም የተአምራት ድርጊቶች ተአምራት የማድረግ ስጦታ ውጤት ብቻ እንዳልሆኑ እናስተውላለን። በዚህ ምዕራፍ አጠቃላይ ተአምራትን በተመለከተ ትንታኔ የሚሰጥ ሲሆን፣ ተአምራት የማድረግ ስጦታም በዚያው ይካተታል። በዚህ ትምህርት በተለይ የሚከተሉትን ጥያቄዎች ለመ መለስ እንጥራለን፡-

- ተአምር ምንድነው?
- ተአምራትን ማድረግ የሚጠበቀው ከማን ነው?
- ተአምራት ለምን ያስፈልጋሉ?
- ተአምራት የሚፈጸሙት መቼ ነው?

ተአምር ምንድን ነው?

ተአምር የሚለውን ቃል ብዙ ጊዜ የምንጠቀምበት ከአእምሮአችን ያለፈ ነገር ሲደረግና ይህንንም ድርጊት በቃላት መግለጽ የማይቻል ሆኖ ሲገኝ ነው። ተአምር ልዕለተፈጥሮታዊና (በተፈጥሮ ችሎታ በላይ) ከአእምሮ በላይ የሆነ ክሥተት ነው። ተአምር በመለኮታዊ ኅይል የታገዘ ድንቅ ክንውን ነው። መንፈሳዊ ስጦታዎች በሙሉ በእግዚአብሔር

መንፈስ ቅዱስ ዕገዛ የሚከናወኑ ድንቃድን ትክክለኛነት ስለ ሆኑ በተአምር ምድብ ውስጥ ይካተታሉ። ይህም ሆኖ ግን እንደኛው ስጦታ ብቻ ነው ተአምራትን ማድረግ ተብሎ የተጠቀሰው። በአዲስ ኪዳን ተአምር የሚለው ቃል ተቀራራቢነት ባላቸው ሁለት መንገዶች ጥቅም ላይ ውሎአል።

1. በአጠቃላይ መልኩ ማንኛውም ልዕለተፈጥሮታዊና (ከተፈጥሮ ክስተት በላይ) የሆነ ድርጊት ነው
2. ውሱን በሆነ መልኩ ደግሞ መንፈሳዊ ስጦታን ብቻ የሚገልጽ ነው የመጀመሪያውን አጠቃቀም መሠረት በማድረግ ተአምር የሚከተሉትን ያካትታል።

- የሰው ጣልቃ ገብነት ሳይኖር በእግዚአብሔር የተደረጉ ቀጥተኛ ተአምራት (የሰዶምና የገሞራ መጥፋት)
- የመንፈሳውያን (ተአምራዊ) ስጦታዎች መገለጫ (በምዕራፍ ሰባት የተሰጠውን ማብራሪያ ይመለከታል)
- በሰይጣናዊ አሠራር የሚከናወኑ ተአምራት (2ተሰ 2፥9)

ሁለተኛው አጠቃቀም የሚመለከተው ክርስቲያኖች ብቃት እግኝተው ተአምራዊ ድርጊቶችን ማከናወን እንዲችሉ ከመንፈስ ቅዱስ የተሰጣቸውን ተአምራዊ ስጦታ ብቻ ነው።

በምዕራፍ ሰባት እንደ ተመለከትነው በ1ቆሮንቶስ 12፥8-10 የተዘረዘሩት መንፈሳውያን ስጦታዎች በሙሉ ተአምራዊ ናቸው ብለን ስለምናምን፤ ይህ ተአምራትን የማድረግ ስጦታ ከሌሎች የሚለይበትን መንገድ በጥንቃቄ ማጤን አለብን። ለምሳሌ፡- የመፈወስ ስጦታዎች በጠባያቸው ተአምራዊ ቢሆኑም፤ በዚህኛው ስጦታ ውስጥ መጠቃለል የለባቸውም። ጳውሎስ በግልጽ እንዳስቀመጠው፤ የመፈወስ ስጦታ ለእንዱ ሲሰጥ፤ ለሌላኛው ደግሞ ተአምራትን የማድረግ ስጦታ ይሰጠዋል (ቀሩ 9-10፤ ከ28-29 ጋር አነጻ)።

በጳውሎስ እይታ ተአምራትን የማድረግ ስጦታ በሌሎች ስጦታዎች ውስጥ ያልተካተተ፤ ነገር ግን በመንፈስ ቅዱስ የሚደረጉ

ተአምራዊ መገለጫችን የሚመለከት ነው።

እንደ ጳውሎስ አባባል ተአምራትን የማድረግ ስጦታ ብዙ ድርጊቶችን የሚያካትት ሲሆን፤ እነርሱም፡- ውሃን ወደ ወይን ጠጅ መለወጥ፤ ዐምስት ሺህ ሰዎችን መመገብና መታገን ማስነሣት የመሳሰሉት ናቸው።

አጠቃላይ እዲስ ኪዳንን ስናገናኝብ ተአምር የሚለው ቃል ሌሎችን መንፈሳዊ ስጦታዎች ያካተተና ሰፊ ትርጉምን ያዘለ ቃል ነው። ስለዚህም ከአዲስ ኪዳን የምናገኘው ትምህርት ተአምር የሚለው ቃል ከስጦታው የተነሣ የሚከናወኑ ድርጊቶችን ብቻ ሳይሆን፤ የሌሎችንም መንፈሳዊ ስጦታዎች ተግባር ጭምር ያገናዘበ እንደ ሆነ የሚያሳይ ነው።

ተአምራትን ማድረግ የሚጠበቀው ከማን ነው?

በአሁኑ ዘመን ተአምራት በማን እጅ ይደረጋሉ? የሚለውን ጥያቄ ለመመለስ በአዲስ ኪዳን ዘመን እነማን ተአምራትን እንዳደረጉ መረዳቱ ጠቃሚ ነው። ይህን ስናስብ ወዲያውኑ ወደ አእምሮአችን የሚመጣው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ ነው። ተቃዋሚዎቹ ሳይቀሩ እርሱ ተአምራት እንዳደረገ አረጋግጠዋል (ዮሐ 11፥47)። ከተቃዋሚዎቹ መካከል በእርሱ ያመኑት ደግሞ እንዲህ ብለው ተሟግተዋል፡-

ክርስቶስ በመጣ ጊዜ ይህ ካደረጋቸው ምልክቶች ይልቅ ያደረጋልን? (ዮሐ 7፥13)

ጴጥሮስ በበዓለ ኅምሳ ቀን እንደ መሰከረው የኢየሱስ ተአምራትን የማድረግ ኅይል በሁሉም ዘንድ የታወቀ ነበር።

የናዝሬቱ ኢየሱስ እግዚአብሔር በመካከላቸው በእርሱ በኩል ባደረገው ተአምራትና ድንቆች፤ በምልክቶችም ከእግዚአብሔር ዘንድ ለእናንተ የተገለጠ ሰው ነበረ (ሐሥ 2፥22)።

የሚያሳዝነው ነገር ኢየሱስ በመካከላቸው ብዙ ተአምራትን ቢያደርግም፤ እንዳንዶቹ በእርሱ አለማመናቸው ነው (ዮሐ 12፥37)። ምንም እንኳን ብዙዎች ትምህርቱንና አምላክነቱን ቢክዱም፤

ያደረጋቸውን ተአምራት መካድ አለመቻላቸው ግን በግልጽ የሚታወቅ ነገር ነው። ሥራዎቹ በብዙ ስፍራ በብዙዎች ዘንድ ተገልጠዋል፤

ኢየሱስ እርሱ ራሱ ብቻ ተአምራትን በማድረግ አልተወሰነም፤ ደቀ መዛሙርቱም ተአምራትን ያደርጉ ዘንድ ሥልጣንን ሰጣቸው። በክፍል አንድ ላይ የሐዋርያትን እገልግሎት እንደ ተመለከትነው፤ ሥራቸው በተአምራትና በምልክቶች የተደገፈ ነበር። በሐዋርያት ሥራ 5÷12 ላይ እንዲህ ተብሎ ተጽፎአል፡-

በሐዋርያትም እጅ ብዙ ምልክትና ድንቅ በሕዝብ መካከል ይደረግ ነበር።

ተቃዋሚዎቻቸው ሳይቀሩ የሐዋርያቱን ተአምራት የማድረግ እውነታ መካዱ የማያዋግ እንደ ሆነ ተረድተዋል (ሐሥ 4÷16)። በኢየሱስ እገልግሎት እንደ ሆነ ሁሉ የሐዋርያቱም የእገልግሎት ዝና በሰፊው ተሠራጭቶ ነበር። በሐዋርያት እገልግሎት ውስጥ የተአምራት ሥራ የተለመደ ስለ ነበር፤ አንዳንዱ ተአምር የሚያስገርም ተብሎ ተለይቶአል (ሐሥ 19÷11)፤ ይኸውም የሚያመለክተው ያልተለመደና ልዩ ተአምር መሆኑን ነው። ጳውሎስ በእገልግሎቱ አሕዛብ እግዚአብሔርን ይታዘዙ ዘንድ በቃልም በሥራም የመስከረ መሆኑን እንዲህ ሲል ገልጾታል፡-

... በሥራ፡- በምልክትና በድንቅ ነገር ኃይል፡- በመንፈስ ቅዱስም ኃይል... (ሮሜ15÷18-19)

ይህንን በማድረግ የክርስቶስን ወንጌል ሙሉ በሙሉ ፈጽሞ ሰብኮአል (ሮሜ 15÷19)። በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ተአምራትን ማድረግ በሐዋርያቱ ብቻ ተወስኖ የቀረ እገልግሎት አልነበረም። በምዕራፍ አራት እንደ ተመለከትነው ወንጌላውያንም ተአምራትን ያደርጉ ነበር። በሐዋርያት ሥራ 8÷6 እና 13 ላይ እንደምናነበው ፊልጶስ ያደረጋቸው ተአምራት አስደናቂ በመሆናቸው የሰማርያ ከተማ ሕዝብ የእግዚአብሔርን ቃል እንዲቀበሉ ምክንያት ሆነዋል።

በመሆኑም ሐዋርያትና ወንጌላውያን በእገልግሎታቸው ተአምራትን ሊጠባበቁ ይገባል። ይሁን እንጂ ተአምራትን የማድረግ ስጦታ በእነርሱ ብቻ የተወሰነ አይደለም። እስጢፋኖስን የመሳሰሉ

ለዎችም በእጃቸው ከተፈጸመው ድንቅና ተአምራት የተነሣ የተቃዋሚዎቻቸውን አፍ አስይዘዋል፤ ለሰማዕትነትም በቅተዋል። እስጢፋኖስ ከሰባቱ ተጂሚ ዲያቆናት መካከል አንዱ ለመሆኑ መረጃ ዚኖረንም፤ ሐዋርያ ወይም ወንጌላዊ ለመሆኑ ርግጠኞች አይደለንም (ሐሥ 6÷5)። ስለዚህም ተአምራትን የማድረግ ስጦታ ለሐዋርያትና ለወንጌላውያን ብቻ የሚሰጥ ሳይሆን መንፈስ ቅዱስ ለፈቀደው ሁሉ የሚሰጠው ስጦታ ነው ብለን ልንደመድም እንችላለን (1ቆሮ 12÷8-11)። የወንጌልን መልእክት በተአምራት ለማጽናት የተገባው ተስፋ ለሐዋርያትና ለወንጌላውያን ብቻ ሳይሆን ለሚያምኑ ሁሉ ነው (ማር 16÷17-18፤ ዮሐ 14÷12)።

በመጨረሻም፡- ይህን ክፍል ስናጠቃልል ልብ ማለት የሚገባን አንድ ጉዳይ አለ፤ ይኸውም፤ ከእግዚአብሔር ዘንድ ባልተሰጠ ሥልጣን፤ አንዳንድ ጊዜም በኢየሱስ ስም ሽፋን ተአምራዊ ድርጊቶችን የሚያከናውኑ ሰዎች ሊነሡ መቻላቸውን ነው (ማቴ 7÷22፤ 24÷24፤ ማር 13÷22፤ 2ተሰ 2÷9)። ዝርዝሩን በምዕራፍ 13 የምናጠናው ሲሆን በዚህ ክፍል ግን ተገንዝበን ማለፍ የሚገባን ነገር ቢኖር፤ ለይጣን ተአምራትን ማድረግ በመቻሉ ብቻ፤ ሁሉም የተአምራት ድርጊት ከለይጣን ነው ብሎ መደምደም ስሕተት መሆኑን ነው። ይህ ዐይነቱ አመለካከት የሚመነጨው ተአምራትን ማድረግ በመጀመሪያዎቹ ሐዋርያት ዘመን አብቅቶአል ከሚሉ ሰዎች ነው። ይህ የተሳሳተ ትምህርት ነው። የተአምራት እገልግሎት በአዲስ ኪዳን የመጀመሪያ ዘመን እንደ ነበረ ሁሉ ዛሬም እጅግ አስፈላጊ የሆነ እገልግሎት ነው።

ተአምራት ለምን ያስፈልጋሉ?

በአዲስ ኪዳን ውስጥ ተአምራትን የሚገልጹ ሦስት ቃሎች አሉ። እነዚህም ተአምራት፤ ድንቆችና ምልክቶች ናቸው። እነዚህ ቃላት በሦስት የተለያዩ የአዲስ ኪዳን ክፍሎች ተያይዘው ተጠቅሰዋል (ሐሥ 2÷22፤ 2ቆሮ 12÷12፤ ዕብ 2÷4)።

በሐዋርያት ሥራ 2÷22 ላይ ጴጥሮስ በበዓለ ንምሳ ቀን እንዲህ ብሎ ዐወጀ፡-

የእሥራኤል ሰዎች ሆይ፡- ይህን ቃል ስሙ፤ ራሳችሁ እንደምታውቁ፡- የናዝሬት ኢየሱስ እግዚአብሔር በመካከላችሁ በእርሱ በኩል ባደረገው ተአምራትና በድንቆች በምልክቶችም ከእግዚአብሔር ዘንድ ለእናንተ የተገለጠ ሰው ነበረ፡፡

በ2ቆሮንቶስ 12÷12 ላይ ጳውሎስ ምልክት፤ ድንቅ ነገርና ተአምራት የሐዋርያነት ምልክት እንደ ሆኑ ይገልጻል፡፡ በዕብራውያን 2÷4 ላይ ጸሐፊው እንዲህ ይላል፡-

... እግዚአብሔርም እርሱ ራሱ እንደ ፈቀደ በምልክትና በድንቅ ነገር በልዩ ልዩ ተአምራትም፡- መንፈስ ቅዱስንም በማደል አብሮ መስክረለት፡፡

እነዚህን ሦስት ቃሎች በዝርዝር ለናጠና ተአምራት ለምን አስፈላጊ እንደ ሆኑ መገንዘብ እንችላለን፡፡

ተአምራት

በሐዋርያት 2÷22 ላይ ጴጥሮስ ተአምራትን ለማብራራት የተጠቀመበት ቃል ራሱ ተአምራት ነው፡፡ ይህን ለመግለጽ ጥቂት የግሪክ ዕውቀት አስፈላጊ ይሆናል፡፡ ጴጥሮስ የተጠቀመበት ቃል ዱናሚይስ የሚለው ሲሆን፤ ይህም ብዙ ቀጥር ነው፡፡ ዱናሚስ ማለት በነጠላ ቀጥር ንይል (ሐሥ 1÷8) ማለት ሲሆን በብዙ ቀጥር ደግሞ ንይሎች ማለት ነው፡፡ በ1ቆሮንቶስ 12÷10 ላይም ጳውሎስ ተአምራትን ማድረግ ለሚለው የተጠቀመው ይህንኑ ነው፡፡ ይህ ቃል በቃል ሲተረጎም የንይል አሠራሮች ማለት ይሆናል፡፡

የዚህ ስጦታ እንዱ ዐላማ የእግዚአብሔርን ንይል መግለጥ ነው፡፡ ይህ ስጦታ የወንጌልን ስብከት የሚያጸና ስጦታ ሲሆን፤ ላላመኑ ሰዎች እግዚአብሔር ምን ያህል ንያል እንደ ሆነ እንዲያውቁ ያስችላል፡፡ በሐዋርያት ሥራ 8 ላይ የተጠቀሰውን የጠንቋዩን የሲሞንን የኢጋንንት ሥራና እንዲሁም በሐዋርያት ሥራ 19 በኤፌሶን የነበረውን የዲያብሎስ ሥራ ስንመለከት፤ ተአምራትን የማድረግ ስጦታ በእነዚህ ከተሞች የተገለጠበት ምክንያት፤ በሰይጣን ለታወፍና በእርሱ አስራት ውስጥ

ለሚገኙ የእግዚአብሔር ንያልነትና ሕያውነት ምን ያህል ታላቅ እንደ ሆነ ይገለጥ ዘንድ ነው፡፡

በምንጥርበት ዓለም እውነቱን የማያውቁ በቢሊዮን የሚቈጠሩ ሰዎች አሉ፤ ታዲያ እነዚህ ሰዎች በአፋጣኝ መንፈሳዊ ዐይኖቻቸው ተከፍተው ከጨለማ ወደ ብርሃን፤ ከሰይጣን ወደ እግዚአብሔር ዘወር እንዲሉ ይህ የንይል ስጦታ ምንኛ አስፈላጊ ነው (ሐሥ 26÷19)!

ድንቆች

ጴጥሮስ የተጠቀመበት ሌላው ቃል ድንቆች የሚለው ሲሆን በግሪክ ቴራታ ነው፡፡ በአዲስ ኪዳን ሁል ጊዜ በብዙ ቀጥር የተጠቀሰ ሲሆን ምልክቶች ከሚለው ጋር ተያይዞ ይገኛል፡፡ እንደ ተመለከትነው በሦስት ስፍራዎች ተአምራት ከሚለው ቃል ጋርም ተያይዞ ይገኛል፡፡

ድንቅ የሚለው ቃል የተፈጸመው ድርጊት አስገራሚ መሆኑን የሚገልጽ ቃል ነው፡፡ ተመልካቹ እንዲገረም የሚያደርግ ያልተለመደ ክሥተት ነው፡፡ ኢየሱስ ያደረጋቸውንና በደቀ መዛሙርቱም የተፈጸሙትን ተአምራት የተመለከቱት ሰዎች እንደ ተገረሙ በአዲስ ኪዳን በብዙ ስፍራ እናነባለን፡፡ ከዚህም የተነሣ የተወሩት ሥራዎች ድንቆች ናቸው፡፡

በማርቆስ 2÷12 ላይ እንደምናነበው ሽባ የነበረው ሰው ተነሥቶ፤ ዐልጋውን ተሸክሞ በሁሉ ፊት ሲወጣ ስለ ሕዝቡ እንዲህ ተጽፎአል፡-

... ስለዚህም ሰዎች ሁሉ ተገረሙና፡- እንዲህ ያለ ከቶ አላየንም ብለው እግዚአብሔርን አስበሩ፡፡

በማርቆስ 4÷14 ላይ ኢየሱስ ነፋሱን ጸጥ ካደረገ በኋላ እንዲህ የሚል እናነባለን፡-

እጅግም ፈፍና፡- እንግዲህ ነፋስም ባሕርም የሚታዘዙለት ይህ ማነው? ተባባሉ፡፡

የተደረገው ተአምር ሰዎችን አስደንቆአቸዋል፡፡

በሐዋርያት ሥራ የተፈጸሙትን ተአምራት በተመለከተም ምላሹ

ተመሳሳይ ነበር። በበዓለ ኅምሳ ቀን ከታየው የልሳኖች ተአምር የተነሣ ሕዝቡ ሁሉ ተገረሙ፤ ተደነቁም (ሐሥ 2፥6)። በቀጥታ 11 እና 12 ላይ እንዲህ የሚል እናነባለን፡-

... የእግዚአብሔርን ታላቅ ሥራ በልሳኖቻችን ሲናገሩ እንሰማቸዋለን። ሁሉም ተገረሙና አመንትተው እርስ በርሳቸው እንጂ ይህ ምን ይሆን? አሉ።

ከእናቱ ማሕፀን ጀምሮ ዐንካሳ የሆነው ሰው ከተፈወሰ በኋላ በሐዋርያት ሥራ 3፥10 ላይ እንዲህ ተብሎ ተጽፎአል።

... በእርሱም ከሆነው የተነሣ መደነቅና መገረም ሞላባቸው።

የተአምራት ድርጊቶች በጠባያቸው መገረምን የሚፈጥሩ ክሥተቶች ናቸው። ድንቆች ናቸው። ድንቆች ብቻም ሳይሆኑ ምልክቶችም ናቸው። የተአምራት ሥራዎች ድንቆች በመሆናቸው ይማርኩናል፤ ምልክቶች በመሆናቸው ደግሞ ወዳስገረመን ነገር ይጠቀሙናል።

ምልክቶች

በሐዋርያት ሥራ 2፥22 ጴጥሮስ ከተአምራት ጋር አያይዞ የተጠቀመበት ሦስተኛ ቃል ምልክቶች የሚለው ሲሆን በግሪኩ ሴሚያ ነው። ዱናሚስ /ነይል/ ተአምር የእግዚአብሔር ኀይል መገለጫ መሆኑን የሚያሰረዳ ቃል ሲሆን፤ ቴራታ /ድንቆች/ ደግሞ ተአምር የሚያሰኩትለውን አግራሞት የሚያሳይ ቃል ነው። ሴሚያ /ምልክቶች/ ደግሞ እጅግ አስፈላጊውን የተአምራት ዐላማ ያመላክታል። ይኸውም ወደ ክርስቶስና ወደ ወንጌል ማመልከት ነው።

የእግዚአብሔር ቃል የሆነውና በሥጋ የመጣው ክርስቶስ ራሱ የተመሰከረለት በተአምራት ነው። (ሐሥ 2፥22)። እግዚአብሔርም ለሐዋርያት ሰብከት የመሰከረው በምልክቶች፤ በድንቆችና በተአምራት ነው (ዕብ 2፥4)። እማኞች ሁሉ የሚከተላቸው ማጽኛም ይህ እንደ ሆነ ኢየሱስ አስተምሮአል (ማር 16፥16-20)።

ለክርስቶስ ለራሱ ከሆነው በቀር ተአምራት ለሰው ማንነት ማሰረጃ ሆኖ የቀረበበት ስፍራ የለም። በተአምራት የሚጸናው በሰው አንደበት የሚነገረው የእግዚአብሔር ቃል ነው። ተአምራት የከበረውን የወንጌል መልእክት እውነተኝነት የሚገልጡና የሚያረጋግጡ የመጀመሪያ ምልክቶች ናቸው።

ተአምራት ሰውን ለንሱሐ ያዘጋጃሉ፤ ሰው ንሱሐ ለመግባት ፈቃደኛ ሳይሆን ሲቀር ግን የእግዚአብሔርን የጽድቅ ፍርድ ያመለክታሉ (ማቴ 11፥20-23)። ተአምራት ለአምነት ማበረታቻም ይጠቅማሉ (ዮሐ 20፥30-31)። የወንጌልን መልእክት እውነተኝነት በማረጋገጥ፤ ንሱሐን በማስገባትና አምነትን በማነሣሣት ተአምራት ለዓለም ሀቀፍ የወንጌል ሥርጭት ከፍተኛ አስተዋፅኦ አላቸው። በተአምራት ኢየሱስ ይከብራል። በመካከላችን ለሚገለጠው የተአምራት ኀይል ክብር የሚገባው ሰው ሳይሆን እግዚአብሔር ነው (ሉቃስ 19፥37)።

ተአምራት የሚፈጸሙት መቼ ነው?

ተአምራትን ለመግለጽ ሥራ ላይ የዋሉት ሦስቱ ቃላት ዓላማ የእግዚአብሔርን ኀይል መግለጥ፤ ሰዎች እንዲገረሙ ማድረግና የወንጌልን እውነት በመመስከር ወደ ክርስቶስ ማመልከት ነው። ይህ እንዲህ ከሆነ ተአምራትን መጠባበቅ ያለብን መቼ ነው? ይህን ጥያቄ በሦስት ክፍለን እንመለከተዋለን። ተአምራት የሚፈጸሙት፡-

- ተፈላጊ ሆነው ሲገኙ
- እኛ ዝግጁ ሆነን ስንገኝ
- የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆኖ ሲገኝ።

ተአምራት ተፈላጊ ሆነው ሲገኙ

በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ እግዚአብሔር ከምሕረቱ የተነሣ የሰዎችን መሻት ለመፈጸም ተአምራትን ያደረገባቸው በርካታ ምሳሌዎች አሉ። ይሁን እንጂ እግዚአብሔር የሰዎችን ፍላጎት ለማርካት ብቻ ተአምራትን

አያደርግም። ተፈላጊ ሆኖ ካልተገኘ በቀር እግዚአብሔር ተአምራትን አይሠራም።

ሉቃስ 23፥8 ላይ ሄሮድስ ኢየሱስን ለማየት የረጅም ዘመን ምኞት እንደ ነበረውና ለዚህም ምክንያቱ ኢየሱስ ምልክት ሲያደርግ ለማየት ጉጉት ሰላደረቦት እንደ ሆነ ይነግረናል። በሚቀጥለው ቀጥር ላይ ኢየሱስ ምንም መልስ እንዳልሰጠው ተጽፎአል። በተመሳሳይ ሁኔታ በማቴዎስ 12፥38 ላይ ፈሪሳውያን ወደ ኢየሱስ መጥተው እንዲህ አሉ፡-

መምህር ሆይ ከአንተ ምልክት እንድናይ እንወዳለን። ኢየሱስ ግን እንዲህ ሲል መለሰላቸው፡-

ከፉና አመንዝራ ትውልድ ምልክት ይሻል፡- . . . ምልክት አይሰጠውም።

እነዚህ ቃላት የሚያስገነዝቡት ተአምር ቢደረግ እንኳ የማያምኑ ስለ ሆነ፤ እግዚአብሔር የሰዎችን ፍላጎት ለማርካት ሲል ተአምራት እንደማያደርግ ነው።

ተአምራት የሚያስፈልጉበት ምክንያት ሳይኖር፤ እግዚአብሔር እንዲሁ ተአምራትን አያደርግም። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆነን እስራኤላውያን በምድረ በዳ ጉዛላቸው ወቅት እግዚአብሔር ተአምራዊ በሆነ ችሮታው የሰጣቸው ምግብ ነው። በዘፀአት 16 ላይ እግዚአብሔር መና እንደ ሰጣቸው ተጽፎአል። ይህ ምግብ በየዕለቱ በበቂ መጠን ይሰጣቸው ነበር። ከሰንበት ቀደም ባለው ቀንም ለሁለት ቀን የሚበቃ ምግብ ተሰጥቶአቸዋል። እስራኤላውያን በምድረ በዳ በቁዩባቸው አርባ ዓመታት ይህ ምግብ አልተቋረጠም። ዘፀአት 16፥35 እንዲህ ይላል፡-

. . . ወደሚኖሩበት ምድር እስኪመጡ ድረስ አርባ ዓመት መና በሉ፤ ወደ ከነዓን ድንበር እስኪመጡ ድረስ መና በሉ።

በኢያሱ 5፥12 ላይም ይህ ሐሳብ ተገልጿል፡-

በነጋውም ከምድሪቱ ፍሬ ከበሉ በኋላ መናው ቀረ፤ ከዚያ በኋላ ለእስራኤል ልጆች መና አልመጣላቸውም፤ ነገር ግን በዚያው ዓመት የከነዓንን ምድር ፍሬ በሉ።

ይህ ታሪክ የሚያስተምረን መርሕ ግልጽ ነው። እግዚአብሔር የሕዝቡን መሻት የሚያሟላበት መንገዱ ብዙ ነው። እንዳንድ ጊዜ ተፈጥሮታዊ ችሮታን በመለገስ የሚያስፈልገንን ይሞላል። በሌላ ጊዜ ደግሞ በተፈጥሮታዊ ችሮታ ብቻ የማይፈታ ሲሆን በተአምራዊ መንገድ መሻታችንን ይፈጽምልናል። እስፈላጊ ካልሆነ በቀር እግዚአብሔር ተአምራትን አያደርግም።

ታዲያ እግዚአብሔር ተአምራትን የሚሠራው መቼ መቼ ነው? እግዚአብሔር ተአምራትን እንዲያደርግልን ለንፈልግ ምን ማድረግ እንዳለብን ትምህርት የሚሰጡን መጽሐፍ ቅዱሳዊ ምሳሌዎች አሉ። እነዚህ ምሳሌዎች እግዚአብሔር ተአምራት የሚሠራባቸውን ዐውዶች ይጠቀሳሉ። ከዚህ በታች የተሰጡት ዝርዝር አሳቦች የተወሰዱት ከሐሮለድ ሆርተን ጽሑፍ ነው። እኔ ያደረግሁት ነገር ቢኖር፤ ቀለል ባለ ቋንቋ የእርሱን ሐሳብ ለመግለጽ መሞከር ነው። እንደ ሆርተን አገላለጽ እግዚአብሔር ተአምራትን የሚሠራባቸው ምክንያቶች የሚከተሉት ናቸው፡-

- ሕዝቡን ከጠላቶቻቸው ለማዳን (ዘፀ 14፥16)
- የሕዝቡን መሻት ለመፈጸም (ዘፀ 17፥1-6)
- ፍርድን ለመፈጸም (ዘፀ ምዕራፍ 7-11)
- የወንጌል ስብከትን ለማጽናት (ሐሥ 13፥11-12)
- ከአደጋ ለማውጣት (ማቴ 8፥23-27)
- ሙታንን ለማሰነሣት (ሐሥ 9፥40)
- የእግዚአብሔርን ኀይልና ክብር ለማሳየት (ዮሐ 11፥38-43)

ለእያንዳንዱ የሰጠሁት የመጽሐፍ ቅዱስ ማስረጃ ለጊዜው አንድ ብቻ ቢሆንም፤ ሌሎችን መጨመርም ይቻላል። እነዚህ ምሳሌዎች በመጽሐፍ ቅዱስ ዘመን እግዚአብሔር ተአምራት የሠራባቸውን ሀላማዎች የሚያስረዱ ሲሆን፤ በእሁኑ ዘመንም ለተመሳሳይ ሀላማዎች ከእግዚአብሔር ዘንድ ተአምራትን መጠባበቅ እንችላለን። ይህ ይሁን እንጂ የተአምራት መፈጸም የእኛን ዝግጁነትና የእግዚአብሔርን ሙሉ

ፈቃድ ይጠይቃል።

እኛ ዝግጁ ሆነን ስንገኝ

በቀጣዩ ክፍል እንደምንመለከተው፣ የተአምራት እደራረግ እንደ ሌሎቹ መንፈሳውያን ስጦታዎች ሁሉ በእግዚአብሔር ፈቃድ የሚወሰን ነው። ይህ ሲባል ግን የሰዎችን ነፃነትም ሙሉ በሙሉ መካድ የለብንም። ተአምራት የሚፈጸሙት በመንፈስ ቅዱስ ፈቃድ (1ቆሮ 12፥11) እና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል (ሮሜ 15፥19) ሲሆን እያንዳንዱ ክርስቲያን ግን፡-

- እምነትን በተግባር የማሳየትና
- ሁልጊዜ በመንፈስ ቅዱስ የመሞላት ኃላፊነት አለበት።

እምነትን የመተግበር አስፈላጊነት

በማርቆስ 6፥5-6 ላይ እንደምናነበው፣ ኢየሱስ ራሱ እንኳ ከሰዎች አስማመን የተነሣ ተአምራትን ማድረግ እንዳልቻለ እንረዳለን። ጳውሎስም ለገላትያ ሰዎች ሲጽፍ፣ እግዚአብሔር በመካከላቸው ተአምራትን ያደረገው ሕግን ስለ ጠበቁ ሳይሆን፣ የሰሙትን ቃል ስላመኑ ነው (ገላ 3፥5) ብሎአል። የወንጌል ስብከት በተአምራዊ ምልክቶች እንደሚደገፍ ተስፋ የተሰጣቸውም ለሚያምኑት ነው (ማር 16፥17)። ተአምራት የሚፈጸሙት በመንፈስ ቅዱስ ፈቃድ ሲሆን፣ ፈቃዱም ለእምነት ምላሽ መስጠት ነው።

ሁልጊዜ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት

ኢየሱስ መንፈስ ቅዱስ በወረደባቸው ጊዜ ኃይልን /ዱናሚስ/ እንደሚቀበሉ ለደቀ መዛሙርቱ ነገራቸው (ሐሥ 1፥8)። ተአምራትን ማድረግ ለሚለው ስጦታ የተጠቀሰው የግሪክ ቃል ዱናሚይስ እንደ ሆነ

ተነጋግረናል። ኃይልን የምንለብለው የኃይል ሥራዎች በሕይወታችን እንዲገለጡ ነው።

ይህን ስጦታ ለመግለጽ ጳውሎስ የተጠቀመበት ሌላው ቃል ኢነርጅማታ የሚለው ነው። የቃሉ ትርጉም በእግዚአብሔር ኃይል በእኛ ውስጥ የተሠራ ሥራ ማለት ነው። በ1ቆሮንቶስ 12፥6 ላይ አሠራርም ልዩ ልዩ ነው ለሚለው ጳውሎስ የተጠቀመው ይህን ቃል ነው። ስለዚህ ተአምራትን የማድረግ ስጦታ በመንፈስ ቅዱስ በእኛ ውስጥ የሚሠራ የኃይል ሥራ ማለት ነው። ተአምር በእኛ በኩል እንዲከናወን ከተፈለገ፣ አስቀድሞ መንፈስ ቅዱስ በእኛ ውስጥ መሥራት አለበት። ስለዚህም ነው ጳውሎስ በኤፌሶን 5፥18 ላይ ያለማቋረጥ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት እንዳለብን ያስገነዘበው።

ይህን ለማድረግ አንዱ መንገድ ዘወትር በመንፈሳችን በልሳኖች በመጸለይ (1ቆሮ 14፥14-15) የመንፈስ ቅዱስ እሳት በውስጣችን እንዲቀጣጠል ማመቻቸት ነው (2ጢሞ 1፥6)። በሆንግ ኮንግ በጉዳና ተዳዳሪዎች መካከል ታገለግል የነበረች ጃኪ ፑሊንገር የተባለች እንግሊዘዊት ሚሲዮናዊት በየዕለቱ ለ15 ደቂቃዎች በልሳኖች ከመጸለይዋ የተነሣ፣ በእነዚህ ሰዎች መካከል አስደናቂ ተአምራትን እግዚአብሔር ይሠራ እንደ ነበር መስከራለች።

እንደ ጴጥሮስ ሐዋርያ የሆንን፣ ወይም እንደ ፊልጶስ ወንጌላውያን የሆንን፣ ወይም እንደ እስጢፋኖስ ዲያቆናት፣ አሊያም በማርቆስ 16 እንደ ተጠቀሱት አማኞች የሆንን ሁላችን በመካከላችን ተአምር እንዲሠራ ከፈለግን፣ በመንፈስ ቅዱስ መሞላትና በእምነት መበርታት አለብን። ይህም ሁሉ ሆኖ ግን እነዚህ ስጦታዎች የሚሰጡት በመንፈስ ቅዱስ ፈቃድ ነው።

የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆኖ ሲገኝ

ተአምር ተደርጎ ለማየት በመንፈስ ቅዱስ መሞላትና በእምነት መራመድ አለብን ብለን ብንናገርም፣ እግዚአብሔር ልዑል አምላክ መሆኑን መገንዘብ ይገባናል። እግዚአብሔር ያለ ሰው መካከለኛነት በቀጥታ ተአምራትን የሚሠራባቸው ወቅቶችም አሉ። ጳውሎስና ሲላስ

ከወህኒ እንዲወጡ ያስቻላቸው የመሬት መናወጥ በመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች አማካይነት የተፈጸመ ሳይሆን፤ እግዚአብሔር አገልጋዮቹን ለመታደግ በቀጥታ ያደረገው ተአምር ነው።

በሰው ተሳትፎ የሚደረግ ተአምርም ቢሆን አንድ መታወስ የሚገባው እውነት፤ መንፈስ ቅዱስ ልዑል አምላክ እንደ ሆነና ስጦታዎቹንም የሚያከፋፍለው እርሱ እንደ ፈቀደ መሆኑ ነው (1ቆሮ 12÷11፤ ዕብ 2÷4)። እግዚአብሔር ማድረግ ያለበትን ነገር እኛ አን-ነግረውም። እርሱ አምላክ ነው፤ የመንፈስ ቅዱስን ድምፅ መስማት ብንለማመድ ግን እርሱ ማድረግ የሚገባንን ለእኛ ይነግረናል፤ በዚህም ጊዜ ከእርሱ ተአምራትን ለመቀበል የሚያስችለን እምነት ይኖረናል።

ይህ ሁሉ ተብሎም ገና ምስጢር ሆነው የሚቀሩ ጉዳዮች አሉ። እኛ ሁሉን አናውቅም። ከዕውቀት ከፍለን እናውቃለን፤ ከትንቢትም ከፍለን እንናገራለን (1 ቆሮ 13÷9)። እርሱን ፊት ለፊት አስከምናይ ድረስ የማንረዳቸው አንዳንድ ነገሮች ይኖራሉ። ለምሳሌ፡- እጥሮስ፤ ጳውሎስና ሲሳስ ከወህኒ ቤት በተአምር ለምን እንደ ወጡ (ሐሥ 12÷6-10፤ 16÷22-36)፤ እስጢፋኖስ ለምን በድንጋይ ተወግሮ እንደ ሞተ (ሐሥ 7)፤ ያዕቆብ ደግሞ ለምን በሰይፍ እንደ ተገደለ (ሐሥ 12÷2) ከእኛ የሚያውቅ ማን አለ? የጠየቅነው ተአምር ሳይፈጸም ቢቀርም እንኳ፤ እምነታችን በማይመረመረው የጥበብና የፍቅር አምላክ በሆነው በእግዚአብሔር ላይ መታመን ይኖርብናል። እርሱ አምላክ ነው። የሚሻለንንና የሚበጀንን ያውቃል። በማናቸውም ሁኔታ ውስጥ እርሱ ለሚወዱትና እንደ አሳቡ ለተጠሩት ነገርን ሁሉ ለበሳ እንዲያደርግ እናውቃለን (ሮሜ 8÷28)።

የጠየቅነው ተአምር ተፈጽሞ ባለማየታችን፤ ተአምራት በአሁኑ ጊዜ ፈጽሞ አይደረጉም ማለት አይደለም። ተአምራት ይደረጋሉ። ይህን የተመለከተ ምስክርነት በዚህ ምዕራፍ መጨረሻ ላይ እናገኛለን።

የዘመኑ ተአምር

ዳንኤል ኤኩቹክው የተባለ ናይጄሪያዊ መጋቢ ለአባቱ የገና ስጦታ ለማድረስ ኖቬምበር 30 ቀን 2001 ከ20 ዓመት ልጁ ጋር በመኪና ሲጓዙ ከቆመ ምሰሶ ጋር ተጋጩ።

ዳንኤል ከባድ ጉዳት ደረሰበት፤ ደምም በሰውነቱ ውስጥ ፈለሰ። ወደ ሆስፒታል ሲደርስ ሐኪሞች መሞቱን ቢያረጋግጡም፤ ባለቤቱ ኔካ ግን ይድናል ብላ አመነች። ሴቶች ሙታናቸውን በትንሣኤ ተቀበሉ (ዕብ 11÷35) የሚለው ቃል በልብዋ ይመላለስ ጀመር። በሞቃታማ አገሮች የቀብር ሥርዐት ውሎ ሳያድር የሚፈጸም ቢሆንም እሷ ግን እንዳይቀበር ተከላከለች።

አስከፊና የሚያደርቅ መድኃኒት ከተወጋ በኋላ በአስከፊን ማቂያ ቤት እንዲያድር ተደረገ። የአስከፊን ቤቱ ኅላፊ ግን በሙታን መካከል የቤተ ክርስቲያንን ዝማሬ በሰማ ቊጥር ሲባንን አመሸ። ሦስት ጊዜ ያህል የሚሰማውን የድምፅ አቅጣጫ ለማግኘት ሞከረ፤ ነገር ግን እርሱ ሲነቃ ድምፁ ይቋረጣል። ስለዚህ ፍርሀት ያርበደበደው ይህ ኅላፊ አስከፊንን ለቤተ ዘመድ አባላት ከታለበው ጊዜ በፊት ለማስረከብ ወለነ።

ኔካም ይህ ሁኔታ ተመቻች፤ በዚያ ጊዜ ሬይናርድ ቦንኬ በቤተ ክርስቲያን ያገለግል ነበርና ባለቤቷ ከሙታን እንዲነሣ ይህ ጥሩ አጋጣሚ መሆኑን ተረዳች። ይኩንና አስከፊን በምን መልኩ እንደሚያስረክብ የተቸገረው ኅላፊ ለቀብር እንደሚያዘጋጅ እድርጎ ከገነዘው በኋላ በሳጥን ከትቶ ሳጥኑን ከደነው።

አስከፊን ቤተ ክርስቲያን እንደ ደረሰ የአሸባሪዎች ሥጋት የነበረባቸው የቤተ ክርስቲያኒቱ ጠባቂዎች እንዳይገባ ለመከላከል ሞከሩ። የዳንኤል ባለቤት ግን ብዙ ከነዘነዘቻቸው በኋላ አስከፊን እንድታስገባ ተፈቅዶላት ጸጥታ ወዳለበት አንድ ክፍል ውስጥ ወስደው አሳረፉት። ቦንኬ ፎቅ ላይ በሚገኘው አዳራሽ ውስጥ እየሰበከ ነው። አስከፊን እንደ ተገነዘ ከሳጥን ወጥቶ ጠረጴዛ ላይ ካረፈ በኋላ በቤተ ክርስቲያን ሠራተኞች ይጠበቅ ነበር። አስከፊን ከመድኃኒቱ የተነሣ ደርቆአል።

ከጥቂት ጊዜ በኋላ አስከፊን በድንገት ሲፈታታ ተመለከቱ። ቀጥሎም አስከፊን እንደ ጊዜ ተነፈሰ። በማስከተልም ቊጥር ቊጥር

ሲጸልዩ የቀሩት ደግሞ የመግነዝ ጨርቁን ገፈው አስከሬኑን ከእግሩ እስከ ራሱ ማሸት ጀመሩ። ሰውነቱ ግን እንደ ዕንጨት ደርቆ ነበር።

በመጨረሻም ዲሴምበር 2 ቀን እሁድ ከቀኑ 11:15 ላይ ከሞተ ከሁለት ቀን በኋላ ዳንኤል ዐይኑን ገለጠ፤ ተነሥቶም ተቀመጠ። የሚጠጣ ውሃም ጠየቀ። ወደ ጉባኤው መካከልም ተወለዶ በመቶዎች የሚቈጠሩ ሰዎች እያዩት ቀስ በቀስ አንሰራራ። ለጊዜው የሰዎችን ማንነት መለየት አልቻለም ነበር። የገዛ ልጁንም እንኳ ማወቅ ተሳነው። ከጥቂት ሰዓታት በኋላ ግን አእምሮውም ጤንነቱም ሙሉ በሙሉ ተመለሰ። ከዚያ በኋላ ለሞት ያበቃው ጉዳትና ተሳሰል በእርሱ ላይ አልታየም።

ምዕራፍ ዐሥራ ሁለት

የእምነት ስጦታ

ቀደም ብለን ባጠናነው ምዕራፍ ውስጥ የተረዳነው ነገር ቢኖር፤ ሁሉም የተአምራት ድርጊቶች ተአምራትን የማድረግ ስጦታ ውጤት ብቻ እንዳልሆኑ ነው። በአጠቃላይ እይታ ስንረዳው ሁሉም የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ተአምራት ናቸው። ሆኖም ተአምራትን የማድረግ ስጦታ የተለየ ራሱን የቻለ ስጦታ ነው። በተመሳሳይ መንገድ የመለኮታዊ ፈውስ መገለጥ ሁሉ የመፈወስ ስጦታ ውጤት ብቻ እይሆንም። የፈውስ ተአምር እንድም የመለኮታዊ ፈውስ አጠቃላይ መገለጥ ነው፤ አሊያም የመፈወስ ስጦታዎች ውጤት ነው።

የእምነት ስጦታን ስንመለከትም ቃሉ አጠቃላይና ልዩ ተብሎ በሁለት መልኩ የሚታይ ነው። በዚህ ምዕራፍ በመጀመሪያው ክፍል እምነት የሚለው ቃል አጠቃላይ በሆነ መልኩ ሥራ ላይ የዋለበትን ሁኔታ የምናጠና ሲሆን፤ ቀጥሎም የእምነት ስጦታ ጠበብና ለየት ባለ ትርጉም የተጠቀሰበትን ሁኔታ እንመረምራለን። በሁለተኛው ክፍልም በእምነት መኖር ምን ማለት እንደ ሆነም እንመለከታለን።

ልዩ ልዩ የእምነት ዐይነት

እምነት የሚለው ቃል በተለያዩ ትርጉም ጥቅም ላይ የዋለ በመሆኑ አንዱን ከሌላው ሳንቀይጥ መረዳቱ ተገቢ ነው። በዚህ ክፍል ዐምስት የተለያዩ የቃሉን አጠቃቀም የምናጠና ሲሆን፤ ዐምስተኛውና የመጨረሻው የእምነት ስጦታ የሚለው አጠቃቀም ይሆናል። ይህ ክፍል የሚከተሉትን ንዑስ-ርእሶች ያካትታል፡-

- የተፈጥሮ እምነት
- የመዳን እምነት